HERBERT RIGBY JR.

LA VEST DE RIO PECOS

CAPITOLUL I

ÎN CARE FACEM CUNOŞTINŢĂ CU UN GUNMAN[1] MAI VÂRSTNIC, CU UN TÂNĂR ÎN IZMENE ROŞII ŞI CU DOI FRAŢI ULTRAGIAŢI

1.

Dutch Saunders, pistolarul vârstnic, campează deja de trei zile lângă râu şi ajunge acum cu amărăciune la convingerea definitivă, că rapiditatea lui într-ale mânuirii armei s-a sfârşit.

La fel de adevărat era că brațul său rănit se vindecase totuşi încet, încet. Dar vechea repeziciune, faimoasele sale reflexe, nu-i reveniseră decât incomplet. Din pricina asta, omul se retrăsese acum trei zile printre stâncile din preajma apei. Să exerseze, să exerseze tot mereu.

Azi, însă – după trecerea a de trei ori câte douăzeci şi

---

[1] Gunman – Aici, pistolar (v. Cap. I nota 5 şi Cap. II nota 2.); termenul nu e folosit în sens peiorativ.

patru de ore – încărunțitul pistolar Dutch Saunders refuză să se mai amăgească. *Nu mai face parte din cercul restrâns al celor foarte mari!*

Îi lipsesc acum acele fracțiuni de secundă atât de importante, cele care hotărăsc dacă tu vei supraviețui confruntării. Nu va mai fi în stare să apese pe trăgaci înainte de ivirea flăcării ce izbucneşte la gura țevii adversarului.

Desigur, se mai putea măsura cu acei *desperados*[2] de a doua sau a treia mână, care se supraapreciază şi – plini de sine – cred orbeşte în noroc, reuşind să scape astfel, câtva timp, grație cutezanței lor deşănțate.

Dar să mai învingă pe vreunul dintre cei într-adevăr mari – asta niciodată…

Constatarea îl afectează teribil.

Va trebui să-şi schimbe cu totul felul de a trăi.

În ce fel însă?

Bogății nu izbutise să agonisească. Pe acestea le strângeau îndeobşte cei care îl tocmeau, cei pe care-i proteja şi pentru care se bătea.

O să-i ajungă poate pentru un *ranch*[3] mic – atâta doar.

După ce se mai odihneşte câteva minute, prinde iarăşi cu dreapta o bucată de scoarță de copac şi o azvârle spre celălalt mal al apei. În vreme ce bucata încă mai zboară, înhață

---

[2] *Desperado – Persoană capabilă de orice, aventurier, criminal.*

[3] *Ranch – Fermă (de obicei, de vite).*

Coltul cu dreapta.

Ar voi să nimerească în zbor fâşia de scoarță care nu-i decât de două ori mai mare decât palma sa.

Dar nu reuşeşte. De-abia când bucata cade pe malul celălalt, cel de-al treilea glonț nimereşte ținta.

Omul suspină şi mâna care ține Coltul fumegând coboară lent.

Acum are certitudinea.

S-a întâmplat ceva cu brațul său. Nu doar că gestul reflex al scoaterii revolverului este mai puțin repede – nu, a mai apărut şi altceva, ceva care afectează sincronizarea dintre mână şi ochi. Lipseşte simțul instinctiv al momentului propice declanşării. *Țeava Coltului nu mai este prelungirea degetului său arătător!*

Suspină din nou, îşi vâră arma în toc şi se aşază pe o piatră.

Apoi, însă, scoate din nou Coltul, îl priveşte câtva timp şi îl încarcă iarăşi. După asta îl examinează în continuare gânditor.

Cumva, arma asta îi dictase în anii ultimi drumul pe care îl parcursese. Revolverul era pentru el ceea ce fusese cândva pentru cavalerii de odinioară spada.

Şi-acum? Către ce viitor se îndreaptă?

Tocmai începe să-şi răsucească o țigară, când aude un călăreț apropiindu-se.

Poate că l-au atras împuşcăturile. Se putea însă, la fel de

bine, ca omul să caute doar un vad. Râul avea cam peste tot maluri înalte, fiindcă mileniile îi tot adânciseră albia. Doar cineva foarte dibaci ar fi putut să coboare de unul singur până jos de tot; pentru cei călare, râul nu era accesibil decât în prea puține locuri, unde malurile abrupte se prăbuşiseră.

Când Saunders îl vede în cele din urmă pe călăreț, are destule motive să se mire foarte tare. Fiindcă în fața lui apare un flăcău cu puțin trecut de anii copilăriei şi, care poartă nişte izmene cazone de culoare roşie!

Atâta tot.

Iar calul şchiopătă puțin, dar e înşeuat.

Tânărul nu e înarmat.

Când ajunge la locul unde Saunders îşi stabilise tabăra, se opreşte şi aruncă o privire rapidă în urmă.

Apoi îl fixează pe Saunders şi înclină capul, salutând.

— *Hello, mister*[4]*,* zice el, dacă-mi împrumutați pentru puțin timp un Colt încărcat, mă puteți salva de la oareşcari necazuri.

Dutch Saunders este un brunet înalt şi uscățiv, cu ochii de un cenuşiudeschis. Părul său întunecat subliniază parcă şi mai mult cele câteva şuvițe albe. Şi chipul său cutezător îți aminteşte de un indian sau de un pirat.

Zâmbetul scurt îi dezveleşte strălucirea dinților sănătoşi.

— Tinere prieten, zice el, arăt eu astfel încât poți crede că

---

[4] *Hello, mister – Noroc, domnule.*

sunt în stare să renunț la armă?

Spunând ultimele cuvinte, loveşte uşor tocul revolverului.

Flăcăul gol până la brâu are ceva din alura vârstnicului, ar putea să fie fratele său mai tânăr. Da, cei doi chiar se aseamănă. Chiar şi rânjetul tânărului îi luminează în acelaşi fel chipul.

— Mister, vorbeşte el, aţi fost vreodată izgonit din aşternutul unei fete de către fraţii ei, astfel încât de-abia aţi mai putut sări pe fereastră în curte, ajungând cu chiu cu vai în şaua calului pe care îl lăsaserăţi în grădină? Ei bine, tocmai indivizii ăştia mă urmăresc – de mai bine de două zile. Cred că în curând vor ajunge şi ei aici. Şi m-am cam săturat să tot fug de ei.

Priveşte din nou peste umărul gol al trupului său uscăţiv, dar foarte bine proporţionat, Dutch Saunders uită de propriile sale probleme. Râde încetişor.

— Din aşternutul unei fete?! Întrebarea pare însoţită şi de neîncredere.

— Dar din al cui? replică flăcăul. Îmi spusese că frăţiorii vor reveni acasă după trei zile. N-a fost însă aşa. Ei, mister, n-aveţi cumva o armă de rezervă în coburii dumneavoastră? Mi se pare că arătaţi ca unul care nu se mulţumeşte doar cu un singur Colt, nu?

Ceva din tânărul acesta îi aminteşte lui Saunders de nişte ani de demult. Şi el fusese cândva un flăcău animat de aceeaşi cutezanţă, un tânăr care îşi lua de pretutindeni ceea

ce i se oferea.

Şi pe undeva îi place că flăcăul s-a săturat să tot alerge ca un vânat, că s-a hotărât să se împotrivească.

Aşa că dintr-odată dă din cap afirmativ.

Apoi se îndreaptă spre lucrurile sale, deschide unul dintre coburi şi scoate de acolo un Colt înfăşurat într-o bucată de pânză ce fusese muiată în ulei. Îndepărtează învelişul protector şi aruncă tânărului arma. Este o mişcare fulgerătoare, ce se produce pe neaşteptate.

Sau care doar vrea să fie astfel. Cu toate că, aparent, nici nu se uitase într-acolo. Priza este neverosimil de precisă şi, când Dutch Saunders vede mişcarea asta, ştie cu cine are de-a face.

Un astfel de reflex nu poate fi decât al cuiva ce are un instinct cu totul deosebit, mereu treaz.

— E încărcat, tinere, spuse el liniştit. Cred însă că ar trebui să te gândeşti bine la ce-ai să faci cu el, dacă nu-i vorba decât de nişte dobitoci de fraţi care...

—... care, exclamă tânărul, sunt totuşi destul de afurisiţi. Cine nu-i ştie pe fraţii Waldripp? Ehei, n-ai crede că au supt lapte când au fost mici, ci că au fost crescuţi cu carne crudă. Dar o să avem cât de curând parte de ei!

După cuvintele astea, lunecă din şea ca un indian şi izgoneşte animalul cu un gest al mâinii. Şi cum calul poate ajunge în acest loc până la marginea apei, nu întârzie şi începe să coboare.

Printre stânci, tânărul priveşte încordat în direcția din care venise.

La o oarecare distanță se pot observa acum doi călăreți care se apropie cu repeziciune. Urmăritul păşeşte spre o piatră care îi ajunge până în dreptul pântecului şi care e teşită deasupra. Îşi aşază arma la îndemână, ca pe un taburet înalt din fața tejghelei unui bar.

Apoi rămâne pe loc şi continuă să se uite spre călăreți.

Saunders însă spune:

— Tinere prieten, în locul tău aş coborî până la apă şi m-aş răcori nițel; aş încerca să mai prind puteri. Dacă ăştia sunt frații Waldripp, înseamnă că mai ai un răgaz de vreo cinci minute până când indivizii ajung aici. Şi cinci minute pot însemna câteodată al naibii de mult, nu-i aşa?

Flăcăul echipat în izmene roşii îi priveşte şi neîncrezător şi admirativ în acelaşi timp. Apoi dă din cap, aprobându-l:

— Da, aveți dreptate, mister. Pare-se că mai am multe de învățat. Nu sunt încă nici pe departe un lup bătrân şi hârşit ca alții, nu?

— Mă iei drept aşa ceva? În întrebarea lui Saunders se poate ghici şi puțină supărare, dar în sinea lui bărbatul ştia că trebuie să-i dea dreptate. Era într-adevăr un lup din soiul celor pe două picioare, îmbătrânit şi cu destule cicatrice – nu numai pe corp, dar şi pe suflet.

Iar supărarea venea de la faptul, că îi dăduse tânărului acestuia un sfat. Fiindcă se ştia drept un om care nu băga

nimănui pe gât poveţele sale.

Dar flăcăul de faţă, care arăta ca un frate mult mai tânăr al său, ba poate chiar ca un fiu, îi amintea prea tare de acei ani turbulenţi din trecut, de tânărul care fusese el însuşi şi care trebuise să ajungă mult prea repede bărbat matur.

Şi băiatul cel mare trece acum pe lângă el, coboară până la apă şi se răcoreşte cu sârg. Se spală de praf şi de transpiraţie, ba chiar îşi cufundă de câteva ori capul în unda limpede şi rece, iar când urcă şi se îndreaptă spre piatra cea teşită, pe care e aşezat Coltul, arată mult mai proaspăt.

Cei doi călăreţi s-au apropiat în fine atât de mult, încât, dându-şi seama că „vânatul" se hotărâse să renunţe la fugă şi-i aşteaptă, înaintează acum la pas.

Mutrele lor trădează că e vorba de nişte indivizi duri şi îmbătrâniţi în rele. Părul galben-pai, le cade pe umeri. Pana înfiptă în spatele fâşiei colorate care înconjoară calota pălăriei le dă un aer cutezător şi o aparenţă de indian, în ciuda hălăciugilor decolorate de soarele Texasului.

Puţin întors spre Saunders, tânărul spune:

— Da, vă socot drept un lup bătrân, mister. Şi vă mulţumesc foarte tare că-mi împrumutaţi revolverul ăsta. Dar nu vă amestecaţi! Ce se întâmplă acum, mă priveşte doar pe mine. N-am nevoie de ajutor! Am Coltul dumneavoastră şi ştiu că este o armă bună. Am simţit asta din prima clipă de când l-am ţinut în mână.

Şi cu asta a spus totul.

Acum îi străpunge pe cei doi cu privirile.

Se opresc la vreo zece, doisprezece paşi.

Vocea aspră, răguşită, a unuia dintre ei se face auzită:

— Webster Leehill, a fost o nesocotinţă din partea ta să ne dezonorezi sora şi după aia să dispari ca un mârtan căruia i-a luat foc blana. Aşa ceva nu se face, cumnate, nuu! Fiindcă noi suntem o familie onorabilă şi mândră. Haide cumnăţele, vino-ncoace! Ţi-am adus chiar şi catrafusele pe care le-ai uitat din grabă la noi. Asta ca să pricepi că nu suntem chiar aşa cum crezi. Dar că faci parte acum din familia Waldrippilor şi că te vei căsători cu sora noastră, e un lucru stabilit odată pentru totdeauna.

— Nu sunt cumnatul vostru, răspunde acel Webster Leehill. Că am stat în acelaşi pat cu sora voastră încă nu mă preface nici pe departe în cumnatul vostru. Oare unde am ajunge dacă orice flăcău care se lasă sedus de-o fată, ar trebui să...

— Sora noastră nu te-a sedus! Nu, June a noastră nu-i una de teapa asta, îngeraşul nostru, lumina ochilor noştri – nu, ea nu-i din acelea!

Aşa strigă unul din fraţii Waldripp şi în vocea lui răsună convingerea cea mai deplină.

Şi fratele lui adăugă cu gravitate:

— E un adevărat înger pe pământ. Şi nu vom îngădui să aducă un copil pe lume, fără să fim în stare să prezentăm oamenilor şi pe tatăl acestui copil. Cred că ar trebui să

pricepi atâta lucru?! Deci, hai cu noi la draga de June. Cred că i s-au roşit ochii de atâta plâns. Şi cred că va fi şi tare dezamăgită de tine – şi jignită! Dar noi îi vom explica situația: ai dat bir cu fugiții fiindcă țiera teamă de noi, nu din pricina căsătoriei. Şi-acum să ne reîntoarcem la ea, prieteni. Iar la nuntă...

— Încetați! îl întrerupe Leehill, aspru. Sora voastră nu-i deloc un înger preacurat. Da, e într-adevăr dulce, încântătoare – poți să râvneşti la ea! E mai mult decât drăguță şi poate suci capul oricărui bărbat. Dar, neghiobi ce sunteți, prea o lăsați să tânjească în singurătate. O duce chiar mai greu decât o călugăriță, care-i măcar logodită cu Iisus şi îşi găseşte împlinirea în rugăciuni şi posturi, nu-i aşa? Dar sora voastră e o fată zdravănă, e... e un „pursânge" dacă vreți. Şi o lăsați să se veştejească în pustietatea aceea dintre dealuri, mai ceva decât o plăntuță în deşert. Când am oprit la casa voastră, nu voiam decât să-mi adap calul şi să-mi umplu bidonaşul cu apă. Dar m-a ademenit în casă cu cozonac proaspăt. Şi curând după asta mă aflam în patul ei.

— Termină odată! Furios, unul dintre Waldrippi îi taie astfel vorba şi continuă: Nu suntem între noi, prietene Webster. Omul ăsta e un străin. Şi nu-ți îngăduim să ne jigneşti surioara în fața unui necunoscut. Deci? Vii de bunăvoie cu noi – sau trebuie mai întâi să simți gustul plumbilor noştri?

După întrebarea asta teribilă se aşterne tăcerea.

Waldrippii aşteptau răspunsul.

Tânărul Webster Leehill mai cumpăneşte încă.

Şi bătrânul gunslinger[5] Dutch Saunders nu-i decât spectator.

Dar unul de-acum gata convins că flăcăul se va bate. Deocamdată însă, Leehill mai încercă totuşi calea cea paşnică. Vorbeşte foarte obiectiv şi liniştit.

— Ia staţi puţin, că mai am şi eu ceva de adăugat. Şi fiţi foarte atenţi, fiindcă vreau să vă fac să înţelegeţi că mă pricep şi eu cât de cât la de-alde astea. Am cinci surori şi toate mai mari decât mine. Şi toate au fost cândva gravide! Îndrăznesc să susţin că draga voastră de June ar putea să fie deja în luna a şasea. Şi-atunci, deci acum şase luni, n-o cunoşteam încă. Atunci eram cam pe la nouă sute de mile de…

Nu reuşeşte să termine.

Fiindcă Waldrippii lunecă din şei şi îşi alungă caii, iar unul dintre ei urlă între timp:

— Asta ţi-o vei lua-o înapoi, fecior de cătea! Vrei ca surioara noastră să treacă drept o târfă? Dar nu-ţi va merge! Aşa ceva nu înghiţim. Atenţie!

Şi când şuieră ultimul cuvânt, cei doi îşi înhaţă revolverele.

---

[5] *Gunslinger – Unul din numeroşii termeni pentru pistolar (Vezi şi cap. I, nota 1 şi cap. II, nota 2).*

Probabil că nu-şi scot armele cu intenția de a trage imediat, ci doar vor să-l intimideze, să-l aducă în puterea lor, să-l supună.

Se lasă şi amăgiți de faptul că revolverul adversarului lor continuă să rămână pe piatra din fața lui; chiar şi înfățişarea destul de oarecare a tinerelului echipat doar cu izmene contribuie la asta.

Sunt doi indivizi aspri, sălbatici şi foarte plini de sine. Şi de fapt nici nu-şi pot închipui că flăcăul e gata să lupte împotriva lor.

Dar se înşală. Priza lui la armă este neverosimil de rapidă şi de sigură şi el ştie prea bine că ei vor trage când îşi vor da seama că nu vrea să cedeze.

Declanşează cu o frântură de secundă înainte ca frații s-o facă, loveşte pe unul dintre ei şi de-abia reuşeşte saltul spre dreapta care face ca glonțul celuilalt să nu marcheze decât o dâră sângerândă şi dureroasă – aidoma unei lovituri de bici – pe pielea ce-i înveleşte coastele.

Apoi îl nimereşte şi pe cel de-al doilea.

Împuşcăturile au fost fulgerătoare, dar precizia lor de-a dreptul de necrezut.

Şi când aşteaptă astfel, cu Coltul fumegând în mână, lăsându-i să se hotărască dacă vor mai continua sau nu, atunci tuturor celor din preajma râului le devine limpede că – oricât de tânăr ar fi – flăcăul din fața lor este totuşi unul dintre cei foarte mari într-ale mânuirii armelor.

Iar dacă, numele său nu fusese cunoscut până acum, ei bine, lucrul acesta se va schimba cât de curând. Frații Waldripp renunță.

Pe unul îl îngenunchie durerea. Celălaltul se împleticeşte de-a-ndărătelea, până când ajunge să se sprijine de calul său. Amândoi sângerează din câte o rană a umărului. Şi unul dintre ei – plin de amărăciune – articulează între gemete:

— Of, de ce nu ne-ai spus cât de rapid şi cât de sigur eşti cu Coltul?

— M-ați fi crezut, oare? M-ați fi luat în serios? răspunde el încrâncenat.

CAPITOLUL II

„PREA TÂNĂR PENTRU A MURI”

1.

E aproape seara când Saunders şi Leehill pleacă de acolo. Arşița zilei începe să scadă.

Cei doi frați Waldripp au primit îngrijirile bătrânului gunman şi asta înseamnă destul de mult, fiindcă omul se pricepe la oblojitul plăgilor împuşcate la fel de bine ca un medic militar.

Fiecare dintre ei se alesese cu un glonț în partea de sus a umărului.

Siguranța de lovire a țintaşului e extraordinară. Sau să fi fost totul doar o întâmplare?

Şi, în vreme ce Dutch Saunders îi pansează pe răniți, tânărul regăseşte tot ce abandonase în casa acestora din pricina grabei. Unul dintre frați avea lucruşoarele acestea, strânse într-un sac care era legat în dosul şeii.

Iar acum Webster Leehill şi Dutch Saunders se îndreaptă călare spre miazăzi. La început nu prea vorbesc. Apoi tânărul spune:

— Şi mulțumiri pentru revolver! E o armă bună. Pariez că n-aş fi putut să vă întrec atât de lesne ca pe aceşti doi nătărăi. Pe dumneavoastră, nu! Şi asta n-a fost decât Coltul dumneavoastră de rezervă. Cred că arma asta e şi mai bună, nu-i aşa?

Arată spre revolverul de la şoldul lui Saunders.

Pistolarul îl priveşte cu gravitate pe flăcău.

— Şi de ce nu i-ai omorât? Ia spune, Webster Leehill... ai ucis vreodată un adversar?

— Am fost în război, răspunde acesta. Când am împlinit cincisprezece ani m-au primit ca soldat – ca voluntar – fiindcă i-am mințit că aveam şaptesprezece. Iar când am împlinit de-adevăratelea şaptesprezece, purtam deja tresele de sergent. Da, ca soldat a trebuit să omor – dar altminteri...

Se întrerupe şi dă din cap negând.

Apoi întreabă:

— Ar fi trebuit să-i ucid, mister...? De fapt, eu nici nu vă ştiu numele! Deci, ar fi trebuit să-i ucid?

— Sunt Saunders, Dutch Saunders, murmură acesta şi zgomotul copitelor aproape că-i acoperă vocea. Dar tânărul are urechi agere.

— Acel Saunders din Laramie?

Pistolarul dă din cap în mod afirmativ. Şi atunci tânărul fluieră încetişor, adăugând apoi:

— Oho, unul de pe lista celor foarte mari! Aproape că-mi închipuiam aşa ceva. Dumneavoastră i-ați fi ucis pe cei doi

neghiobi?

Saunders ridică indecis din umeri.

— În orice caz, acum ai doi duşmani, mai mult pe lumea asta, băiete, mormăie el. Şi într-o zi, unul dintre aceştia îți va înfățişa nota de plată, reprezentându-i şi pe ceilalți. Ar trebui să te gândeşti la asta, Webster Leehill, încotro vrei s-o iei?

Tânărul îl priveşte surprins.

— Încotro? Păi nu suntem împreună acum, Dutch Saunders? De fapt n-am o țintă exactă. Dar mi-ar plăcea să vă mai însoțesc câtva timp. V-ați închiriat revolverul cuiva – adică aveți vreun angajament? Nu vă trebuie un ajutor... un fel de calfă... un ortac? Luați-mă pe mine. Sunt lefter. Un câştig de vreo câțiva dolari mi-ar prinde tare bine.

Pistolarul încă mai tace. Dar privirea lui cercetează temeinic tânărul care la cincisprezece ani se înrolase în oaste şi care la şaptesprezece fusese deja sergent, deci condusese bărbați mult mai în vârstă decât el.

Iar în răstimpul celor doi ani dintre cincisprezece şi şaptesprezece, războiul îl învățase ceea ce nu poți deprinde nici în zece ani, în vreme de pace.

Dutch Saunders priveşte revolverul tovarăşului său de drum. Da, Webster şi-a încins acum propria-i centură şi tocul revolverului se află pe partea stângă; tot aşa îşi ține şi Saunders, Coltul.

Şi pistolarul gândeşte: „Tot un stângaci ca şi mine, într-adevăr aproape totul îmi aminteşte de vremea mea, când

eram la fel de tânăr ca el şi când încă mai credeam că poți să-ți cucereşti un regat cu ajutorul unui Colt; oho, băiatul ăsta îmi seamănă tare mult. El este aşa, cum eram eu odată".

Iar când reflecțiile sale ajung aici, îşi aminteşte şi de toate celelalte necazuri, iar propria-i situație i se înfățişează în toată cruzimea ei.

Fiindcă *acum* nu mai este acel Dutch Saunders din Laramie, imbatabil în confruntările cu revolverul.

Totul a devenit altfel.

Şi un astfel de băiat care este aidoma cu cel ce fusese el cu mult timp în urmă, ar putea într-adevăr să-l ajute, ba mai mult, ar putea să însemne chiar şi o poliță de asigurare pe viață.

„Cerul cred că mi l-a trimis pe flăcăul ăsta", gândeşte şi el. Şi, călărind astfel unul lângă celălalt – cu scările de şa aproape atingându-se – gunmen-ul spune într-un târziu:

— Ia fi atent, Webster. Aceşti doi frați Waldripp nu înseamnă decât nişte indivizi de categoria a doua în ceea ce priveşte mânuirea Coltului, oricât de înverşunați şi de duri vor fi fiind în alte treburi. Cum am spus, marfă de mâna a doua. S-ar prea putea însă ca soarta să ne scoată în cale, poate chiar în prima aşezare unde vom ajunge, pe vreun trăgător într-adevăr de elită – care mă aşteaptă. Şi aş vrea să văd cum te lupți cu acesta. De abia atunci voi şti dacă ne potrivim şi dacă mă pot bizui într-adevăr pe repeziciunea ta

în manevrarea armei. Lucru care poate fi hotărâtor pentru noi. Înțelegi asta?

Webster Leehill se munceşte cu un nod în gât, dar după asta dă repede din cap, în semn că a priceput:

— Da, spuse el, înțelege. Trebuie să ştiți exact cât de bun sunt sau nu. Şi fiindcă sunteți acel Dutch Saunders din Laramie, nu aveți nevoie decât de-un partener sau un ajutor care e într-adevăr foarte bun. Să ştiți că eu sunt omul acela! Calitatea întâia nu doar cu Coltul. Sunt devotat, rezistent şi răsplătesc întotdeauna binele sau răul cu dobândă. Sunt statornic, pot deci să rezist ispitelor de tot felul şi aş...

— E în regulă, Webster, îl temperează pistolarul. Toate astea urmează să fie dovedite. N-am, deci, nimic împotrivă să mai rămânem câtva timp împreună.

— Şi avem deja un contract, un angajament, ceva care să producă niscai dolari?

Aşa întreabă tânărul şi nu reuşeşte să înăbuşe „foamea" din vocea sa – o foame de succesul care să aducă în acelaşi timp dolarii sunători, împreună cu tot soiul de alte avantaje.

Da, e flămând flăcăul acesta primejdios.

Saunders întreabă agale:

— Tu eşti texan şi desigur că ai luptat în armata rebelilor, nu-i aşa?

Tânărul confirmă cu un gest al capului.

— Dumneavoastră nu? replică el îndârjit, ba chiar provocator.

Pistolarul rânjeşte iar în felul acela special care-i luminează cumva faţa, apoi scuturã capul negând.

— Nu, spune el, n-am fost soldat în acest război afurisit, care nu s-a stârnit atât pentru eliberarea sclavilor, cât mai degrabă pentru a-i nimici pe stăpânii de sclavi care erau prea în avantaj din pricina forţei de muncă ieftine. Nu, n-am fost soldat în acest război, dar l-am făcut totuşi în felul meu. Am furat armatei Unioniste cai şi vite şi le-am vândut Confederaţilor Sudului. Din păcate însă banii s-au devalorizat după război. Ar fi trebuit să fur caii şi vitele confederaţilor şi să le vând unioniştilor. Fiindcă banii Statelor din Nord au fost banii victoriei!

Leehill râde încetişor la auzul spuselor lui Saunders.

— Ar trebui să ştii întotdeauna cine va fi învingătorul, nu-i aşa?

Concentrat, gunmen-ul îl examinează câtva timp.

— Nu, pentru noi, pistolarii, regula asta nu e valabilă, murmură el într-un târziu. Nu pentru tagma din care fac eu parte şi căreia îi vei aparţine şi tu poate. Nu începem nimic, întrebându-ne mai întâi cine va fi câştigătorul!

Rostind ultimele cuvinte, vocea lui prinde inflexiuni metalice, severe.

— Fiindcă un lucru trebuie să-l ţii minte, flăcăul meu, continuă el. Dacă neam hotărât pentru o anume cauză, pentru o anume parte, dacă am preluat un astfel de contract care ne angajează revolverul, atunci rămânem de acea parte –

până în iad şi înapoi! Asta-i regula numărul unu a jocului.

— Yes, Sir[6], spune Webster.

Au ajuns astfel pe drumul de căruțe care duce spre Cibola şi se înscriu pe el.

Caii sunt obligați acum să meargă la trap.

Încă înainte de asfințit, ajung la o bifurcație.

Prelungind aliniamentul pe care se află, ar ajunge la Las Cruzes. Drumul spre apus duce la Agua Fria. Dar, dincolo de dealuri, o cârmeşte şi el spre miazăzi.

Şi este cel care le convine. Fiindcă la vreo cincizeci de mile de Agua Fria şi la mai puțin de zece mile de ei, se afla vechea aşezare Cibola, întemeiată cândva de mexicani, pe vremea când încă erau stăpâni pe aici.

2.

Când văd luminile micuței localități, se opresc.

Vocea lui Dutch Saunders sună grav, când spune:

— Gândeşte-te bine, Webster. Dacă mă însoțeşti şi pe mai departe, s-ar putea să dăm de unul dintre cei foarte mari ai breslei noastre, care mă aşteaptă acolo fiindcă şi-a putut da seama că sunt nevoit să trec prin această aşezare. Mă va provoca la luptă. Dar, pentru a-mi da seama cât eşti de bun,

---

[6] *Yes, Sir – Da, domnule.*

te voi lăsa să o duci în locul meu. Şi dacă nu eşti decât un tip care-şi exagerează meritele, atunci s-ar putea să mori. Eşti într-adevăr destul de rapid în ce priveşte scosul revolverului din teacă?

— Poate chiar mai rapid decât dumneavoastră, mister, replică Webster Leehill şi vocea lui are acum şi o nuanță stridentă în ea, de parcă tânărul s-ar fi simțit jignit şi s-ar pregăti deja în sinea lui pentru ceva care îi încordează nervii.

— Bine, bine, murmură bătrânul *gunfighter*[7] şi porneşte mai departe.

Înaintând însă spre Cibola, gândurile nu-i dau pace. „Sunt oare *fair*[8] față de tânărul acesta? câți ani o fi având acum? Douăzeci? Douăzeci şi doi? În niciun caz mai mult. Dar ia stai, asta se poate afla? Deci la cincisprezece ani s-a prezentat voluntar. S-a admitem că asta s-a întâmplat în primul an al războiului. La şaptesprezece era sergent, deci în al treilea an al încleştării. Care a durat cinci ani. Deci avea ceva mai mult decât nouăsprezece, când a fost eliberat din prizonierat. Iar războiul s-a terminat acum mai bine de doi ani.

Da, trebuie să aibă douăzeci şi unu. De fapt, prea tânăr pentru a muri. Dar eu n-aş avea nicio şansă împotriva lui Neil Pembroke – împotriva ăstuia nu, dacă mă aşteaptă acolo

---

[7] *Gunfighter – Luptător cu revolverul (v. şi cap. 1. notele 1 şi 5).*

[8] *Fair – Corect, cinstit.*

şi m-ar aştepta întotdeauna undeva, sau ar fi pe urmele mele tot timpul. N-aş putea să mă sustrag veşnic – odată şi odată tot ar trebui să-l înfrunt. Băiatul ăsta este însă mai rapid decât mine. Să…”

Când gândurile sale ajung aici, e brusc întrerupt de Leehill care, îngrijorat de felul agale în care înaintau acum, îl întreabă nerăbdător:

— De ce mergem atât de încet, mr. Saunders? Dacă vă tot gândiți de e cazul sau nu să mă încercați împotriva unuia dintre cei mari – atunci haideți că vă uşurez eu hotărârea. Să-i dăm drumul!

Şi după asta dă pinteni calului.

Saunders îşi îndeamnă şi el animalul.

Totul e foarte simplu acum. Un flăcău vrea să meargă pe drumul Cavalerilor Coltului, vrea să ajungă unul din cei foarte mari ai confreriei acestora.

Şi vrea să-şi dea examenul – aşa cum o face o calfă în fața meşterului. Fiindcă doar unul dintre cei mari îi poate primi în casta lor exclusivistă.

Bătrânul pistolar se gândeşte: „Dacă ar şti că nu mai sunt îndeajuns de rapid şi că nu mai pot decât să mă prefac. De ar şti că am nevoie de el ca să pot scăpa eu însumi… Oare m-ar disprețui?”

Dar la întrebarea asta nu există răspuns.

Nu încă.

3.

Îşi conduc caii până în faţa a ceea ce mexicanii numesc fonda[9] şi până să se coboare din şa, un băieţaş smolit se şi află lângă ei, oferindu-se să aibă grijă de animale.

Cei doi călăreţi îşi desprind coburii şi Saunders spune:

— Chico[10], du-i în grajd şi vezi de ei. Dar s-o faci ca lumea. Mă cunoşti, nu-i aşa?

— *Si, señor*[11] Saunders – cine nu vă ştie în ţinutul acesta?

— Iar plata, mâine, când o să văd cum i-ai îngrijit.

— *Si, señor,* veţi fi mulţumit de mine.

Intră încet cu bagajele lor în clădire, iau loc la o masă şi li se serveşte o cină târzie. Iar sus se găseşte şi o cameră liberă.

Din taverna de peste drum se aude o femeie cântând, acompaniată de chitară. O trompetă sună slab, în surdină. Apoi răzbate zornăitul castanietelor şi plesnetul palmelor tăbăcite care bat tactul. Răsună strigăte. Pesemne, o *fiesta*[12] se află acolo în toiul ei.

Cei doi sunt serviţi cu purcel de lapte fript, pregătit în

---

[9] *Fonda – Hotel, restaurant.*

[10] *Chico – Băiat.*

[11] *Si, senor – Da, domnule.*

[12] *Fiesta – Serbare, petrecere.*

manieră mexicană: condimentat foarte puternic şi însoţit de tot soiul de legume. Beau vin roşu, din viţele pe care spaniolii le-au adus din bătrânul continent, atunci când căutau aici aur şi când încercau să convertească băştinaşii.

Apoi, deodată, în faţa mesei lor se iveşte un bărbat, un tip scund, şui, care, vizibil, s-a ocupat ani în şir de învăţatul cailor cu călăria. Şi este evident că animalele acestea i-au frânt aproape toate oasele care se pot frânge fără a-ţi primejdui viaţa.

Încă mai arată zdravăn şi înfipt, cu toate că desigur e chinuit mai tot timpul de durerile pricinuite de oasele şi tendoanele vindecate prost, concrescute anapoda.

Omul spune:

— Señor Saunders, după ce terminaţi să treceţi dincolo, fiindcă vă aşteaptă señor Neil Pembroke. El spune că ştiţi *din cepricină* aşteaptă şi *ce anume* aşteaptă.

— Da, aşa-i, dă din cap Saunders, mestecând în continuare. Ştiu, într-adevăr. Şi voi veni de îndată ce termin de mâncat.

Individul strâmb înclină capul mulţumind şi pleacă şontâcăind, apoi poate fi văzut intrând în tavernă. Şi fiindcă s-a deschis o uşă sau o perdea a fost dată la o parte, pentru o clipă, zgomotele *fiestei* se aud ceva mai tare.

Fonda în care se află Saunders şi Leehill mai are câteva mese ocupate. Însă oaspeţii aceştia au mâncat deja – mai zăbovesc doar în faţa sticlelor aproape golite.

Acum însă aruncă priviri fie cercetătoare, fie speriate, spre cei doi străini.

Pistolarul mai vârstnic îşi vede mai departe de mâncare şi se uită acum la companionul său.

— Deci asta este, murmură el. Ai auzit de Neil Pembroke, nu?

Tânărul nu se opreşte nici el din mestecat, dar confirmă cu un gest al capului. După câtva timp spune:

— Da şi el e unul dintre cei de breaslă – unul din cei mari. A luat parte la conflictul dintre crescătorii de vite şi cei de oi din Texas, alungându-i pe colonişti din ținuturile Coleman şi San Andres. Da, am auzit despre el.

— Şi aici, reia Saunders încetişor, aici susține CHISPA TRANSPORTS a lui Wadell. Prin prezența lui în acest ținut îi împiedică pe cei de la SIERRA BLANCA – RIO GRaNdE LINE să-şi clădească stațiile şi depozitele.

— Deci aşa! exclamă Leehill. Dumneavoastră sunteți deci de partea celor de la SIERRA BLANCA, nu?

— Desigur, confirmă gunmen-ul. Şi acum trei săptămâni m-am confruntat cu prietenul şi partenerul lui Neil Pembroke, cu Cole Frewas, pentru un punct de apă, cum îi spunem noi – de fapt o adăpătoare constituită din nişte izvoare – pe care voia să-l ia în posesie pentru CHISPA TRANSPORTS, ca squatter[13]. L-am învins. Izvoarele sunt

---

[13] Squatter – Aici, persoană care deține avantajos de la guvern, un anume drept.

acum ocupate de cei de la SIERRA BLANCA LINE. Neil Pembroke e primejdios. N-ar fi mai bine să mă bat eu cu el? Te simți în stare să-l înfrunți?

După ce spune ultimele cuvinte, îi aruncă tânărului o privire pătrunzătoare.

Dar în ochii fumurii ai acestuia nu se zăreşte nici urmă de frică – doar cutezanță rece şi o încredere absolută în sine.

Apoi vede gestul cu care flăcăul confirmă şi-l aude răspunzând:

— Bineînțeles, *Sir.* Sunt în stare să mă măsor cu oricare *gunfighter.* Dacă n-aş putea face asta, nu m-aş mai osteni pentru un nume printre mărimile Coltului. Ah, am înțeles că n-are niciun rost să fii unul dintre aceştia, fără însă ca lumea să te ştie. Trebuie să fii în stare să arăți oamenilor măiestria ta. De-abia atunci prețul tău atinge adevărata valoare şi îți poți permite să ceri salariul maxim. Nu-i aşa? Un nume celebru înseamnă şi bani mulți nu?

Saunders aprobă doar maşinal din cap şi după ce-şi mută iar privirea în farfurie şi îşi continuă cina, avu pentru câteva clipe senzația că este un laş şi un ticălos.

Fiindcă s-ar prea putea ca în curând tânărul să fie ucis – şi asta deoarece el, Dutch Saunders, nu mai este în stare să se lupte cu unul dintre cei mari. Îl va lăsa pe acest băiat să se bată în locul lui.

Pentru o clipă se simte ispitit să dea cărțile pe față, să-i

mărturisească lui Webster totul şi să intre el în saloon[14]-ul de peste drum, în taverna aia nenorocită – pentru a se lupta el însuşi.

Şi asta deoarece s-ar putea să mai aibă un atu: chiar dacă nu mai reuşeşte să scoată atât de repede revolverul, poate că ţinteşte totuşi mai bine decât adversarul. Dacă primul glonţ al acestuia nu-l nimereşte din plin, atunci şansa trece de partea sa.

Nu este însă în stare să ducă totul până la capăt – să spună *adevărul.*

Cei doi îşi termină cina, mai beau fiecare câte o ceaşcă de cafea tare, îşi mai aruncă tăcuţi, o ultimă privire, apoi, îndemnându-se cu un gest al capului, se ridică şi ies în stradă.

4.

Când pătrund în crâşma sordidă, muzica încetează brusc şi perechea de dansatori care se mişcase în ritmul unui fandango părăseşte îndată ceea ce părea a fi un ring de dans.

E linişte. Câţiva consumatori – majoritatea dintre ei de origine mexicană – se retrag din presupusa linie a tirului.

Cei din orăşel sunt deci la curent.

---

[14] *Saloon – Bar, local de petrecere, cârciumă.*

Şi au aşteptat aceste clipe.

Că totuşi cântaseră, că muzica şi dansul nu lipsiseră nici în această seară – ei bine, asta era conform cu mentalitatea oamenilor dintr-o țară sălbatică în care legea încă nu se instalase, în care indienii apache mai blochează deseori căruțelor drumurile, până când armata îi alungă.

Lângă bar stă un singur bărbat doar, de înălțime medie şi uscățiv, care însă împrăştie în juru-i senzația de primejdie pe care o resimți când dai cu ochii de un lup al deşertului.

Omul îşi ridică mâna, netezeşte gânditor borul pălăriei şi, cu un gest brusc, o împinge puțin pe spate cu arătătorul.

Apoi rupe tăcerea:

— Ştiam că ai să vii, Dutch Saunders. M-ai lăsat să aştept o groază. Din câte ştiu, ai fost rănit?!

— Doar o zgârietură, Neil, răspunde acesta. Dar Cole Frewas a fost într-adevăr foarte rapid. Doar că n-a țintit destul de bine.

— Eu voi ținti mai bine, Dutch, poți fi convins de asta. Pembroke o spune aproape amical, cu certitudinea profesionistului.

Nu, nu există niciun fel de ură în vocea asta, nici mânie sau alte sentimente asemănătoare. Pentru un bărbat ca Neil Pembroke, ceea ce face este o meserie ca oricare alta. Şi o face bine.

Dutch Saunders îşi ridică însă dreapta.

— Stop! O clipă, Neil, spuse el. Nu cu mine ai de-a face.

Bărbatul acesta de lângă mine – Webster Leehill – preia trebuşoara asta şi o rezolvă în numele meu. Va fi examenul său de calfă, încercarea de a pătrunde în tagma Cavalerilor Coltului. Ştii doar că noi toţi am început printr-o probă sau ceva asemănător.

Neil Pembroke nu se miră. Îl priveşte pe Leehill.

— Asta-i şi intenţia ta, băiete?

— Nu-mi spune „băiete", mister, replică Webster Leehill. Am făcut războiul aproape cinci ani de zile. Nu-mi spune „băiete".

Şi în vreme ce vorbeşte astfel, înaintează puţin şi se opreşte la şase paşi în faţa lui Pembroke.

Acesta mai ezită încă, dar instinctul său adulmecă, lunecă spre acest adversar neobişnuit, încercă să-l pătrundă. Este sigur că Neil Pembroke încearcă să desluşească acum semnalele de avertisment pe care acest simţ special le trimite – la fel ca un lup care vede momeala unei capcane, dar care încă nu reuşeşte să simtă mirosul oţelului, ascuns.

Apoi înhaţă brusc revolverul.

Dutch Saunders vede gestul şi ştie că omul l-ar fi bătut. Cu braţul său devenit mai lent, care nu mai ascultă atât de prompt reflexul emis de creier, n-ar fi avut nicio şansă împotriva lui Pembroke.

Dar băiatul îl depăşeşte net pe adversar şi îi străpunge pieptul cu greul plumb de calibru patruzeci şi patru. Iar glonţul redutabilului pistolar nu mai izbuteşte decât să

perforeze podelele. Apoi revolverul îi lunecă dintre degetele devenite acum neputincioase, omul se prăvăleşte în genunchi şi îngaimă răguşit:

— Oho, ce fel de băiat e ăsta? Atât... Atât de repede... Nu cred... nu cred că mai trage altul, Ooohhh...

După asta se prăbuşeşte pe scândurile podelei, într-o rână.

Încă mai respiră.

Câteva clipe liniştea mai dăinuie.

Apoi vocea dansatoarei de fandango strigă:

— Aduceți-l pe medic! mai trăieşte încă! Va muri dacă n-o să primească ajutor. În numele îndurării, aduceți medicul. Şi culcați omul pe masa de biliard. Fiindcă de va trebui să moară, să n-o facă întins pe podeaua din crâşmă. Repede, muchachos[15].

Webster Leehill nu s-a clintit. Aşteaptă cu Coltul în mână – aşteaptă ca vreunul din cei de față să continue lupta în numele lui Pembroke.

Dar nimeni nu face acest lucru.

Saunders îi spuse liniştit:

— Hai să mergem, Webster, hai. A fost o confruntare corectă, un duel între nişte adevărați Cavaleri ai Coltului. Şi el a scos primul arma. Haide, partenere!

Şi cei doi trec strada, revenind în sala de mese, unde

---

[15] *Muchachos – Băieți.*

mâncaseră.

Se aşază din nou.

— Vrei să bei ceva, vrei nişte vin, Webster?

Dar tânărul clătină din cap.

— Nu, murmură el, cred că mai degrabă aş face câțiva paşi pe afară.

— Să vin şi eu cu tine?

— Da, Dutch Saunders, vino.

Ies împreună şi acum nu mai sunt maestru şi învățăcel, nu, acum sunt doi Cavaleri ai Coltului, parteneri şi cu drepturi egale.

Lupta aceasta a schimbat în întregime relațiile dintre ei.

Da, acum au devenit doi membri cu acelaşi rang al castei pistolarilor, ai acestei bresle de elită în care nu acced decât adevărații profesionişti.

CAPITOLUL III

FATA DIN „RANCH-UL DINTRE DEALURI...”

1.

Două zile după asta ajung la Agua Fria şi e deja noapte târzie când pătrund în grădina ce se întinde în spatele unei case ceva mai răzleţită de celelalte. În fâşia de lumină ce cade dintr-o fereastră, văd un câine uriaş care le iese înainte.

Dulăul nu latră. Dar mârâitul lui pare cu atât mai ameninţător.

Saunders zice calm:

— Hei, Ursule, şezi blând! Pe mine ar trebui să mă ştii destul de bine. Iar însoţitorul meu e un prieten, înţelegi?

Ajung acum în faţa verandei. O uşă se deschide şi astfel apare o cărare de lumină mai lată decât acele fâşii desenate de geamurile care n-au perdelele trase. Se iveşte o femeie. Deşi chipul ei e ascuns de întuneric – toată făptura nu-i deocamdată decât o siluetă în contre-jour – lui Leehill i se pare de la bun început că au în faţa lor o făptură frumoasă şi

atractivă, învăluită de aura feminității mature, de reflexele unei văpăi trădând o vitalitate puțin obişnuită. Mai ales felul în care ea se mişcă, dezvăluie acestea.

Şi aude vocea ei puțin răguşită, întrebând!

— Tu eşti, Dutch Saunders?

Omul se pleacă în şa, astfel încât fața lui să intre în pârtia aurie de lumină.

— Da, eu sunt, Isabella. Şi am un partener cu mine. Suntem bineveniți?

— Ştii că eşti întotdeauna binevenit, răspunde vocea ei joasă, din care se poate desluşi o afecțiune reală. Lucru pe care şi Leehill îl înțelege imediat.

Femeia aceea căreia Saunders i s-a adresat cu Isabella, continuă:

— Duceți-vă caii în grajd şi veniți la cină.

După asta, se întoarce şi intră în casă. Şi Webster are prilejul să-i admire iarăşi mişcările mlădioase.

Oamenii descalecă. Câinele se apropie şi-i adulmecă.

— Nu-l atinge, Webster, murmură Saunders. Altminteri te prinde de beregată. Trebuie să-l tratezi cu mare băgare de seamă.

Îşi duc animalele spre partea de unde se văd contururile întunecate ale anexelor. Aici se află o magazie, un mic grajd şi un *corral*[16]. Lumina palidă a lunii îi ajută să-şi aducă

---

[16] *Corral – Țarc, îngrăditură (pentru cai, vite etc.).*

animalele în fața ieslelor; după asta se spală în adăpătoarea de lângă fântână.

Înainte de a-şi desprinde păturile făcute sul, coborâră şi puținul bagaj pe care-l mai aveau, pentru a merge apoi spre uşa din spatele casei, tânărul întreabă:

— Cine e această Isabella! Şi în ce relații eşti cu ea?

Preț de o răsuflare, Saunders se opreşte, continuând să tacă, de parcă ar trebui să chibzuiască temeinic asupra răspunsului, apoi, spune cu acea lentoare cu care Webster începe să se obişnuiască:

— Isabella Delgado? Mă rog, să zicem că este o... o gazdă pentru luptători de felul nostru. Înțelegi?

— Nu prea... sau mai bine zis, defel, insistă tânărul. Doar se vede că nu este o stricată, o puta[17]. Sigur că nu poate fi aşa ceva! Dar nu mi-o pot închipui nici ca patroană a unei pensiuni?!

Saunders râde uşurel.

— E altceva, murmură el. Pentru unii ca noi, reprezintă totul. Băiete, când ai ucis, când te simți golit şi singur, când tânjeşti după toate acele lucruri care nu le-ai putut întâlni pe drumul pe care ai mers, când poți fi asemuit cu cineva care s-a rătăcit şi caută o lumină în bezna nopții, ei bine, atunci Isabella poate fi totul pentru tine. Şi te va ajuta ca în curând să poți redeveni cel care ai fost, să te simți iar ca un om, să

---

[17] *Puta – Femeie de moravuri uşoare, prostituată.*

crezi din nou că viața merită trăită. Ea a aparținut cândva unuia din frăția noastră. Şi l-a iubit, cum poate se întâmplă doar în marile poveşti de dragoste ale literaturii universale. Şi, când, după o confruntare, omul n-a mai revenit, fiindcă nimerise într-o ambuscadă, ea a înțeles cât poate – prin natura lucrurilor – să fie de scurtă viața bărbaților cu o meserie ca a noastră. Astfel că...

— Înțeleg, îl întrerupse Webster. Încă-l mai iubeşte pe soțul, sau pe prietenul mort. Şi în fiecare dintre noi crede că îi regăseşte. Şi ar vrea să ne dăruiască nouă ceea ce nu-i mai poate da lui. Înțeleg foarte bine. Şi dacă aş trece cândva singur pe aici, poate că mi-ar...

— S-ar prea putea, Webster, da, se prea poate. Se va uita la tine şi va şti de ce ai nevoie – de o soră sau de o iubită. Hai să mergem! Sunt sigur că ne aşteaptă cu mâncarea.

— După, asta o să mă culc în magazie, spune tânărul şi n-o să vă tulbur.

— Casa-i destul de mare pentru noi, toți, conchide Saunders.

Apoi cei doi intrară şi găsiră masa deja pusă într-o spațioasă cameră bucătărie. Isabella îi aştepta şi la lumina lămpii Webster vede o femeie frumoasă, care în mod sigur e aproape cu zece ani mai în vârstă decât el, dar de care se îndrăgosteşte din primul moment.

Ea îl priveşte țintă.

Apoi se uită la Dutch Saunders şi spune:

— Toți ați fost odată așa, atunci, chiar la începutul drumului vostru învăluit în fumul prafului de pușcă. Dutch, nu crezi oare, că a sosit clipa să încetezi? Dacă vrei, plecăm împreună spre miazănoapte şi găsim un loc unde nimeni nu te cunoaşte. Şi am putea încerca un nou început acolo. Vrei?

— Nu încă, Isabella, spune încet Saunders şi se aşează, îşi aruncă ochii pe un plic ce se află lângă farfurie. Apoi îşi saltă privirea şi spune: Neil Pembroke n-o să mai treacă pe aici. Webster l-a înfrânt. Nu, nu e încă mort, dar...

Amuțeşte şi saltă resemnat din umeri.

— Tânărul acesta e Webster Leehill, spune el în cele din urmă. Poate că în curând va fi el ceea ce a fost Neil Pembroke.

Ea se îndreptă puțin şi pare uimită pentru moment.

Apoi spune cu glasul aproape pierit:

— Şi va fi binevenit, la fel ca oricare dintre voi, Cavaleri ai Coltului, care...

Dar nu sfârşeşte, ci se îndreaptă spre vatră, pentru a pune în farfurii ceea ce se găseşte în oale şi cratițe.

Poate vrusese să termine fraza cu cuvintele:

—... sunteți oricum condamnați să pieriți răpuşi de un plumb şi care năzuiți totuşi la un dram de fericire pe acest drum ce duce spre nici unde!

Dar nu le rosteşte.

Cei doi bărbați înțeleg totuşi şi ceea ce nu s-a spus.

Dutch Saunders deschide între timp plicul. Apoi îl

abordează pe Webster:

— Ştii, pentru cei iniţiaţi, locul acesta este un fel de post-restant unde-şi pot lăsa comenzile: majoritatea dintre noi trecem pe aici. Şi asta se ştie. Iar cei mulţumiţi ne recomandă altora.

Ultimele cuvinte sunt muiate în veninul sarcasmului. Studiază conţinutul scrisorii. Când îşi ridică privirea şi caută ochii tânărului, acesta îl întreabă nerăbdător:

— Un nou contract? O misiune?

Gunmen-ul face un gest afirmativ:

— Da, chiar de mâine plecăm spre Alexie. Fiindcă putem să câştigăm o mie de dolari şi pentru banii ăştia un *cowboy* bun, trebuie să muncească aproape cinci ani!

Isabella aşază mâncarea pe masă.

Şi, după asta, în compania fermecătoarei lor amfitrioane, au parte de o seară frumoasă.

În cele din urmă, Webster Leehill rămâne singur.

Şi îşi doreşte să ajungă cândva şi el atât de departe încât să se poată retrage cu această Isabella Delgado în dormitorul ei. Da şi-o doreşte cu nerăbdarea impetuoasa a unui flăcău hotărât să se afirme şi căruia i se pare că înaintează prea încet spre ţinta sa.

Dar după asta, începe totuşi să reflecteze ceva mai potolit şi la alte lucruri.

Şi acum înţelege parcă şi mai bine că de mâine, plecând împreună cu Saunders spre Mexic pentru a îndeplini o

anume misiune, păşeşte de-a binelea pe acel drum de atâta vreme râvnit.

2.

Curând după răsăritul soarelui sunt deja în şea şi puțini oameni din Agua Fria află că legendarul pistolero[18] Dutch Saunders a fost în oraş şi că a petrecut o noapte la Isabella Delgado; că fusese însoțit de un partener, se ştie cu atât mai puțin.

Îşi continuă drumul cam până la prânzul mic şi se opresc la umbra unor stânci de un roş-gălbui intens, pentru a aştepta acolo să se istovească arşița orelor amiezii.

De-abia acum vorbeşte Saunders despre „lucrarea" lor.

— Trebuie să-i restituim unui părinte fiica. Ea a întins-o de acasă cu un bărbat care i-a făcut o sumedenie de promisiuni şi care nu şi-a ținut niciuna. Omul a trecut întâmplător pe lângă micul ranch. Copila era singură şi ar fi vrut să cunoască lumea largă. Iar individul a luat-o pur şi simplu cu el.

— Şi-acum? întrebă Webster preocupat.

Partenerul său mai vârstnic ricanează:

— Nemernicul cu pricina s-a dovedit a fi un fel de jucător

---

[18] *Pistolero – Echivalentul mexican al gunmen-ului.*

de cărți profesionist: un cartofor – care-şi face veacul într-un stabiliment dubios. Oraşul cu pricina este la cheremul unei bande. Fata despre care e vorba lucrează şi ea în varieteul acela de mâna a doua. Cred că s-a săturat acum de distracțiile la care tânjea când trăia în ranch-ul singuratic. Trebuie s-o scoatem de acolo.

— Pentru o mie de dolari? în vocea lui Webster se pot desluşi mirarea şi neîncrederea. Fiindcă e un flăcău dezgheţat şi înțelege foarte bine că misiunea lor nu e deloc uşoară.

Gunmen-ul zâmbeşte strâmb.

— Ei, spune el, dacă avem puțină baftă, se poate rezolva foarte simplu. Dacă aş fi fost de unul singur, mi-ar fi dat oarecum de furcă. Dar acum am un partener. Nu te teme, ne descurcăm noi.

Tăcerea se instalează din nou.

Dar după ce mai odihnesc câtva timp la umbră, Webster se ridică şi începe să exerseze cu revolverul. Adoptă tot soiul de poziții şi de fiecare dată încearcă să scoată cât se poate de repede Coltul din toc. Apoi îl aruncă în sus, făcându-l să descrie cele mai complicate volute, reuşeşte să-l prindă de fiecare dată de crosă şi jonglează apoi cu el – mai ceva decât un artist de circ!

Pe jumătate culcat, pe jumătate sprijinit de o stâncă, Saunders trage dintr-o țigară şi îl fură cu ochiul. Da, trebuie să recunoască iar şi iar cât de sigură e priza tânărului, ce

reflexe neverosimile are şi cât de perfect se sincronizează în toate mişcările sale.

Iată însă că Webster se opreşte şi întreabă:

— De ce nu te antrenezi, Dutch? Oare nu mai ai nevoie de asta? Dar aşa ceva nu-mi pot închipui. Capacitatea de reacție nu scade oare odată cu înaintarea în vârstă?

Câtva timp pistolarul continuă să tacă. Şi se gândeşte la brațul său care, ce-i drept, s-a vindecat, dar care nu mai e capabil de gesturile acelea reflexe, la fel de iuți ca ordinele date de creier.

Da, înainte de confruntarea de la acel punct de apă se antrenase şi el tot mereu, aşa cum o făcea tânărul ăsta din fața lui.

Dar acum, obiceiul nu-şi mai are rost. Şi lucrul acesta îl ştie foarte bine din chiar ziua când Webster Leehill şi-a făcut apariția călărind despuiat, echipat doar cu caraghioasele izmene cazone.

Iar între timp, nimic nu s-a schimbat în bine.

Ştie foarte exact lucrul acesta şi nu-şi mai face nădejdi deşarte.

Şi acum, în vreme ce Webster se uită întrebător la el şi omul se gândeşte la brațul care a devenit mai încet, apare iar ispita de-ai mărturisi adevărul.

Tânărul îl mai consideră a fi acelaşi Dutch Saunders, marele şi imbatabilul gunfighter.

Cu toate că l-a înlocuit în lupta cu Neil Pembroke.

Oare – de acum încolo – va trebui să-l lase mereu pe acest Webster să-l substituie în toate confruntările?

Să tragă mereu chiulul?

Odată şi-odată, flăcăul tot va înțelege cum stau lucrurile.

Şi-atunci?

N-ar fi exclus ca într-o anume situație dificilă să trebuiască să se bizuie unul pe celălalt, să se acopere. Şi dacă el, Saunders, va rata, fiindcă nu mai e îndeajuns de rapid, atunci asta s-ar putea să însemne şi moartea lor.

Desigur că tânărul n-ar mai cuteza atât de mult, dacă ar şti că marele, că legendarul *gunslinger* Dutch Saunders nu mai este atât de rapid, că a ajuns un pistolar de mâna a doua.

Îşi umezeşte buza inferioară şi tentația de a-i spune lui Leehill totul, e din ce în ce mai puternică.

Apoi îşi clatină îndârjit capul. Nu, nu e în stare s-o facă. Mândria lui nu-i permite aşa ceva. Şi, undeva, în eul său lăuntric, încă mai stăruie un dram de speranță că toate s-ar putea să redevină aşa cum au fost cândva. Şi în vreme ce capul face acel gest, omul spune:

— Nu, n-am nevoie de astfel de exerciții. Reflexul brațului care mânuie revolverul, este în cazul meu cu atât mai proaspăt, cu cât îl solicit mai puțin. E un lucru pe care l-am constatat tot mereu. Ştii, atunci când te confrunți cu un adversar şi pândeşti clipa în care acesta va scoate arma – ei bine, atunci totul nu mai devine decât o chestiune de

instinct, atunci reflexele sunt cele care decid şi care acționează.

Tânărul se miră.

Apoi rânjeşte îndrăzneț şi spune:

— Mi-ar fi plăcut doar să ştiu cu câte fracțiuni de secundă, sunt mai încet decât tine – sau, de ce nu, mai rapid poate...

Şi, rostind ultimele cuvinte, râde şi vocea lui adoptă un ton glumeț. Dar în ochii săi se aprinde o scânteie de orgoliu.

Dutch Saunders nu poate fi însă convins să accepte o astfel de întorsătură a discuției.

— Să ştii că rapiditatea şi țintitul exact nu înseamnă încă totul, Webster, spune el domol. Mai există ceva care hotărăşte câştigătorul, ceva care e decisiv.

— Ce anume? Întrebarea tânărului nu reuşeşte să disimuleze acel soi de lăcomie pe care partenerul său mai vârstnic îl remarcase deja.

— Voința, continuă cu aceeaşi cadență lentă pistolarul. Voința de a supraviețui, de a rezista până la capăt. Şi voința asta, vrerea asta este nemiloasă, nu cunoaşte îndurarea nici cu propria persoană, fiindcă nu mai admite nimic decât să rezişti, să absolvi încercarea, să supraviețuieşti, să-ți birui adversarul. Este o voință care nu face loc menajamentelor ori acceptării resemnate, e o vrere care, rănit de moarte să fii şi tot te împinge să lupți, înțelegi? Şi vreau să-ți mai spun ceva, Webster Leehill, băiete.

Face o pauză scurtă şi inspiră adânc.

Apoi priveşte înapoi, în direcţia din care veniseră şi unde, la mai bine de douăzeci şi cinci de mile şi ascunsă acum de dealurile teşite care sunt acoperite de explozia de culori a cacteelor înflorite, se află Agua Fria.

Flăcăul aşteaptă, nu întreabă nimic – ştie să aştepte. Fiindcă instinctul lui îl avertizează că va auzi acum ceva care-i va îngădui să pătrundă mult dincolo de aparenţe, ceva care-i va releva mobilurile acestui pistolar încărunţit.

— Dacă aş fi avut mai mulţi bani puşi deoparte, rosteşte acesta liniştit, atunci n-aş fi primit oferta pe care am găsit-o la Isabella şi aş fi plecat cu femeia asta undeva spre miazănoapte, chiar foarte departe, spre Wyoming sau Idaho, acolo unde nimeni nu mă cunoaşte, da, asta aş fi făcut. Încercam un nou început. Cu legământul de a nu mai purta vreodată un Colt. Fiindcă noi suntem condamnaţi la pieire. Cavalerii Coltului sunt pe ducă. Webster, cred că ideea ta de a mă însoţi pe acest drum, de a fi partenerul meu, nu e chiar una strălucită.

— Să vedem, răspunde Webster Leehill, ursuz. Să vedem, partenere. Deocamdată e un drum care-mi place, drumul acesta al pistolarilor. Fără Coltul meu n-aş fi decât un tinerel oarecare. Dar cu arma mea – oho sunt o fiinţă care se poate măsura cu oricine.

Saunders nu mai replică. Ştie prea bine că n-are rost s-o facă.

Aşa că se lungeşte şi îşi acoperă faţa cu pălăria.

Nu mai e nimic de spus.

Are nevoie de tânărul ăsta pentru a supravieţui.

Şi răsplata oferită, cea care-i pusese în mişcare, îi e necesară.

Poate că în săptămânile următoare va reuşi totuşi să adune îndeajuns de mulţi dolari, încât să poată pleca împreună cu Isabella spre…

3.

La sfârşitul celei de-a treia zi – noaptea nu întârzie să se lase – ajung la capătul trecătorii, adică în valea largă către care, ca nişte degete ale unei mâini uriaşe, converg câteva canioane şi depresiuni mai adânci. Iar în mijlocul acestei văi se află oraşul Las Cruzes.

Se opresc şi contemplă puzderia de lumini de la picioarele lor.

Dutch Saunders explică:

— Asta e. Avem de-a face cu un oraş minier. Pretutindeni şi în canioane şi în văile celelalte, sunt o mulţime de puţuri. Multe din ele aparţin unor întreprinzători americani, care desigur că şi-au adus cu ei şi muncitorii care se pricep la aşa ceva. Din pricina asta în oraş nu sunt doar fondas,

bodegas[19], tabernas[20], pulquerias[21] ci şi saloon-uri ca pe la noi. Oraşul este însă stăpânit de Benito Montoya, supranumit, din pricina cruzimii sale, El Tigre, un bandit care în timpul răzmeriţelor se autoproclamă general şi care – graţie numeroşilor aderenţi din astfel de momente tulburi – îşi transformă banda într-o armada[22]. Planul meu e foarte simplu. Ţi-l voi explica îndată. Cel mai important lucru este să nu pătrundem în oraş în acelaşi timp, să nu fim văzuţi împreună şi...

În câteva cuvinte îl face pe Webster Leehill să înţeleagă totul. Şi e într-adevăr un plan foarte simplu.

Câtva timp mai rămân astfel în şea, unul lângă celălalt şi fumează câte o ţigară.

Apoi se despart.

Fiecare va descrie un arc de cerc şi va pătrunde în oraş lateral, ca şi cum ar veni dinspre canyoanele principale, dinspre răsărit şi dinspre apus şi nu de la miazănoapte.

În Leehill îşi face loc un fel de aşteptare, o emoţie din care nu lipseşte bucuria.

---

[19] Bodegas – Localuri unde serveşte în mod sigur băuturi alcoolice şi unde (uneori) se poate şi mânca.

[20] Tabernas – Localuri unde serveşte în mod sigur băuturi alcoolice şi unde (uneori) se poate şi mânca.

[21] Pulquerías – Localuri unde serveşte în mod sigur băuturi alcoolice şi unde (uneori) se poate şi mânca.

[22] Armada – Oştire, armată.

Fiindcă aventura asta o abordează altminteri decât până acum – e doar un Cavaler al Coltului! Ba mai mult marele Dutch Saunders l-a ales ca partener şi amândoi vor înfrunta o întreagă bandă.

Când ajunge la drumul de căruțe care vine de la canyonul dinspre apus, îl urmăreşte şi îndeamnă spre oraş: Nu mai este singur. Şi alți călăreți se zoresc spre Las Cruzes; se mai văd şi câteva căruțe, ba chiar şi oameni care merg pe jos şi înfruntă astfel praful, doar pentru a se adăpa cât mai repede cu *tequila*[23] sau cu whisky, sau pentru a ajunge în preajma profesionistelor amorului tarifat ori a meselor de joc. Face parte acum din şuvoiul acela al „gâtlejelor însetate" care se revarsă în fiecare noapte asupra oraşului – un tânăr călare, un flăcău dintre cei mulți care-şi caută un strop de fericire sau care-şi încearcă şansele.

Se lasă antrenat de mulțime, la fel ca şi ceilalți călăreți. Mai întâi descalecă lângă un fel de bucătărie în aer liber unde îşi cumpără câteva *tortillas*[24] şi bea o cafea. Apoi îşi mănâncă plăcințelele, stând în picioare, printre alte câteva zeci de persoane flămânde care fac acelaşi lucru. Cei mai mulți sunt mineri. În apropierea sa însă sunt şi câțiva surugii.

Oamenii aceştia nu-l interesează. Termină de mâncat, îşi

---

[23] *Tequilla – Rachiu.*

[24] *Tortillas – Plăcintele cu cele mai diferite umpluturi.*

apucă roibul de dârlogi şi pleacă.

Din clipa aceea începe să caute.

Şi ştie exact cum arată fata pe care o caută, ştie şi cum se numeşte.

Se pare că nu-i va fi greu s-o găsească pe Elma Frobacker.

O fată cu părul roşu şi cu ochii verzi nu întâlneşti chiar atât de des.

Ba mai mult, despre Elma se spune că ar fi foarte frumoasă.

4.

O găseşte la PARAISO SALA. Ceea ce înseamnă aproximativ „Sala (festivă) Paradis". Sigur că festivul, că sărbătoarea promisă era una perpetuă şi scumpă, iar *paradisul* acesta în care se comiteau atâtea păcate, nu putea să fie decât pe pământ şi decât al oamenilor.

Tocmai vrea să urce scara interioară cu un bărbat cu înfăţişarea de inginer minier.

Când fata mai aruncă o privire înapoi, îi observă pe Webster care îi trimite îndată o bezea. Şi tânăra rămâne locului – cu toate că bărbatul o trage de mână – şi-l priveşte întrebătoare pe necunoscut.

Acesta urcă scările două câte două şi, ajuns lângă ei, e

numai zâmbet:

— Hello, Elma, iartă-mă. Trebuie să-ți transmit salutări de acasă.

— Transmite-i-le când vrei, numai acum nu! mârâie bărbatul de lângă tânără şi dă s-o smucească în susul scării.

Dar Elma nu se urneşte, ba mai mult, încearcă să îndepărteze de pe brațul ei mâna cu care „musafirul" tot încearcă s-o tragă, s-o dirijeze în sus.

Şi asta îl înfurie pe individ.

Se află cu două trepte mai sus pe scară decât noul venit, aşa că şuieră amenințător spre tânărul cu înfățişarea de cowboy, de călăreț:

— Dă-i drumul de-aici, rândaş de cai împuțit ce eşti. Întinde-o! Elma n-are acum timp pentru de-alde fluieră-vânt ca tine.

Bărbatul – chiar dacă în rest e, poate, un inginer eficient, ori chiar proprietarul unei mine – nu se pricepe deloc în materie de cowboy. Sigur că da, Webster arăta ca un călăreț destul de rufos, ca un *tramper*[25] al şeii.

Pulberea drumului cel lung încă-i mai acoperă îmbrăcămintea, dar izul transpirației de cal îmbinat cu mirosul fumului de la focul de tabără nu trec neobservate. E neras şi nu poți crede că are mai mult de doi, trei dolari în buzunare – dacă îi are şi pe aceia.

---

[25] *Tramper – Vagabond, hoinar.*

Şi totuşi ceva din el ar trebui să avertizeze pe un om cât de cât familiarizat cu Vestul.

Dar bărbatul care se află în susul scării este desigur prea nerăbdător; deranjul neaşteptat îl face să fie furios.

Webster Leehill râde spre el şi spune după aceea prietenos:

— *Sir,* daţi-vă puţin încoace. Aş vrea să vă şoptesc ceva. Ceva important, zău aşa. Haideţi. După asta veţi înţelege mult mai bine.

Omul îl priveşte suspicios. Privirea lui cade acum şi asupra Coltului tânărului.

Dar Webster îşi poartă arma ca toată lumea, nu undeva în josul coapsei sau provocator cum o fac acei pistolari de mâna a doua, dornici de o faimă nemeritată şi care nu reuşesc decât să se înşele pe ei înşişi.

Flăcăul şi-a încins arma în felul în care o face orice cowboy obişnuit.

Aşa că, mârâind, bărbatul coboară cele două trepte.

— Deci, ce vrei tu, băiete? întrebarea este pusă de autoritatea celui care e obişnuit să dea ordine echipelor de muncitori.

Webster Leehill se apleacă spre el şi ajunge astfel cu gura foarte aproape de urechea omului. Şi prin rumoarea stabilimentului, printre acordurile muzicii, prin zgomotul confuz de voci, printre râsetele stridente de femei şi hohotele bărbaţilor, vocea lui pătrunde în urechea cea mare, ornată de

smocuri de păr negru care țâşneşte din pavilionul cărnos:

— Mister, asta e fata *mea:* Şi dacă n-o ştergi imediat, s-ar prea putea să nu mai ai parte niciodată de vreo distracție cu fetițele. S-a înțeles?

Omul dă să răcnească şi îşi strânge pumnii.

Fiindcă însă se afla atât de aproape de ciudații ochi fumurii ai tânărului, în cele din urmă începe şi instinctul său să lucreze.

— Aha, scrâşneşte el, aha, un afurisit de *gunfighter* care a apucat să ucidă şi care acum crede că…

— E în regulă, *Sir,* îl întrerupse Leehill, e în regulă, *Sir.* Haideți să ne despărțim ca doi gentlemani[26] care s-au înțeles cu binele. Şi multă distracție în continuare, *Sir,* în acest stabiliment.

Şi bărbatul, desigur boss[27] peste atâți alți oameni, înghite în sec. Încă se mai holbează în ochii aceia decişi, ochii aceia cenuşii ai flăcăului pe care îl luase drept un pârlit de tramper – iar instinctul nu mai conteneşte cu semnalele de alarmă.

Situația lui e asemănătoare cu a unei persoane care vrea să alunge un câine, dar care constată că făptura respectivă e un lup ce îi poate sfâşia pe loc beregata.

În vreme ce începe să coboare, adaugă totuşi!

— Să vedem şi ce spune Bert Matthews.

---

[26] *Gentleman – Domn.*

[27] *Boss – Şef, stăpân.*

Ajunge la capătul scării şi se grăbeşte spre intrarea sălii destinate jocurilor de noroc.

Webster o prinde pe tânără de braţ şi cei doi încep să urce treptele. Flăcăul întreabă:

— Cine-i Matthews ăsta?

Ea se opreşte o clipă şi ochii cei verzi sunt năpădiţi de teamă şi de neputinţă.

— „Ăsta”? Cum, nu-l cunoaşteţi, mister? Cerule, acest Bert Matthews e... Dar deodată amuţeşte, îşi dă capul pe spate şi rămâne o clipă pe loc. Apoi, continuând totuşi să urce, adaugă:

— Dar, de ce vă interesează asta, mister? Şi ce înseamnă toată povestea asta?

— Mă numesc Webster Leehill, începe el să explice, în vreme ce ajung astfel la galeria din lojele căreia se poate privi în sala cea mare, dar de unde se poate intra şi în camerele fetelor.

— Nu sunt singur, continuă el, însoţesc pe cineva şi avem misiunea de a te scoate de aici, Elma Frobacker, de a te duce acasă, unde te aşteaptă tatăl şi micul ranch dintre dealuri. Sau nu vrei asta, *sister*[28]*?*

Tânăra încremeneşte cu ochii închişi. Şi mâinile ei mici se strâng puternic, aşa cum o faci când te cufunzi în sinea ta şi când îţi doreşti cu tot dinadinsul ceva.

---

[28] *Sister, sis – Soră, surioară.*

Apoi îl priveşte din nou pe Webster:

— O, dacă s-ar putea aşa ceva... dar nu, nu cred... Eu aparţin lui Bert Matthews. Nu mă va lăsa să plec. Şi va fi îndată aici – o să te pedepsească.

Dar chiar de nu va izbuti s-o facă, lucrurile se vor termina tot prost, fiindcă... fiindcă Bert, se află sub „protecţia" lui El Tigre, cu care împarte ce câştigă la masa de joc şi ceea ce câştig eu ca... gazdă. Of, Webster, aş vrea nespus de mult să ajung iar acasă între dealuri, unde viaţa este într-adevăr cam singuratică, dar unde lumea este încă întreagă. Atât de mult aş vrea şi...

— Atunci haide, zice el. Du-mă în camera ta.

Când spune asta, vocea lui are un ton apăsat. Poţi să-ţi dai seama că tânărul nu va mai îngădui nicio împotrivire.

Astfel că fata se supune.

Odată ajuns în cămăruţa ei, Webster se duce la fereastră şi o deschide, apoi se pleacă mult în afară. E o noapte cu cerul limpede iluminat de strălucirea palidă a lunii şi de sclipirea stelelor, o noapte tipic mexicană, în care se simte cumva şi răsuflarea uscată a deşertului din apropiere.

Elma vine lângă el.

— Şi-acum? Întrebarea ascunde prost disperarea ei. Fata continuă: Bert va fi îndată aici şi-atunci... Oare n-ar fi mai bine să zăvorăsc uşa? Da ce rost ar avea? Webster, n-avem nicio şansă.

— Ba da, răspunde el. Ţi-am spus doar că am un

partener. Sunt convins că nu m-a scăpat din ochi, deşi n-am intrat împreună în oraş şi...

Se întrerupe şi se mai pleacă o dată în afară.

De după colțul clădirii îşi face apariția un bărbat care intră în grădină şi priveşte spre geamul deschis.

Este Dutch Saunders care spune cu jumătate de voce:

— Peste trei sau patru minute voi fi cu caii la răscruce. E bine aşa?

— O.K., răspunde Webster Leehill şi se întoarce spre Elma. N-ai cum să stai în şa cu rochişoara asta, fetiță. N-ai altceva de îmbrăcat?

— Nu, vine răspunsul fetii, nimic ce se poate purta călare. Niciuna din fetele de aici nu avem aşa ceva în cameră. Nici cu pantofii ăştia nu s-ar putea face mai mult de o milă pe jos. Îşi saltă tivul rochiței verde de mătase, sus, care, mai mult dezvăluie decât să ascundă ceva. Tânărul vede un pantof mititel cu toc înalt – şi mai vede forma frumoasă a piciorului.

— Mă rog, o să fim noi în stare să găsim ceva potrivit. Ne descurcăm noi. Acum trebuie să încerci să te laşi în jos pe lângă peretele casei. O să te ajut şi eu. Nu trebuie să-ți fie teamă. Nu-i greu deloc.

— Aşa-i, răspunde Elma. Asta am constatat şi eu chiar de la început. Dar la ce mi-ar fi ajutat, dacă aş fi făcut-o.

— Acum însă merită, insistă el. Şi continuă, accentuând: Tu eşti o fată dintr-un ranch singuratic care se află între dealuri. Cred că ai fost crescută aproape băieţeşte. N-ai decât

să-ți aminteşti acum de asta şi s-o arăți. Trebuie să lupți, *sister.* Trebuie să lupți împotriva tuturor mizeriilor şi necazurilor vieții!

Fata dă din cap hotărâtă, îşi muşcă febrilă buza de jos şi arată către uşa tot nezăvorâtă încă.

— Îndată trebuie să apară Bert, spune ea. E mare, blond şi…

Dar trebuie să se oprească aici.

Fiindcă uşa se deschide cu violență.

Şi lasă să intre bărbatul pe care tocmai încercase să-l descrie mai amănunțit. Pare a fi furios şi nerăbdător – arată întocmai aşa ca o persoană hotărâtă să termine un lucru plicticos.

Oferă o imagine splendidă. E într-adevăr unul dintre flăcăii aceia blonzi şi cu ochii albaştri, care ştie să zâmbească luminos şi să abordeze întotdeauna un aer victorios – imaginea standard a tipului de care se îndrăgosteşte pe loc aproape orice fiică a Evei.

Poate doar că avusese parte în ultima vreme de prea puțină mişcare şi de prea multă mâncare bună. Fiindcă pare puțin cam prea grăsuliu, fiind desigur pe drumul cel mai sigur de a ajunge obez de-a binelea. Prin contrast cu el, Webster Leehill – deşi la fel de înalt – pare puțin cam prea firav, prea uscățiv.

Bărbatul face un gest spre Elma şi i se adresează mânios:

— Ai înnebunit? Coboară imediat la mr. Dowdell şi cere-ți

scuze. Şi după aceea nu uita să fi deosebit de drăguță cu el. Hai, valea! Iar tu rândaşule, dacă îndrăzneşti doar să atingi Coltul, eşti un om mort. Afară! Afară de aici! Şi părăseşte îndată oraşul! Ăsta-i un ordin! Nu ştiu ce mă opreşte să nu te jupoi de un rând de piele, băiete! Ieşi, că altfel…

Se dă la o parte, pentru a elibera drumul spre uşă.

Şi Webster spune resemnat:

— Yes, Sir! Dar de ce vă mâniați atât de tare? N-am vrut decât s-o suflu pe duduia de fața lui *sugar-daddy*[29] ăla. Şi care-i baiul?

Şi când întreba asta, aproape că a trecut deja de Matthews.

Înainte ca omul să poată articula răspunsul, Webster îi arătă cât de rapid poate fi un flăcău uscățiv: la fel de rapid ca un linx când se năpusteşte asupra unui câine de vânătoare ce s-a îngrăşat prea tare.

În vreme ce tânărul pivotează în jurul axei sale, uşor ghemuit, stânga sa loveşte zona ficatului adversarului cu tăria unui baros. Bine înfipt pe picioare, corpul i s-a rotit, de fapt doar din şold, iar întreaga sa forță parcă s-a adunat în pumnul necruțător.

E o lovitură foarte exactă, care are efectul izbiturii unei copite. Nici nu e nevoie de mai mult. Lupta s-a şi terminat.

Dar de vină este şi ficatul lui Bert Matthews. Se pare că

---

[29] *Sugar-daddy – Bărbat mai în vârstă, amator de partenere tinere.*

excesul de băutură l-a afectat destul de mult.

Omul cade în genunchi, se ține cu mâinile de partea dreaptă şi geme ca unu-l care trage să moară.

Tânărul închide uşa şi de data asta pune şi zăvorul.

Elma se află tot lângă fereastră şi se zgâieşte la Matthews.

Apoi îşi îndreaptă privirea admirativ spre Webster, se mai minunează o clipă şi îi cere cu un ton pătimaş:

— Mai plesneşte-l, frățioare. Atinge-l ca lumea pe feciorul ăsta de câine. Termină-l pentru totdeauna! Haide, să apuc să văd şi eu una ca asta!

Nu vorbeşte deloc tare, mai degrabă ai zice că e un fel de şoaptă. Dar e încărcată cu atâta amar, cu atâta disperare! În ea se strecoară totuşi şi o umbră de nădejde într-o posibilă salvare.

— Sigur că da, spune Webster Leehill, e un lucru pe care oricum trebuie să-l fac, altminteri avansul nostru n-ar fi destul de mare.

Se apropie de Matthews care, ghemuit pe jos continuă să geamă jalnic şi-l izbeşte lateral cu genunchiul în porțiunea cuprinsă între ureche şi bărbie. Individul cade într-o rână şi nu se mai clinteşte.

Tânărul dă din cap către Elma în semn că totul e în regulă şi spune, arătând spre pat:

— După ce înnod cearşafurile astea, mă las eu mai întâi în jos. Pe urmă faci şi tu la fel ca mine. La nevoie te ajut.

Fata nu pare să-l audă. Iese din nemişcarea ei, ajunge

lângă individul leşinat şi, aplecându-se, scoate un Colt mic dintr-un toc pe care acesta îl avea plasat sub braț.

Apoi țintește asupra lui Matthews.

Webster intervine cu calm şi blândețe:

— Nu o face, sis – nu o face. Nu merită un nenorocit din ăsta să-ți sărezi sufletul cu el. Lasă-l în plata Domnului! Hai să mergem!

Ea mai ezită puțin, continuând să-şi țintească arma asupra individului inconştient.

Apoi Coltul începe parcă să devină mai greu. Mâna coboară, fără să dea drumul revolverului. Fata îşi saltă brusc rochia deasupra genunchilor şi îşi vâră arma între jartiera cea lată, colorată în negru şi picior.

După asta dă din cap spre tânăr.

— Da, hai să mergem. Du-mă acasă, Webster, N-am să uit niciodată ce ai făcut pentru mine.

CAPITOLUL IV

...DIN NOU ACASĂ

1.

Ajunşi în stradă, cei doi îl zăresc pe Dutch Saunders care-i aşteaptă cu trei cai. De îndată ce pătrunsese în oraş, se îngrijise să mai facă rost de încă un animal. Tăcuți, încalecă tustrei.

— Bravo, Webster, ai fost nemaipomenit, spune pistolarul înainte de a da pinteni calului. Apoi adăugă: Am cumpărat câteva veşminte pentru dumneata, Elma. Mi-am dat seama că n-o să ai lucruri potrivite pentru drumul care te aşteaptă. Ei, ortacule, ce avans crezi că vom avea asupra urmăritorilor?

— Ceva mai puțin de-o jumătate de oră, răspunde tânărul. După asta o să înceapă să-l caute pe acest Bert Matthews. Cred că omul a fost obligat să se ridice de la masa de joc. Şi oamenii care joacă pocher, n-au răbdare să aştepte prea mult...

Cei trei îşi îndeamnă animalele, o iau în lungul străzii, ajung la marginea oraşului şi pornesc spre miazănoapte.

2.

În vreme ce arşiţa amiezii îşi tremură undele peste pământul calcinat, cei doi pistolari şi cu fata, oprindu-se în trecătoare, undeva la cumpăna apelor, privesc înapoi, la urmăritorii lor.

Nu poate fi vorba de altcineva, decât de o parte din faimoşii bandoleros[30] mexicani – acoliți ai cumplitului Benito Montoya – cu ajutorul cărora, individul supranumit El Tigre terorizează ținuturile limitrofe pustiului Sonora.

Bert Matthews a făcut deci apel la ajutorul care i se cuvine – nu trebuie uitat că jumătate din veniturile realizate de el şi de fata lui au fost cedate banditului mexican, dându-i dreptul la o protecție, care, iată, trebuie să-şi dovedească eficiența.

Lupii lui Montoya urmează să-i dea satisfacție „partenerului de afaceri" ai şefului lor, lichidându-i pe răpitori şi aducând-o înapoi pe Elma Frobacker, pe cea care cutezase să evadeze din Agua Fria şi care constituia astfel un exemplu primejdios pentru celelalte „pensionare" ale deocheatului varieteu.

Tânăra e echipată acum în veşmintele unui mexican, deci

---

[30] *Bandoleros – Bandiți.*

cu cizme, pantaloni, cămaşă şi pălărie. Răposatul a fost cam mare, dar hainele astea sunt totuşi mai potrivite cu împrejurările decât fleacul acela de rochiță în care o prinsese începutul acestei aventuri.

Razele incandescente ale soarelui, răsfrânte fără încetare de stâncile din jur, i-ar fi preschimbat de mult fața, umerii şi brațele într-o rană vie, dând-o pradă insolației.

Tânăra se ține bine. Cei doi recunosc în sinea lor că Elma face o figură bună în şea. Dar aşa ceva nu e de mirare în cazul copilei care a fost crescută aproape ca un băiat, în ranchul singuratic dintre dealuri.

Cei doi numără o duzină de urmăritori.

Saunders şi Leehill schimbă o privire.

Nu este nevoie de prea multe vorbe pentru a recunoaşte că recompensa de o mie de dolari va mai cere în curând şi alte eforturi, mult mai primejdioase decât cele de până acum.

Dar pistolarul mai vârstnic – ca şi cum ar fi reuşit să citească gândurile flăcăului – dă din cap şi spune aproape tărăgănat:

— Acum e rândul meu, prietene. Voi doi trebuie să plecați mai departe. Îi voi ține locului până la asfințit, Haide, nu mai stați! De la Agua Fria încolo cunoaşte Elma drumul. Aşa-i, miss[31]?

Fata dă din cap afirmativ.

---

[31] *Miss – Domnişoară.*

— Şi trebuie să vă mulţumesc, spune ea. Dar nici măcar nu vă ştiu numele, mister.

— E Dutch Saunders, murmură tânărul.

— Dar vă asemănaţi tare mult... parcă aţi fi fraţi... e drept, de cu totul altă vârstă, dar totuşi fraţi.

— Într-un fel chiar şi suntem, răspunde Saunders reţinut, Apoi arată spre miazănoapte. Daţi-i drumul!

Webster Leehill se mulţumeşte să dea din cap. Îl priveşte pătrunzător pe partenerul său mai vârstnic şi ştie foarte exact cu ce povară îşi încarcă gunmen-ul umerii.

Nu, nu-i vorba de lupta în sine cu oamenii lui El Tigre. E vorba despre moarte.

Asta-i povara pe care şi-o asumă.

Câteva focuri trase în vânt nu-i vor descuraja pe urmăritori.

Aceşti bandoleros vor trebui ucişi – sau măcar vreo câţiva dintre ei.

O asemenea răspundere tragică îşi ia acum pistolarul.

Webster de abia realizează în aceste clipe toate implicaţiile gestului.

Fiindcă de astă dată nu are loc o confruntare leală, un duel cinstit între adversari de aceeaşi valoare. Aici nu se lichidează cavalereşte un diferend, nu, aici pur şi simplu vor fi împuşcaţi nişte oameni. Va avea loc un fel de execuţie.

Dar şi de aşa ceva trebuie să treci, dacă mergi pe drumul ce şi-l asumă un Cavaler al Coltului.

Poate că pe acest drum nu există chiar nimic nobil, nimic bun. Poate că şi noțiunea de duel fair nu-i decât o biată idee neadevărată.

În aceste clipe începe să încolțească în cugetul lui Webster Leehill umbra unei bănuieli, încep să i se deschidă ochii asupra înțelesurilor adevărate, mai greu accesibile.

Dă din cap către Saunders şi ştie că nu mai are ce-i spune. Apoi dă pinteni calului şi pleacă.

Elma îl urmează.

Şi omul cărunt descalecă încetişor. Îşi duce murgul la umbra unei stânci, scoate puşca din scabbard[32], extrage două mâini de gloanțe din cobur şi îşi garniseşte cu ele buzunarele mari ale cămăşii. Îşi ia cu el şi bidonaşul cu apă în vreme ce-şi caută cu privirea o poziție potrivită, care să-i ofere atât un adăpost necesar cât şi un câmp de tragere într-adevăr liber.

După ce-l găseşte, se aşază pe un bolovan şi îşi răsuceşte o țigară. Şi-o aprinde, fumează şi aşteaptă.

O face cu răbdare.

Şi amărăciunea pe care o stârneşte în el conştiința faptului că va ucide, lasă să apară şi nădejdea vagă că urmăritorii s-ar putea să renunțe, că poate vor abandona.

Deoarece aceşti bandoleros ştiu foarte bine ce-i aşteaptă colo sus, în curmătura îngustă a trecătorii, la cumpăna

---

[32] *Scabbard – Aici tocul puştii, fixat de şa.*

apelor. Oamenii de elită ai lui El Tigre sunt prea hârşiți pentru a ignora asta.

Totuşi, nu zăbovesc prea mult la capătul pantei. Par să adulmece câteva clipe primejdia, apoi unul dintre ei face un gest decis şi îşi îndeamnă calul să urce poteca străveche şi întortocheată, croită în lungul vremii de către indieni.

Înaintează neîntrerupt, dar ochiul său ager controlează cu grijă totul. Şi când ajunge aproape sus, se opreşte şi îşi agită pălăria cu borurile largi – un sombrero tipic mexican.

— Aaaypyppaaay, gringos[33], mă auziți?

Strigătul se izbeşte de pereții stâncoşi şi răsună puternic.

— Te aud, amigo[34], răspunde Saunders, la fel de sonor. Şi aş vrea să-ți dau un sfat prietenesc. Nu încercați să ajungeți până aici, înainte de a se lăsa seara. Rămâneți acolo! Nu încercați! Nu mă siliți să trag în voi. După ce se întunecă, plec oricum de aici. Atunci puteți încerca să mă ajungeți, să-i ajungeți apoi şi pe ceilalți. Ei, sunteți de acord cu propunerea mea?

Omul s-a oprit şi a căzut pe gânduri.

În cele din urmă îşi pune iar pălăria. Mai şovăie o clipă. Apoi i se aude vocea:

— Aaayyyy, gringo, să ştii că nu suntem amigos cu tine. Şi în afară de asta, mai suntem şi oamenii lui El Tigre! N-

---

[33] Gringo – Denumire peiorativă dată de mexicani americanilor, yankeu.

[34] Amigo – prieten.

avem cum să ne oprim din pricina unui *gringo.* Tot ținutul ar râde de noi. Îți dai seama de asta, nu-i aşa?

— Da, îmi dau seama – dar să ştii că faceți o prostie, *compadre*[35]*.*

Omul nu-i răspunde, dar în vreme ce-şi răsuceşte calul ca şi cum ar vrea să revină lângă ceilalți, se azvârle cu măiestrie din şa. Îşi ține şi puşca în mână şi are intenția să ajungă în spatele câtorva bolovani, înalți de o jumătate de metru, care l-ar putea adăposti de minune.

Puşca lui Saunders tună în acel moment. Lovit, omul se rostogoleşte pe pantă, stârneşte o mică avalanşă de pietre şi rămâne în cele din urmă agățat de un stei.

„Lupii" lui Montoya urlă şi o ploaie de foc se abate asupra stâncilor care-l adăpostesc pe temerarul gunmen.

Într-o clipă şi-au părăsit şeile şi încep, sărind de la o stâncă la alta, să se cațere anevoios pe panta abruptă.

Lupta a început de-a binelea.

Şi dacă Dutch Saunders vrea să oprească această bandă – astfel încât Webster şi cu Elma să prindă un avans într-adevăr substanțial – trebuie să verse sânge şi pe mai departe.

---

[35] *Compadre – Tovarăş, partener.*

3.

Fata rezistă multă vreme, chiar foarte multă. Tânărul de lângă ea începe s-o admire din ce în ce mai tare. Fiindcă Elma este într-adevăr o luptătoare, care, deocamdată, încă îşi mai biruie adversarul: şaua! Este de-a binelea o luptă, n-ai cum să-i spui altminteri.

Tânăra ştie că unul din cei doi salvatori ai ei a rămas în urmă; pentru a-i împiedica pe bandiții lui El Tigre să-i ajungă şi că din pricina asta va fi moarte de om. Iar dacă toate acestea trebuiau să aibă vreun rost, atunci ea n-avea decât să reziste, să rămână în şaua asta chinuitoare – o milă şi încă una – în ciuda căldurii toride, a pulberii şi a suferințelor.

N-a mai călărit de mult. Înainte vreme, dealurile din preajma micului ranch o obligaseră să se țină în şa ca o adevărată *cowgirl*[36]. Dar toate astea par a se fi întâmplat acum o mie de ani. Chiar şi ea pare să aibă o asemenea vârstă.

Fiindcă, acum nu mai există nimic pe lumea asta, nimic, ce-i priveşte pe oameni, care să fie străin. Chiar nimic. Există doar disprețul față de aceştia, dar şi disprețul pe care-l simte față de propria-i persoană.

Dar dorința ei de a supraviețui, chiar şi într-o astfel de

---

[36] *Cowgirl – Femininul de la cowboy (v. cap. III, nota 3).*

lume sordidă, fusese întotdeauna mai mare decât mândria ei, decât respectul de sine. Poate că asta se numea pur şi simplu vitalitate şi ea doar n-o ştia?

Dar un lucru îl ştie foarte bine: nimic nu mai poate fi ca odinioară, fiindcă trebuie să treacă prin infernul acela degradant, umilitor, care i-a răpit nu numai puritatea, dar şi iluziile.

Totuşi îşi doreşte să se salveze. Fiindcă mai are o speranță vagă: că într-o zi va izbuti cumva să *uite,* acolo, în ranch-ul micuț dintre dealuri, să *uite!*

Aşa că face tot ce poate să se mențină în şa, călărind fie în urma lui Webster Leehill, fie alături de el, atunci când cărările sau drumurile o permit.

Şi, câteodată, cei doi se privesc scurt.

După câtva timp ea începe să se întrebe dacă şi tânărul acesta e la fel ca toți ceilalți bărbați. Nu mai vrea să ştie de ei. Se săturase de ei până în vecii vecilor şi, dacă era într-adevăr în stare să-şi tălmăcească simțămintele, înseamnă că-i ura chiar de-a binelea.

Şi totuşi depinde acum întru totul de ajutorul acestui flăcău.

Oare o să-i ceară şi el curând „răsplată”?

Elma ştie de mult că nimic pe lumea asta nu e pe degeaba şi că deseori trebuie să plăteşti câte ceva cât nu face.

Chinuindu-se în şa şi muncită de tot felul de gânduri, bagă de seamă că ziua e pe sfârşite.

Soarele, ale cărui văpăi o dogoriseră toată ziua, coborâse destul de mult spre asfințit, undeva în stânga ei, iar umbrele de colo se lungesc acum tot mai mult, se târăsc spre ei, venind dinspre dealuri, venind din râpele adânci şi din albia secată a câte unui râu.

Iar când întunericul aproape că s-a înstăpânit, Webster părăseşte vechea potecă indiană, care acum de-abia mai poate fi recunoscută. Ştie foarte bine că Elma e atât de istovită încât aproape cade de pe cal. Fata nu mai poate.

Pătrund în albia unui *arroyo*[37], pe care o urmăresc câtva timp spre răsărit.

Caii osteniți se înviorează brusc. Încep să se grăbească de la sine. Webster Leehill ştie îndată ce va să însemne asta: apă!

Undeva, înaintea lor, se găseşte apă.

Şi, într-adevăr, acest *arroyo,* oricât de sec ar fi acum, dă într-un fel de adâncitură, care aproape că are dimensiunile unei văi mai mici.

Iar în fața lor, lucru, care încă se mai poate recunoaşte în lumina puțină a înserării, se găseşte un lac mic. Desigur că nu-i alimentat doar de râuşorul sec acum, care cu ocazia, rarelor ploi duce şi apă. Nu, lacul are şi nişte izvoare subterane.

Şi când ajung la marginea apei, Elmei îi scapă un sunet

---

[37] *Arroyo – Râu cu albia seacă.*

ciudat.

Nu este doar suspinul izbăvirii – nu; mai există şi altceva în el.

Şi fata, lunecă de pe cal, în întunericul care a devenit aproape deplin; Webster mai multe ghiceşte decât vede că ea îşi leapădă hainele. Şi apoi aude cum scoţând un strigăt, se aruncă în apă. Da, o face într-un fel de îţi vine să crezi că vrea să se înece.

Curând însă începe să se bălăcească.

Caii şi-au cufundat şi ei boturile în apă şi el, Webster, s-a culcat pe burtă la marginea lacului. Apa nu e prea rece – se mai simte în ea căldura de peste zi – e deci tocmai bună pentru baie şi de lucrul ăsta au mare nevoie.

Tânărul se ridică de acolo, face câţiva paşi se aşază pe mal. Ascultă; zgomotele pe care le face Elma, Fiindcă întunericul e destul de accentuat, acum, la, această oră de început a nopţii – mai ales că o uşoară ceaţă, un soi de abur, acoperă deocamdată cerul – n-o poate desluşi decât cu greu.

După câtva timp o întreabă liniştit.

— E plăcut, nu-i aşa?

Răspunsul, e, deocamdată, un fel de suspin adânc, aproape un geamăt şi Webster înţelege că Elma plânge. De-abia ceva mai târziu fata e în stare să spună cu vocea sugrumată:

— Da, e plăcut şi face bine după drumul acesta prin arşiţă şi pulbere, după drumul acesta infernal face într-

adevăr bine. Dar nu reuşeşte decât să îndepărteze praful şi să răcorească – nimic mai mult. Nu poate să le spele pe toate. Damned[38], cred că doar focul iadului va reuşi să mă scape de tot răul Webster, apa nu poate decât să spele murdăria obişnuită – atâta tot.

Flăcăul înțelege despre ce-i vorba.

Elma ştie că i-a fost întinat şi sufletul.

După câtva timp, Webster reia discuția:

— Elma, în viața fiecărui om există nişte întâmplări nefericite, care ajung ca mai târziu să fie uitate, aşa cum se întâmplă cu visele urâte. Timpul vindecă odată şi odată chiar şi rănile cele mai adânci. Trebuia doar să ştii să aştepți, să ştii să rezişti. Ce ai să-ți reproşezi? Că ți-a căzut cu tronc un individ care arată într-adevăr seducător, că ai crezut în el şi că totuşi dragostea ta de viață a precumpănit, când ți-ai dat seama care-i adevărul? Dacă ai fi fost laşă şi slabă, atunci ți-ai fi luat viața, poate. Dar ai sperat în timpuri mai bune, ai sperat într-o şansă. Şi ea s-a ivit. Aşa că n-ai decât să te foloseşti de ea. De fapt, ce anume îți reproşezi?

Câtva timp nu se aude decât clipocitul apei.

Într-un târziu, fata întreabă:

— Webster, câți ani ai tu? Cum de cunoşti atât de bine asemenea lucruri?

— Am douăzeci şi unu, răspunde el. Dar aproape cinci

---

[38] *Damned – Blestem, afurisenie.*

din ei înseamnă războiul, aşa că...

— Şi eu împlinesc luna viitoare douăzeci. Poate că am să uit toate astea cândva, dar atunci voi fi bătrână. Şi poate că făptura mea lăuntrică, poate că sinea mea e de pe acum cea a unei femei bătrâne.

— Nu, o contrazice el.

După asta se ridică, începe să caute nişte vreascuri şi aprinde un foc. Trebuie să se îngrijească şi de caii lor, mai trebuie pregătită şi cina. Ştie că Dutch Saunders a reuşit să-i oprească locului pe urmăritori. Avansul lor e substanțial. Elma va avea timp să se odihnească, tot aşa şi animalele.

Câți bandoleros va fi trebuit Saunders să ucidă între timp?

Se întrebă asta şi încă o dată realizează ce a luat asupra lui vârstnicul *gunmen.*

Elma iese din apă, după ce sâmburele de lumină al focului începe să pâlpâie în noaptea care s-a lăsat acum de-a binelea.

Fata e goală.

Webster aduce o pătură pe care o ține astfel încât Elma să se poată învelі cu ea, aşa cum ai face cu o mantie.

Tânăra şovăie o clipă. Apoi ia pătura şi, după ce se înfăşoară în ea până la bărbie, se întoarce spre flăcău.

Între timp, cerul s-a limpezit. Luna şi stelele strălucesc.

Lumina aştrilor şi reflexele focului îi dau posibilitatea fetei să-l privească atent pe tânăr.

— Cavaler al Coltului, nu?! spune ea. Da, uneori am auzit cuvintele astea, când cowboyii îşi povesteau seara, la focul de tabără, legende vechi. Webster, tu eşti un astfel de cavaler, dintr-o stirpe despre care se spune că aproape a dispărut?

— Încerc să fiu unul, murmură el. Poți să fii sigură că ştiu să mă port în astfel de împrejurări. Nu trebuie să-ți fie teamă de mine.

Fata continuă să rămână locului. Privirea ei țintuieşte întrebătoare ochii limpezi ai tânărului, care se pot desluşi acum foarte bine sub borul pălăriei, contrastând cu chipul său întunecat.

De-abia după un răstimp se aude şoapta Elmei:

— Vai, prietene, nu încerca acum să-mi răvăşeşti părerea despre lumea asta şi oamenii din ea. Doar n-o să mă aduci în stare să mai cred în altcineva decât în mine însămi.

Webster nu răspunde, se răsuceşte, se ocupă de cai şi începe să pregătească un fel de clătite, la care adaugă apoi slănină prăjită. Nu uită să fiarbă şi nişte cafea.

Nu se mai ocupă în niciun fel de Elma.

Dar când vrea să-i întindă farfuria cu mâncare, constată că fata e ghemuită pe jos şi a adormit învelită în pătură, având drept căpătâi una din şei. Oboseala a fost mai puternică decât foamea.

Tânărul rămânând de unul singur şi priveşte tot mereu spre făptura care se odihneşte.

Îşi dă seama că Elmei îi trebuie ceva care să însemne

pentru ea un fel de lumină care s-o călăuzească, să o scoată din noaptea deznădejdii. Deocamdată însă trebuie dusă acasă.

Şi poate că tatăl ei, care l-a trimis în lume să-i aducă fata pentru o mie de dolari, poate că el va reuşi să-i dea ceea ce e acum atât de important pentru ea: sprijin, căldură, adăpost şi speranță.

Poate...

4.

Cam pe la amiaza zilei următoare, pe când se odihnesc dincolo de câmpia pe care tocmai o străbătuseră, cei doi scrutează orizontul de la umbra unor stânci. Privesc mai cu seamă spre miazăzi.

Şi, într-adevăr, dintr-acolo se apropie acum un călăreț singuratic. E Dutch Saunders. Singuratic, da, dar fără să pară pierdut în imensitatea ținutului sălbatic, ba dimpotrivă, aparținând cumva acestui mediu, la fel ca tot ceea ce îl înconjoară.

— Sunteți doar parteneri – sau şi prieteni? Sau e ceva aşa... cam ca un frate mai mare? În ce relații sunteți unul cu celălalt?

Elma pune întrebările cu gravitate.

Tânărul reflectează:

— M-a primit în casta celor mari, după ce m-a văzut luptând, vorbeşte el încetişor, într-un târziu. Eu îl apreciez – mai bine zis, îl venerez. Fiindcă e într-adevăr unul din ultimii Cavaleri ai Coltului, care nu pot fi confundați în niciun fel cu pistolarii de mâna a doua, cu aventurierii ambițioşi care-şi câştigă existența mânuindu-şi revolverul mai bine ori mai prost. Aş vrea să ajung ca el.

Ultimele cuvinte aproape că nu se pot auzi.

Şi fata îl priveşte dintr-o parte.

— Da, în noaptea trecută te-ai purtat într-adevăr cavalereşte, zice ea cu glas scăzut. Dar ia spune: confruntările, ucisul – ba chiar şi moartea, crezi că toate acestea sunt aşa cum le spuneți voi… cavalereşti?

Fata poate observa că Webster e muncit de gânduri şi că încearcă, în aceste clipe, să adâncească o mulțime de lucruri.

După câtva timp priveşte din nou spre călărețul care se apropia de zor, ba chiar arată spre acesta.

— Priveşte-l, Elma, spune el. Uită-te bine la el. Aşa arată un om pe care-l chemi în ajutor. În ochii mei e un fel de suveran… e… e un rege! Poate să fie mândru de ceea ce face. E imbatabil în luptă dreaptă şi totuşi asta nu i s-a urcat la cap, nu l-a făcut să fie îngâmfat şi fanfaron. E necruțător cu sine însuşi, e loial şi nu comite niciodată un lucru care l-ar face să-şi piardă respectul de sine! E un combatant pentru cei drepți şi O, ți-aş mai putea înşira o mulțime de asemenea lucruri, surioară. Dar cel mai important dintre toate nu

trebuie totuşi uitat: e întotdeauna propriul lui stăpân, e liber, e un fel de cavaler rătăcitor care îşi pune la bătaie nu spada, ci Coltul.

Amuțeşte oarecum neputincios, aşa ca şi cum ar fi vrut să explice mult mai bine toate astea şi n-ar fi găsit cuvintele cele mai potrivite.

Elma tace.

Acum ajunge şi Saunders lângă ei. Este rănit la omoplatul drept şi la frunte. Mâneca zdrențuită e îmbibată cu sânge închegat. Cămaşa desfăcută la piept te lasă să vezi un bandaj, iar sub borul pălăriei se vede altul.

— S-au întors, spune el, înainte de a descăleca. N-or să mai vină încoace. Au renunțat.

— Să ne ocupăm de rănile tale, Dutch? întreabă Webster îngrijorat.

Dar Dutch Saunders rânjeşte.

— Astea nici nu sunt nişte răni propriu-zise, răspunde el. Nişte țăndări de piatră. Unul dintre indivizi a tras dintr-o latură în stâncile din preajma mea. Iar schijele alea de piatră m-au zgâriat nițel. Nici nu merită să discutăm. Ei, cum merge, Elma?

— Destul de bine, răspunde ea şi îi susține privirea.

Omul dă din cap şi lunecă din şa:

— Lăsați-mă să dorm un ceas, murmură el, dar nu mai mult. După aia putem pleca mai departe.

5.

Trei zile mai târziu au ajuns la ținta lor. Ranch-ul dintre dealuri.

Tatăl fetii, un bărbat destul de în vârstă, dar care duce la tăvăleală, un tip vânos şi cu pielea, tăbăcită.

Şi cu toate astea, ochii săi sunt umezii atunci când o coboară pe Elma de pe cal şi o ține câtva timp în brațe.

Apoi îi dă drumul şi o răsuceşte cu fața spre casă.

— Haide, curaj, poți să intri, zice el. Totul a rămas la fel ca mai înainte. Vreau să mă mai ocup nițel de oaspeții noştri.

Elma face cum i s-a spus şi după ce-a dispărut în casă, bătrânul Frobacker se apropie de cei doi pistolari şi întreabă răguşit:

— Şi individul ăla? Adică nemernicul de Matthews? Ce-i cu el? Mai trăieşte încă?

Webster Leehill dă din cap afirmativ.

— N-a fost nevoie să-l omorâm, spun ei. Ar fi trebuit s-o facem?

Bătrânul rancher se încruntă.

— Speram aşa ceva, murmură el. Apoi arată spre corral: Cei trei oameni pe care-i am sunt afară, la vitele de pe păşune şi le înfierează. Aşa că trebuie să vă îngrijiți singuri de cai şi...

— Nu, plecăm imediat, de îndată ce primim banii care ni

se cuvin, îl întrerupse Saunders liniştit.

Omul tresare.

— O mie de dolari sunt o groază de bani, se plânge el. Şi se pare că voi i-aţi câştigat foarte simplu, foarte uşor. Poate că...

— O mie de dolari, niciun cent mai puţin, îl întrerupe iarăşi Saunders.

— Şi dacă nu-i pot plăti? O duceţi pe Elma înapoi? Ha! Ha! Ha!

Râde aşa cum o faci când auzi o glumă proastă. Dar întrebarea nu-i deloc aşa ceva Frobacker e un om care o duce destul de greu, ca rancher, între dealurile astea. O mie de dolari sunt o sumă foarte mare pentru el. Da, ar vrea să se tocmească.

Dutch Saunders se apleacă puţin spre el. Şi lovind patul armei, îi spune cu un scrâşnet în voce:

— Omule, cu puşca asta a trebuit să opresc o duzină de urmăritori. Şi când s-au convins că nu-i chip să mai continue, nu mai rămăseseră decât cinci. Tot mai vrei să te tocmeşti?

— Nu, nu, nu, îngaimă rancherul. V-aduc banii îndată.

Pleacă, intră în casă şi, puţin mai târziu, aduce dolarii. Îi întinde lui Saunders.

— Mulţumesc, spuse el, se întoarce, face câţiva paşi şi se mai opreşte totuşi odată.

Peste umăr se uită spre Leehill.

— Tinere, Elma mă roagă să-ți transmit că poți trece oricând pe aici.

Oricând!

Apoi se îndreaptă spre casă, din pragul căreia Elma le face semne cu mâna.

Cei doi călăreți răspund la fel şi îşi răsucesc apoi caii.

Pleacă.

Drumul de Cavaleri ai Coltului îi va duce undeva. Asta este sigur. Fiindcă lui Dutch Saunders nu-i ajung încă banii. Şi Webster Leehill este de-abia la începutul acestui drum.

CAPITOLUL V

MOARTEA ÎŞI IA TAINUL ŞI GROPARUL DIN HAWK'S CITY ARE DE LUCRU

1.

Mai trec două zile şi e noapte deja, când cuplul de pistolari, odată ajuns în Agua Fria, opreşte în fața casei Isabellei Delgado.

Iar îi întâmpină câinele cel mare, care nu latră niciodată şi care doar mârâie agresiv.

Îi recunoaşte însă pe cei doi după miros şi după vocile lor. Se întoarce la locul său de lângă pragul casei. Uşa acesteia se deschide la fel ca şi data trecută Isabella iese şi Webster e iarăşi robit, e iarăşi fascinat de mersul ei mlădiu şi sprinten, de grația cu care femeia se mişcă.

Dar acum se gândeşte şi la Elma Frobacker care s-a reîntors la ranch-ul dintre dealuri şi care-i transmisese că el, Webster, poate reveni oricând acolo.

Oare fata îşi va dori într-o bună zi acest lucru cu ardoare?

E o întrebare ce îl preocupă.

Acum însă se face auzită vocea liniştită a Isabellei:

— Legați-vă caii în fața ieslelor şi haideți înăuntru. Cred că mâncarea-i gata.

Totul e la fel ca şi data trecută.

Şi când se aşază la masă, în fața farfuriei lui Dutch Saunders se găseşte iarăşi un plic. Dar omul nu-l deschide încă. Mai întâi flecăresc nițel cu Isabella, glumesc un pic – se aseamănă cumva cu nişte persoane care s-au întors acasă, care au mai reuşit să scape teferi o dată din primejdiile lumii de afară şi care au revenit la căldura omenească şi la adăpostul liniştit pe care-l oferă această oază a fericirii.

Este un loc în care te poți odihni şi unde poți uita.

Webster Leehill îi tot studiază discret pe ceilalți doi comeseni şi îşi dă seama instinctiv că între această Isabella şi Dutch Saunders are parcă loc un schimb de fluide imateriale, care ține locul cuvintelor.

Tânărul se gândeşte: „Ea se teme ca nu cumva şi lui Dutch să i se întâmple ceea ce i s-a întâmplat atunci soțului ei. Ar vrea să-l ferească de aşa ceva, să-l salveze. Dar la fel de bine ştie că bărbatul va pleca din nou, după ce va deschide plicul şi va citi scrisoarea. Şi poate că în răstimpul în care Dutch e plecat cu mine apare alt Cavaler al Coltului. Va încerca să-l salveze şi pe acesta de soarta nemiloasă a pistolarilor – dar nu va izbuti să-l oprească. Oricât ar fi de frumoasă şi de demnă de râvnit, nu poate să schimbe

destinul unui adevărat membru al acestei confrerii condamnate la pieire. Şi această neputinţă constituie o permanentă, provocare pentru ea. Din pricina asta încearcă, iar şi iar. Şi, fiecare insucces îi întăreşte convingerea că nu e vinovată în niciun fel de moartea soţului ei, pe care de asemeni nu a reuşit să-l oprească. Da, cam aşa stau lucrurile – dacă încerci să înţelegi ce se întâmplă cu această Isabella".

Webster nu mai întârzie mult, se ridică şi se duce în camera lui. Nu, nu mai aşteaptă ca Saunders să deschidă scrisoarea.

Dar, după ce tânărul iese, femeia arată spre plicul care aşteaptă în faţa farfuriei.

— Dacă nu-l deschizi, putem pleca – de mâine chiar, spre Idaho sau Wyoming. Cineva tot insistă să cumpere casa asta. Gândeşte-te bine, Dutch.

Bărbatul îi aruncă o privire pătrunzătoare.

Şi îşi aminteşte încă o dată că braţul său care mânuie revolverul, nu mai este atât de rapid cum a fost înainte de confruntarea aceea nefericită. Nu, între timp nu s-a mai îndreptat nimic. A făcut câteva încercări pe furiş – ca să nu-l vadă Webster – dar, hotărât lucru, reflexele întârzie să revină.

Astfel că nu-i decât un *bluffer*[39], un simulant care încearcă să ascundă adevărata stare a lucrurilor. Şi, adâncindu-şi pe mai departe privirea în ochii ei – gândeşte:

---

[39] *Bluffer – Persoană care încearcă să inducă în eroare, trişor.*

Da, ar fi bine pentru mine să plec cu ea cât mai departe de aici şi să încep o nouă viaţă. Da, cred că asta ar fi cea mai bună idee pe care am avut-o vreodată. Poate că astfel m-aş salva. Şi ar fi atât de frumos să trăim împreună. Dar mai întâi trebuie să strâng nişte dolari. Eu...

Îşi întrerupe şirul gândurilor. Îi năpădeşte un fel de împotrivire. Se pleacă înainte, ia plicul; îl deschide şi începe să citească.

Isabella îl observă gravă şi nu-şi mai desprinde ochii de pe el, până când bărbatul nu termină de citit şi până nu răspunde privirii.

Femeia nu întrebă nimic – aşteaptă.

El înghite greu, ca şi cum ar avea de-a face cu o îmbucătură prea uscată.

Apoi însă spune doar atât:

— Accept misiunea.

Este rândul ei să înghită în felul în care o făcuse el mai înainte şi e vădit că deziluzia îi stârneşte amărăciunea.

Pistolarul vorbeşte cu glas scăzut.

— Va fi ultimul meu drum pentru un asemenea scop, Isabella. Ţi-o jur. Când mă voi reîntoarce aici după îndeplinirea misiunii, vom pleca spre Idaho sau Wyoming – numai noi doi. Fiindcă atunci voi avea îndeajuns de mulţi bani, pentru...

— E în regulă, îl întrerupse ea şi se ridică. Hai să ne culcăm, continuă femeia. Va fi o noapte foarte scurtă. Vino,

2.

Pistolarii pleacă în dimineața zilei următoare. Pentru început nu-şi spun nimic.

De-abia după ce parcurg câteva mile, Webster întreabă liniştit:

— Şi încotro mergem?

Saunders tresare. Fusese adâncit în nişte gânduri care nu-i dădeau pace.

Priveşte în dreapta lui, acolo unde tânărul călăreşte alături, cu scara de şa aproape atingând-o pe a lui.

— A, iartă-mă, ortacule, spune el. Tocmai mă gândeam dacă n-ar fi mai bine să renunț şi să mă întorc la Isabella. Dar, lucrarea de față ar fi prea grea pentru un singur om. N-ai putea să te descurci. Şi-apoi, am nevoie de banii ăştia! Fiindcă primim zece procente. Şi asta înseamnă în cazul de față mai bine de zece mii de dolari, deci partea fiecăruia întrece cinci mii. Ținta noastră este Hawk's City.

Apoi tace câteva minute.

După asta îi explică lui Webster în câteva cuvinte, în ce constă misiunea:

— Acolo locuieşte văduva unui individ bogat, căruia i-au aparținut o linie de transport, persoane şi mărfuri, de care e

legată şi o reţea de magazine, un *ranch* de vite şi o societate minieră. Omul a lăsat-o moştenitoare unică, dar cei trei tipi care fuseseră puşi de el să conducă aceste întreprinderi, nu vor să-i mai dea niciun *penny*[40] femeii! Refuză să-i recunoască vreun drept, afirmând că de fapt au fost parteneri de afaceri ai soţului ei, astfel că nu-i datorează nimic. Şi fiecare dintre indivizi i-a propus căsătoria. Clienta noastră se numeşte Deborah – Deborah Hawk. Se pare că e încă tânără şi mai mult decât frumoasă. Toate astea le-am desprins din scrisoarea ei. Între timp, m-am mai gândit la ceva: vom primi misiunea pe care vrea să ne-o încredinţeze doar cu o condiţie: să ne ofere nu doar zece procente din beneficiu, ci douăzeci. Ce zici, ortace?

Webster Leehill rânjeşte cutezător.

— Da, e bine aşa, spune el şi dă din cap afirmativ. Se pare că asta-i o lovitură barosană, nu?

— Cam aşa e, dar avem de-a face cu trei indivizi pare-se foarte primejdioşi, başca acoliţii lor, subliniază Saunders. Va fi oricum mai greu decât cu eliberarea Elmei.

— Ei, nimic nu-i degeaba pe lumea asta, răspunde tânărul căruia nu i se şterse încă rânjetul acela îndrăzneţ de pe faţă; în ochii săi se aprind nişte scântei care îi trădează hotărârea de a nu rata acest prilej.

Înaintează mai departe şi tac.

---

[40] *Penny – Monedă de un cent.*

Şi iar se află pe drumul acela primejdios al Cavalerilor Coltului, pe care îi aşteaptă o luptă – de fapt mai multe.

Iar această Deborah Hawk le-a stârnit curiozitatea.

Se îndreaptă spre nord-est, acolo unde, în ținutul dealurilor molcome ce se preschimbă treptat în munți, se află acum câmpurile din care mai târziu se vor naşte oraşele Carlsbad, Artesia, Roswell şi altele. Dar deocamdată toate astea nu sunt decât nişte tabere. Fiindcă oamenii caută – şi găsesc – în aceste locuri cupru, aur şi argint. Undeva în răsărit se află valea lui Rio Grande, care se îndreaptă spre miazăzi. HAWK S STAGE TRANSPORTS, destinat atât pasagerilor cât şi mărfurilor face legătura între Las Cruzes şi Alamogordo, cu linii secundare nu doar spre Rio Pecos, dar şi către Tombstone-Arizona.

Le trebuie cinci zile până la Hawk's City şi trec pe lângă un indicator de direcție care arată drumul spre ranch-ul clientei lor. Pe acelaşi panou se poate citi că până la clădirea principală sunt cincisprezece mile. Fiindcă este vorba despre un ranch imens, înseamnă că mai sunt şi-o sumedenie de ferme colaterale, precum şi adăposturi provizorii atât pe păşunile propriu-zise, cât şi la limitele proprietății.

Mai zăresc şi turme de vite care pasc răzlețe pe dealurile din jur, sau care se adună la adăposturi.

Există şi mari întinderi de pământ plane, străbătute prielnic de câteva râulețe.

Când soarele dispare în apus, dincolo de linia frântă a

înălțimilor, colorând cerul în roşu cu văpaia lui pe cale de a se stinge, zăresc aşezarea din vale.

Iar când lămpile s-au aprins deja în case, astfel că din ferestre şi din uşi se desenează fâşii de lumină pe *Maine Street*[41] – de altminteri singura stradă a orăşelului cei doi au ajuns în sfârşit acolo.

Grajdul cu cai de închiriat, curtea cea mare unde sunt adunate carele, chervanele şi diligențele, magazinul pe care se pot desluşi literele ce alcătuiesc firma unui *GENERAL STORE*[42], hotelul şi saloon-ul. Se întrepătrund cumva, alcătuiesc un tot unitar. Poți recunoaşte imediat că toate trebuie să aparțină aceluiaşi proprietar. Luate împreună, constituie de fapt inima lui Hawk's City.

Când, ceva mai târziu, se trec în registrul hotelului şi când bărbatul în etate, care răspunde de asemenea treburi, răsuceşte catastiful spre el şi desluşeşte numele noilor veniți, atunci îşi ridică repede privirea şi îl priveşte țintă pe Dutch Saunders.

Ambii pistolari îşi dau seama că veteranul uscățiv şi aproape chel din fața lor, a făcut cândva parte din categoria durilor, poate chiar dintr-un contingent mai vechi al confreriei lor. Fiindcă în privirea sa exista ceva care le spune asta – cum, de altfel, toată făptura-i pare să trimită nişte

---

[41] *Maine Street – Strada mare, strada principală.*

[42] *General Store – Magazin cu de toate.*

semnale care le sunt familiare oaspeților săi.

Dar bărbatul e bătrân de-acum – e apropiat de acea vârstă care se numeşte bătrânețe adâncă.

Omul li se adresează astfel:

— Bine că ați venit, domnule Saunders. Doamna Hawk ar vrea să vă vorbească îndată! Şi, după câte vedeți şi eu sunt foarte bucuros. Fiindcă sunt prea în vârstă ca s-o pot apăra.

Arată spre uşa care se află în spatele lui.

— Pe acolo, spune el. După aceea prima uşă pe stânga.

Privirea sa se îndreaptă acum asupra lui Webster Leehill – e o privire care întreabă, care examinează.

Tânărul zâmbeşte uşor şi, între bărbatul cel bătrân şi cel tânăr, se instalează deodată o înțelegere tacită.

Apoi trec de uşă şi ajung într-un gang. Saunders bate la prima uşă pe partea stângă.

— Intră!

Invitația e lansată de o voce feminină, al cărei timbru vag răguşit reuşeşte probabil să înfioreze epiderma oricărui bărbat între şaptesprezece şi şaptezeci de ani. Cei doi se conformează şi o văd pe Deborah Hawk, femeia care l-a rugat pe Dutch Saunders s-o ajute.

Şade la un birou şi după câte se pare, înscrie nişte cifre într-un registru, aşa cum o fac oamenii de afaceri sau comercianții atunci când vor să țină sub control veniturile şi cheltuielile, fără să scape din ochi nici creanțele.

— Eu sunt Saunders, spune acesta scurt. Şi acesta e

partenerul meu Webster Leehill.

Amândoi şi-au dat jos pălăriile. Tânărul trage uşa după el.

Încăperea e scăldată în lumina lămpii. Amenajarea interioară, e de cea mai bună calitate. Chiar şi preşedintele Uniunii n-ar fi avut nimic împotrivă, s-o folosească drept cameră de lucru. Pe pereți se află numeroase rafturi înțesate cu cărții.

Aşa arată, cabinetul unui bărbat cu succes în afaceri.

Dar acum, în spatele biroului imens şade o femeie.

Şi este într-adevăr o femeie frumoasă. Fiindcă în clipa în care se ridică şi ocoleşte biroul, cei doi sunt obligați să-şi țină respirația.

Femeia se opreşte în fața lor şi îi priveşte cu atenție. Da, este o femeie care ştie cum să se poarte cu bărbații. Privirea ei sigură te face să presupui asta.

Părul galben-auriu străluceşte în lumina lămpii. Ochii ei cafenii sunt mult depărtați unul de celălalt. E ceva mai înaltă decât talia medie şi dintr-o mie de alte frumuseți ar primi, desigur trofeul cuvenit celei mai frumoase. Fiindcă în afară de frumusețe, mai iradiază un farmec, o atracție unică.

— Îți mulțumesc, Dutch Saunders, că ați venit, spune ea, iar oamenii aud din nou vocea aceea care în ciuda uşoarei răguşeli are şi ceva catifelat în ea.

E o voce care se potriveşte de minune cu frumusețea femeii şi care îi sporeşte farmecul aparte, de îndată ce-o auzi.

— N-avem însă timp de pierdut, continuă ea. Trebuie să acționăm de îndată. Sunteți de acord cu oferta mea, aşa cum v-am înfățişat-o în scris?

— Nu, replică Saunders. Fiindcă suntem doi, vom primi nu zece, ci douăzeci la sută din sumele pe care indivizii vi le datorează. Dacă spuneți da, putem începe imediat.

Ochii ei tăiați puțin oblic, ca de pisică, se îngustează pentru o clipă şi buzele pline se pliază pentru un moment într-un zâmbet aspru, acoperindu-i dinții care se vădiseră şi ei fără de cusur. Farmecele acestei femei – care nu depăşea douăzeci şi cinci de ani – păreau a fi într-adevăr desăvârşite.

Privirea îi trece de la Saunders la Leehill, pentru ca apoi să revină la primul. După asta confirmă cu un gest al capului.

— De acord, spune ea. De fapt, n-am de ales. Alte întrebări?

Pistolarul mai vârstnic răspunde:

— Sigur că da, zice el. Mai întâi aş vrea să mă conving că sunteți într-adevăr văduvă şi că aveți certificatul de moştenire.

— Nu vă încredeți în cuvântul meu?

— Sunteți o femeie frumoasă, murmură el. Şi mi-ar plăcea tare mult să vă cred orice ați spune – oricare vorbă. Dar, probabil, vom fi obligați să ucidem pentru dumneavoastră şi pentru ceea ce revendicați, sau...? Şi atunci vrem măcar să ştim foarte exact dacă dreptatea este

de partea noastră.

Femeia tace câteva clipe şi îi fixează pe rând.

Se vede foarte desluşit că mândria ei este rănită, fiindcă, iată, trebuie să dovedească nişte lucruri pe care le socotise până acum ca fiind indiscutabil credibile.

— Sunteți un om bănuitor, mr. Saunders, spune ea încetişor.

Interlocutorul ei dă din cap.

— Sunt. Şi mai ales când e vorba despre femei frumoase. Deci?

Doamna Hawk confirmă cu un gest al capului, apoi se întoarce, se duce la seiful voluminos din colțul încăperii şi-l deschide. Scoate câteva hârtii de acolo şi le înmânează pistolarului.

Acesta le verifică, îi face un semn lui Webster că totul e în regulă şi le dă înapoi femeii.

— Unde şi cu cine începem? întrebă el.

Zâmbetul femeii e strălucitor, dar şi foarte tăios, iar în ochii ei căprui pâlpâie nişte luminițe galbene.

— Omul se numeşte Ash Upson, spune ea. Şi îl găseşti la nici optzeci de paşi de aici – în salon. Până la ora asta încă mai are în subordinea lui linia de transport de pasageri şi mărfuri, precum şi rețeaua de magazine din valea lui Rio Grande şi din lungul rutei Est-Vest. E vorba de mai bine de douăzeci de duzini de store, unele mai mici, altele aproape tot atât de mari ca şi cel de aici. Când bărbatul meu încă mai

trăia, individul era obligat să vină lunar încoace, cu registrele pentru a face socotelile – pentru a deconta. Dar au trecut şase luni de când Clay a murit şi încă n-am văzut un dolar din partea acestui nemernic. De fapt, l-am concediat deja de vreo câteva săptămâni, dar nu vrea să plece. Dutch, cred că ar fi de ajuns dacă i-ai spune să se ducă dracului. Fiindcă atunci el şi cu acoliții lui vor face uz de armă; m-au şi amenințat cu asta. Ash Upson e o adevărată fiară. E un tip masiv, roşcovan, care a pornit-o de jos – a început prin a mâna animalele de povară. Cu Coltul însă, nu se prea descurcă. Mult mai primejdios mi se pare Barnaby Tate, un tip mărunt, cu o mutră de...

— Îl ştiu pe Tate, o întrerupse Dutch Saunders.

Se răsuceşte spre uşă şi cu un gest îl îndeamnă şi pe Webster să facă la fel.

— Hai să ne facem meseria, zice el. N-avem vreme de pierdut. Dacă acest Upson prinde de veste că doamna Hawk a fost vizitată de doi bărbați...

— E-n regulă, spune tânărul şi face un semn care arată că şi el e convins de asta. Hai să mergem. Ma'am, nu trebuie să vă mai faceți nicio grijă, lăsați pe noi!

Ajunşi în imediata apropiere a saloon-ului, pistolarul mai vârstnic se opreşte.

Webster face la fel. Îşi aude partenerul murmurând:

— Acest Barnaby Tate... E un bărbat scund, firav în aparență şi poate fi recunoscut după mutra-i de vulpe

şireată. Încheieturile mâinilor sale sunt cele ale unui scrimer, ale unui spadasin. Va trebui să nu-l scapi din ochi când stau de vorbă cu Upson. Şi va trebui să fii foarte rapid, fiindcă Tate e unul de calibrul nostru. Asta te poate întrece.

— Nu, n-are cum s-o facă, răspunde convins tânărul. Pe mine nu mă poate bate nimeni, cel mult tu, Dutch. O, ce mi-ar plăcea să mă întrec cu tine, aşa în glumă.

Saunders nu-i răspunde.

Îşi reiau drumul, ajung la uşa saloon-ului şi intră.

Bărbatul mai în vârstă e îngrijorat.

Oare Webster va reuşi să se descurce în faţa lui Tate? El, Dutch Saunders, n-ar mai putea să-l învingă acum. Îl ştie pe Tate, l-a văzut luptându-se la Yuma, dar şi la Lordsburg şi la Carizzozo. Până acum nu avuseseră de-a face unul cu celălalt.

Dar azi făceau parte din două tabere ostile.

Iar ceilalţi acoliţi ai lui Upson – cum vor fi?

Individul o fi deja avertizat?

Partenerii intră şi o fac în acelaşi timp. Uşa are două aripi batante. Secunda următoare este cea mai primejdioasă, fiindcă ochii lor trebuie să se obişnuiască mai întâi cu intensitatea luminii.

Dacă Ash Upson şi oamenii săi au fost preveniţi, atunci...

Dar secunda de care s-a temut trece.

Tate se găseşte lângă o masă de biliard şi e angrenat într-o partidă de unul singur.

La masa rotundă de poker din colț sunt aşezați cinci bărbați. Iar unul dintre ei e Ash Upson. N-ai cum să-l treci cu vederea.

Jucătorul solitar de biliard aşază cu calm tacul pe postavul verde al mesei şi îşi potriveşte tocul revolverului. Privirea sa acvilină stăruie asupra lui Saunders.

Încă nu-l băgă în seamă pe tânărul de lângă acesta. Deocamdată.

Iar Dutch Saunders nu pare deloc preocupat de Țâțe. Pare că nici nu l-a observat.

Păşeşte încet spre spațiul liber din fața barului. Când se opreşte, cei de la masa de pocher dau semne că i-ar fi remarcat apariția. Desigur că o face şi Ash Upson. Privirile lor se întâlnesc.

Şi, deodată, Upson îşi dă seama despre ce-i vorba. Trânteşte cărțile de joc pe masă şi se ridică.

— Hei, zice el, aveți ceva cu mine?

— Doamna Hawk v-a concediat deja de vreo câteva săptămâni, domnule Upson, vorbeşte Saunders cu o voce aproape blajină şi prietenoasă. Şi cumnați vrut s-o întindeți, a trimis după mine ca să vă ajut să umblați mai repede.

Dar şi mai repede îşi scoate arma pistolarul Barnaby Tate.

Lucrurile nu mai pot fi oprite.

Probabil că Tate e cel mai rapid dintre ei, dar asta chiar că nu se poate constata cu exactitate fiindcă e vorba de fracțiuni de secundă.

Cu toate astea ajunge să se afle într-un dezavantaj.

Fiindcă, mai întâi de toate, vrea să-şi protejeze boss-ul. Ştie prea bine – întrucât îl cunoaşte pe Dutch Saunders – că Upson n-are nicio şansă împotriva cuiva de talia acestuia. Şi-n vreme ce-şi scoate revolverul din toc, pistolarul cel scund îşi dă seama că şi tânărul însoţitor al adversarului a făcut acelaşi gest – şi că e diabolic de rapid.

Astfel că Tate e obligat în fracţiuni de secundă să-şi modifice decizia iniţială. Cu toate că o face absolut instinctiv şi nu ca urmare a unui rit de mic proces de gândire, rezultă totuşi un dezavantaj, fiindcă trebuie să mişte Coltul – deja îndreptat spre ţinta care se cheamă Saunders – cu vreo treizeci de grade mai la dreapta.

Şi acest avantaj infirm astfel ivit, îi este de ajuns lui Webster Leehill – fracţiunile de secundă respective salvează viaţa sa sau pe cea a lui Saunders.

Glonţul lui Webster nimereşte primul.

Apoi plumbul lui Barnaby Tate îi sfâşie cămaşa şi pielea, deasupra unei coaste. Şi Webster continuă să tragă. Cel de-al doilea glonţ al său îl loveşte din plin pe Tate. Pistolarul cel scund e probabil mort, încă înainte de a se prăbuşi pe podea.

Ca şi Ash Upson, de altfel. Acesta zace lângă masă şi nu mai dă niciun semn de viaţă. Oricât de repede ar fi scos revolverul, având şi atuul gestului surpriză, tot n-a fost îndeajuns. Cu toate că Dutch Saunders – în ceea ce priveşte repeziciunea cu care extrage revolverul din toc – nu mai e

decât un pistolar de mâna a doua, Ash Upson n-avusese decât o şansă mică împotriva lui şi anume, ca primul glonț al adversarului să nu-l nimerească aşa cum trebuie.

Dar chiar dacă Saunders nu mai e atât de rapid ca altă dată – ţinteşte la fel de bine ca întotdeauna, ba poate mai ceva chiar, tocmai fiindcă o face mai încet.

Încăperea cea mare e stăpânită de o linişte adâncă.

Totul a încremenit în faţa dezlănţuirii brutale a forţei.

Şi în creierele celor prezenţi îşi face loc, încetul cu încetul, conştiinţa faptului că moartea sosise şi îşi luase, implacabilă, tainul.

Fumul împuşcăturilor se lăţeşte, înroşeşte ochii şi irită mucoasele nazale. Cineva strănută puternic şi zgomotul acesta atât de oarecare face să treacă strania amorţeală care-i cuprinsese. Încep să se mişte. Un scaun se răstoarnă. Apoi se aud înjurături. Cineva spune cu glas tare:

— O, sfinte Tată Ceresc...

Uşa batantă se deschide brusc.

Intră frumoasa Deborah Hawk, însoţită de bătrânul portar al hotelului, cel care fusese cândva un pistolar. Dar acum are în mâini o puşcă ale cărei ţevi fuseseră binişor scurtate.

Toate privirile se îndreaptă asupra femeii.

Ea îşi aruncă ochii către corpurile neînsufleţite de pe podea. Apoi se uită de jur-împrejur şi se opreşte la omul din spatele tejghelei de zinc.

Şi vocea ei răguşită prinde iar nota aceea aparte, care arată cât de hotărâtă poate fi o femeie.

— Reeves, dumneata te-ai dat de partea lui Ash Upson! În zece minute părăseşti oraşul acesta care poartă numele soțului meu. Afară! Nu mai există niciun Ash Upson, care să mă jefuiască, doar fiindcă sunt o femeie care – aşa credea el – nu se poate apăra. Ieşi afară Reeves! Imediat!

Şi barmanul nu răspunde nimic, înghite doar în sec şi dispare printr-o uşă laterală. Suflul acela prevestitor de rele încă n-a părăsit saloon-ul. Cei doi morți sunt cea mai bună dovadă că aici nu-i de şagă.

Bătrânul pistolar care era înarmat acum cu puşca aceea se apropie de corpul lui Ash Upson şi se apleacă. Scoate din buzunarul mortului o legătură de chei. Apoi se adresează câtorva clienți care, după toate, aparențele, sunt localnici.

— Porter, sunt ai dumitale. Doamna Hawk va plăti cheltuielile de înmormântare.

Omul căruia i s-a adresat astfel, este pesemne tâmplarul şi antreprenorul de pompe funebre al oraşului. Dă din cap îndată, de parcă l-ar bucura misiunea care i s-a dat şi le spune celor de lângă el:

— Dacă-i aşa, ia puneți mâna. După asta dau şi eu un rând. Ajutați-mă să-i ducem la şopronul ăla al meu.

Deborah Hawk face un semn către Saunders.

— Vă mulțumesc, spune ea, că ați ajutat – ca un adevărat gentleman – ca o văduvă lipsită de apărare să-şi recapete

drepturile.

Apoi se adresează clienților:

— Domnilor, localul este închis pentru restul zilei de azi. Sper că înțelegeți situația, nu?

După ce spune aceste cuvinte, ia legătura de chei de la însoțitorul ei cărunt şi trece dincolo de tejgheaua barului. Lângă rafturile de sticlă este o uşă, care dă într-un birou – cum i se spune acum acelei camere personale a patronului.

Dar Dutch Saunders este la doi paşi în urma ei.

Şi când femeia vrea să tragă uşa după ea, constată acest lucru şi e obligată să-i permită accesul în aşa-zisul birou.

Încăperea este luminată de o lampă şi e un amestec între cabinet de lucru şi cameră de zi.

Deborah îl priveşte pe pistolar şi răceala îşi face loc în vocea ei când spune:

— Prietene, ați făcut o treabă ca lumea. Dar acum nu mai am nevoie de voi aici. Nu mai aveți nimic de făcut în oraş. Încotro o luați acum: spre ranch sau spre aşezarea minieră?

Bărbatul zâmbeşte pieziş şi ochii săi fumurii scânteiază:

— Mai întâi, zice el, să aflăm ce valoare are cifra totală a încasărilor pe care nu vi le-a mai vărsat dumneavoastră – deci venitul ultimelor şase luni. Sunt convins că Upson a înscris toate astea în registrele respective. Nu? Deci, aş vrea să încasez îndată cele douăzeci de procente cuvenite mie şi ortacului meu. Cred că-i o treabă cinstită, nu-i aşa?

În ochii ei se aprinde o scânteie ostilă şi gura frumoasă

cade pradă unui rictus disprețuitor. Da, gura ei e foarte expresivă. Trădează o mulțime din sentimentele ei.

— Un Cavaler al Coltului lacom de bani – murmură ea. Nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva din partea dumitale, Dutch Saunders. Crezusem până acum – judecând după renumele pe care ți l-ai făcut – că eşti unul din ultimii cavaleri de pe acest pământ. Să mă înşel eu, oare? De ce vrei să încasezi de pe acum, când doar o parte din misiune a fost îndeplinită?

Femeia păşeşte spre el.

Şi din imediata lui apropiere îşi înalță privirea spre fața pistolarului.

Omul simte fluidul care izvorăşte din ea – îl simte ca o respirație fierbinte. În nări i se insinuează şi parfumul ei subtil.

Ar putea să o cuprindă în brațe şi...

În ochii femeii poate citi acum că ar avea toate şansele dacă ar dovedi că el e bărbatul pe care ea şi-l doreşte – şi anume cel care s-o protejeze, cel care să fie mai tare decât ceilalți.

Şi atunci ar mai plăti şi cu un alt preț, nu numai cu dolari.

Dutch înțelege foarte bine toate astea în timp ce stau astfel unul în fața celuilalt, privindu-se. Deborah tot mai aşteaptă răspunsul la întrebarea ei disprețuitoare.

Mina pistolarului e fulgerată de un zâmbet rece.

— Lumea asta, spune el, este aşa cum e şi am renunțat

de mult să mă mai aştept la ceva bun din partea ei – mai ales atunci când e vorba de femei frumoase. Şi asta până când... ei bine, până când mi se va dovedi contrariul. Noi doi am încheiat un contract. Una dintre părți, pistolarii deci, vă ajută să vă reintrați în drepturi, iar cealaltă, adică dumneavoastră ne achitați sumele cuvenite. Foarte simplu pentru dumneavoastră.

— Şi pentru dumneata nu-i tot aşa?

Întrebarea e vădit provocatoare.

Bărbatul clatină capul şi ochii lui se îngustează. În vocea lui apare acum o notă de indulgență, dar şi de desconsiderare.

— Deborah Hawk, spune el încetişor, tocmai am fost obligați să ucidem. Nu, asta nu-i o treabă deloc simplă, deloc uşoară, ma'am. Niciodată! E o meserie blestemată.

— Ei, când o faci pentru o grămadă de bani... obiectează ea.

Omul aprobă dând din cap.

— O grămadă de bani, da – sau moartea, replică el. Şi asta când ai baftă, sau nu, poți rămâne schilod pentru tot restul vieții.

Femeia nu mai spune nimic, mai întârzie puțin acolo – atât de aproape de el – apoi se îndepărtează. Trece în spatele biroului şi deschide un registru de conturi.

Parcurge coloanele cu arătătorul, îşi saltă capul şi zice rigidă:

— Da. Omul a continuat să țină evidența exactă a veniturilor, a cheltuielilor şi a câştigului, aşa cum l-a învățat bărbatul meu cândva. Cifrele ne spun că în ultimele şase luni a rezultat un venit net de şapte mii cinci sute şaptezeci de dolari. Dumneavoastră vi se cuvin douăzeci la sută... o clipă, mister Saunders.

Se duce la casa de bani din colț şi o deschide cu ajutorul a două dintre cheile din legătura pe care bătrânul ei portar o scosese din buzunarul lui Upson.

În seif se află o sumedenie de monezi şi bancnote, dar şi destui săcuți de aur, de felul celora pe care căutătorii acestui nobil metal îi prezintă pentru schimb.

Deborah scoate banii şi numără fix o mie cinci sute paisprezece dolari pe masă – niciun cent în plus. El îi ia tăcut. Apoi cei doi se privesc.

— Şi când plecați la ranch? întreabă ea aspru.

— Mâine, replică el. Mai întâi trebuie însă să-mi...

CAPITOLUL VI

LEGENDA ÎN VIAȚĂ A COLTULUI, CONFIRMĂ!

1.

După ce în dimineața următoare au lăsat oraşul în urma lor la mai bine de o milă, Webster Leehill rupe tăcerea:

— E chiar mai frumoasă decât Isabella Delgado şi e o văduvă bogată care are permanent nevoie de un protector, de o persoană care s-o ajute să-şi mențină avuțiile în această țară în care legea încă nu înseamnă mare lucru, E un fel de regină care caută un cavaler ce urmează să devină principele ei consort. Nu te-ar aranja aşa ceva, ortace?

Întrebarea vine destul de brutal. E o întrebare incisivă, provocatoare chiar.

Dutch Saunders priveşte dintr-o parte la tânărul său partener şi recunoaşte că noaptea trecută trebuie să se fi produs vreo transformare în el.

La hotel dormiseră în camere separate. Fiecare fusese singur.

Luptaseră şi uciseseră. Şi desigur că ore în şir, Webster fusese obligat să se tot gândească la asta, să retrăiască iar şi iar lupta. Probabil că îl urmăriseră şi chipurile celor morți.

Pistolarul mai vârstnic cunoaşte asemenea nopți. Întotdeauna s-a temut de ele.

— Nu, nu-i de mine, Webster, răspunde el. Cum, de altfel, nu-i urez nimănui să aibă de-a face cu ea. Poate doar dacă un bărbat ar lua-o pur şi simplu cu sine undeva în vreo pustietate şi-ar trebui să lupte împreună cu ea pentru însăşi existența lor... atunci poate femeia asta s-ar mulțumi să fie doar o soție – şi atâta tot. Dar acum şi aici. E prea bogată. Şi vai de bărbatul care nu vrea să fie doar vasalul ei, care nu se mulțumeşte cu rolul ăsta. Îi va da dracului imediat. Şi de nu va voi să plece, o să tocmească nişte flăcăi care îl vor izgoni.

— Cam aşa cum a făcut acuma?

— Chiar aşa, dă Saunders afirmativ din cap. Îi aruncă o privire pătrunzătoare a dracului şi continuă: relațiile noastre cu ea trebuie să se limiteze la litera contractului. Şi dacă ții cont de regulile meseriei noastre, atunci să ştii că e bine ce facem, că e o treabă corectă şi că luptăm cinstit.

— Luptăm cinstit – îşi repetă Webster gânditor – în vreme ce s-au oprit pe o culme de deal şi îşi făceau ochii roată.

Saunders continuă să-l privească țintă.

Tânărul n-a terminat însă.

— Luptăm cinstit... reia el. Chiar aşa, Dutch?! A fost o luptă cinstită? Oare acest Upson a avut vreo şansă împotriva

ta? Nu cumva te înşeli? Nu uita că tu eşti marele Dutch Saunders, de-acum intrat în legendă, pe când omul...

Saunders continuă să-l privească țintă.

Dădu pinteni calului şi plecă.

Dar în cugetul său are acum loc un alt soi de luptă. Se luptă cu sine însuşi. Să-i spună oare lui Webster că nu mai e nici pe departe rapidul şi primejdiosul țintaş de odinioară. Să recunoască faptul că nu-i mai rămâne decât soluția blufului şi că de astă dată a avut baftă că Upson nu făcea parte dintre cei care pot mânui repede arma? Individul avusese categoric destule şanse în această confruntare – trăsese aproape la fel de repede, nu? Şi dacă el, Saunders, nu l-ar fi nimerit din plin, atunci poate că Ash Upson l-ar fi ucis.

Dar putea el să mărturisească toate astea lui Webster Leehill?

Aşa ar fi corect. Fiindcă tânărul său ortac îl supraapreciază. Şi încrederea asta în invincibilitatea acestui – aparent – atât de mare Dutch Saunders, ar putea să devină fatală amândoura.

O clipă îl încearcă iar foarte puternic ispita să-i spună tânărului tot adevărul.

Apoi însă revine gândul mai vechi: „Poate am noroc şi trec şi de celelalte încercări. Poate că mă descurc şi cu adversarul următor, cum am făcut-o cu Upson. Şi atunci am îndeajuns de mulți bani să plec cu Isabella spre miazănoapte, acolo unde nu mă cunoaşte nimeni. O, nu mai sunt decât două

confruntări, două dueluri – două doar, fir-ar să fie. S-ar putea să reuşesc. Cu ajutorul lui Webster. E grozav de rapid. A fost în stare să-l lichideze şi pe Tate. Pe acest tânăr mi l-a trimis Cerul, ca să pot da ultima lovitură şi să pot începe o altă existență".

Când ajunge aici cu gândurile sale, hotărăşte să nu spună nimic despre brațul lui care nu mai are reflexele de odinioară, ci să continue şi să se bizuie pe noroc şi pe Webster Leehill.

Ținutul prin care trec acum e verde, e un ținut cu multe puncte de apă şi râulețe, cu multe pâlcuri de copaci şi de tufişuri. De necuprins cu privirea, ținutul acesta al dealurilor nu prea înalte şi al văilor domoale e unul foarte potrivit pentru creşterea vitelor.

Acestea se şi văd mai peste tot locul şi, la un moment dat, de pe o culme de deal văd şi o echipă de cowboy care este pe cale să însemne vitele cu fierul roşu – să le pună dangaua, cum se spune. Sunt cinci călăreți şi o căruță, pe capra căreia se vede un al şaselea bărbat, care, desigur, este în acelaşi timp şi bucătarul grupului.

Cei doi oameni pleacă mai departe.

Semnul distinctiv ars pe coapsele vitelor este un „H" întortocheat cu meşteşug.

Ranch-ul Hawk apare de abia târziu după-amiaza.

Şi iar trebuie să constate – aşa cum o făcuseră şi ieri în

oraş – că bărbatul care se numise „Big”[43] Clay Hawk crease şi aici ceva în stil mare.

Fiindcă e un ranch înfloritor, cu un dormitor pentru două duzini de călăreți şi cu o clădire principală foarte aspectuoasă, ridicată în stil spaniol.

Dar nu prea sunt semne de viață, nu se văd oameni mişcându-se, cu toate că în corraluri şi în izlazurile îngrădite, se văd sumedenie de animale.

Din fierărie se aud totuşi izbituri de baros.

Saunders spune:

— Deci ştii despre ce-i vorba, Webster, nu e Jack Sharagan e în aparență un flăcău de teapa noastră. Şi are doi ciraci care, de obicei, se află în preajma sa, aşa că trebuie să-i căutăm pe tustrei. E vorba de Nick Benett şi de Gus Hasicins. Pe aceştia nu-i cunosc personal, dar am auzit despre ei, la granița de miazăzi. Sunt dintre cei care au luat parte la bătăliile legate de revoluția împotriva lui Maximilian. Unul dintre noi va avea deci de înfruntat doi adversari şi...

— Ăştia sunt ai mei, îl întrerupe tânărul. Trebuie să-mi fac şi eu un nume, nu? Să fiu demn de tine cât de cât. Deci, dacă avem trei adversari, doi trec în contul meu.

După asta, tăcu, mândru şi sigur de sine, cu certitudinea aceea a pistolarului care n-are altă avuție decât tocmai dorința de a fi cel mai bun.

---

[43] *„Big” – Mare.*

Bărbatul mai vârstnic priveşte spre ei.

Ştie ce anume îl îndeamnă pe flăcău să-şi revendice partea leului.

Dacă se va bate cu doi inşi – crede el – clipele de după confruntare vor fi mai uşor de suportat, simțământul de vinovăție va fi mai mic. Doar a avut de-a face cu adversari superiori numeric. Care aveau deci şanse reale împotriva lui. De va învinge – înseamnă că orele singuratice din nopțile lungi în care îşi va reaminti la nesfârşit lupta, nu vor mai fi atât de îngrozitoare.

Cei doi pistolari avansează.

Când pătrund în curte, un bărbat iese din casă, oprindu-se în verandă.

Loviturile de baros din fierărie au amuțit.

Un al doilea bărbat iese din bunkhouse[44].

Iar cel de-al treilea dintr-un grajd.

Totul e limpede. Desigur că mai există în ranch-ul ăsta şi meseriaşi, mai există şi ajutoarele acestora, mai există tot soiul de grăjdari, rândaşi, argați şi alții de acelaşi fel.

Dar aceştia nu-şi arată chipurile.

Probabil că aşa li s-a poruncit.

Cei doi bărbați care au apărut însă, poartă toc şi revolvere.

---

[44] Bunkhouse – Construcție zidită sau din scânduri, care adăposteşte muncitorii.

Şi cel care a ieşit din clădirea principală a ranch-ului, ridică mâna şi spune:

— V-am aşteptat. Da, încă în timpul nopții am primit ştiri din oraş. Eu sunt Jack Sharagan.

Saunders şi Leehill mai rămân o clipă în şeile lor.

Încearcă să-şi dea seama dacă li s-a pregătit vreo ambuscadă, dacă pot dibui cumva nişte țintaşi ascunşi, care-i pândesc deja cu armele îndreptate asupra lor.

Dar Sharagan râde încetişor.

— Sigur că da, spune el destul de tare, aş fi putut chema toți cowboyii care sunt răspândiți pe păşunile noastre, pentru a vă pregăti o primire fierbinte. Puteam să vă întind o cursă. Sau bătrânul nostru vânător de bizoni v-ar fi putut întâmpina încă de la trei sute de yarzi[45] cu arma lui, cu acea Sharps care v-ar fi preschimbat în nişte strecurători de ceai. Dar...

Amuțeşte şi face o mişcare disprețuitoare.

— Şi de ce nu? Saunders pune întrebarea răspicat.

Şi iar se aude râsul lui Sharagan, râsul acela sec, din care lipseşte orice urmă de prietenie.

— O vreau pe Deborah Hawk, spune el. Trebuie să priceapă că doar eu sunt cel împotriva căruia n-are rost să te lupți. Trebuie să înțeleagă că sunt mai „mare” decât oricare altul, atât de mare cât a fost şi „Big” Clay, răposatul ei soț. Şi

---

[45] *Yard – Unitate de lungime egală cu 0.9144 m.*

din pricina asta ne vom înfrunta respectând toate regulile, fără trucuri. Haide, Dutch Saunders, haide încoace! Ştiu, eşti unul din cei mai mari ai breslei pistolarilor. Dar ştiu că mă pot măsura cu tine. Fiindcă răsplata pe care o aştept, merită riscul. Vino încoace! Prietenii mei nu se vor băga, dacă partenerul ăsta al tău îşi vede de treabă. Haide, Saunders!

Ultimele cuvinte au în ele şi ceva de poruncă, dar şi de provocare. Omul începe să înainteze.

Pistolarul cărunt suspină încetişor.

Deoarece, dacă Jack Sharagan se va dovedi a fi un trăgător redutabil şi toate par a arăta acest lucru – înseamnă că el, Dutch Saunders, cel cu brațul atât de afectat, a pierdut partida.

Încrederea lui Sharagan în propriile sale virtuți pare uriaşă.

Poate că într-adevăr unul dintre flăcăii foarte „mari”, care merită să ajungă aici ceea ce a fost „Big” Clay până nu demult.

Asta se va vedea.

Fiindcă Saunders n-are cum să se eschiveze.

Aşa că se pune şi el în mişcare.

Încă îi mai despart vreo patruzeci de paşi. Dar această distanță se reduce rapid – *fiecare pas* al adversarilor reduce intervalul cu câte *doi paşi.*

Şi când îi mai despart vreo opt metri, cei doi se opresc la o comandă nerostită.

Înainte însă ca suflul luptei violente – care urma să aibă loc – să se poată stârni prea fierbinte şi prea puternic şi să nu le lase altă soluție decât cea a țintitului rapid şi exact, Saunders îşi ridică uşor dreapta:

— O clipă doar, spune el calm. Mai întâi să lămurim dacă e neapărată nevoie să facem într-adevăr, ceea ce vrem să facem. Aş vrea să te întreb câte ceva, Jack Sharagan.

Omul tace, dar un gest al său îi exprimă acordul.

Aşa că bătrânul gunmen întreabă:

— Ai fost administratorul sau ajutorul lui „Big" Clay Hawk. Ai condus în numele lui acest *ranch,* nu?

Omul repetă gestul de mai înainte.

— Şi ai mânat pentru „Big" Clay o cireadă de vite până la linia ferată, până la Santa Fé, iar de acolo ai revenit cu cincizeci de mii de dolari, aşa-i?

Răspunsul omului e acelaşi gest.

Dutch Saunders pune cea de-a treia întrebare.

— Şi când te-ai reîntors de la Santa Fé cu suma asta, „Big" Clay răposase între timp. Nu ai predat aceşti bani văduvei sale. Dar această lady[46] este moştenitoarea sa. Sharagan, ceea ce faci, este furt. Cred că asupra acestui punct putem fi de acord, nu?

Brusc, Sharagan rânjeşte.

— În ținutul ăsta, spune el după o vreme, lucrurile nu se

---

[46] *Lady – Doamnă.*

judecă aşa ca în altă parte. Eu, de pildă, am fost mai degrabă asociatul lui „Big” Clay, decât administratorul sau ajutorul său. Şi vreau s-o am pe văduva lui şi eu aş fi scăpat-o de Upson, dacă m-ar fi rugat s-o fac. Pe mine n-ar fi trebuit să mă plătească în bani. Lucrul ăsta îl va pricepe abia după ce te voi lichida, Saunders. Şi după aia eu o să-l trimit în iad pe Boyd Shaklee şi nu dumneata, Saunders. Iar asta o va lămuri de-a binelea pe Deborah. Fiindcă e o femeie deşteaptă. Aşa că, mister Saunders – ori îi dai drumul imediat de aici ori îți scoți arma şi-ți încerci norocul împotrivă-mi. Dar bagă de seamă! Sunt al dracului de rapid, mult mai rapid decât îți închipui. Şi eu aş fi putut să devin unul dintre Cavalerii ăştia ai Coltului care rătăcesc de colo-colo. Doar că am preferat să conduc un ranch. Ei?

Se opreşte aici, plin de sine şi mândru, aşa cum poate fi un bărbat care are sentimentul valorii proprii şi care din pricina asta nu poate fi tulburat.

A pronunțat şi numele lui Boyd Shaklee. Este vorba despre cel de-al treilea dintre indivizii care n-au respectat drepturile văduvei lui Clay Hawk. Dacă Saunders şi Leehill se vor descurca în situația de față, vor trebui să se ocupe şi de bărbatul acesta. E boss-ul minelor lui Hawk.

Pistolarul şovăie.

Nişte gânduri afurisite îl bântuie.

Şi ştie că sfârşitul său ar fi pe aproape, dacă gândurile astea se preschimbă cumva în îndoieli.

Fiindcă, de fapt, n-are nicio şansă împotriva lui Jack Sharagan, dacă tipul e într-adevăr atât de rapid cum pretinde; Şi trebuie să fie aşa, altminteri n-ar cuteza să înfrunte această legendă în viață a Coltului, care este Dutch Saunders.

Bărbatul cărunt simte cum broboanele de sudoare îi umezesc fruntea – şi asta nu din pricina arşiței amiezii.

Într-un fel, Sharagan l-a pus la perete. Nu există scăpare, dacă nu vrei să dai bir cu fugiții.

„Doamne, dacă brațul ăsta al meu, m-ar ajuta măcar de data asta" gândeşte el înverşunat.

Şi după aceea îşi aude vocea:

— Sharagan, eu nu scot niciodată primul arma. Mă gândeam că ştii măcar atâta lucru?

În timp *ce* pronunță ultimele cuvinte, îşi distanțează ceva mai mult picioarele, le propteşte zdravăn în pământ şi din şolduri îşi înclină corpul. Puțin în față.

Toate astea fiindcă e convins că primul glonț al adversarului îl va nimeri. Dacă o va face din plin, înseamnă că va muri.

Poate însă că Sharagan ar dori să fie mai rapid ca oricând – şi atunci va declanşa oarecum pripit. Situație în care glonțul doar îl va răni. Şi atunci...

Nu-şi poate continua însă gândurile şi simțămintele care îl cutreieră.

Fiindcă Jack Sharagan nu mai aşteaptă. Poate nu vrea să

dea răgaz gândurilor, nu vrea să îngăduie apariția unor îndoielii care i-ar putea ştirbi siguranța de sine.

Îşi pescuieşte Coltul.

Da, e într-adevăr foarte rapid. Chiar dacă Saunders ar mai fi beneficiat de faimoasa-i abilitate, de fantastica sa viteză de reacție, tot ar fi avut ceva probleme.

Aşa cum bănuia, primul glonț al adversarului nu-şi greşeşte ținta.

După asta trage şi el şi ocheşte foarte exact. Da, nu încearcă să compenseze lentoarea gestului cu care a scos revolverul printr-o țintire precipitată. Greşeala asta n-o face.

Astfel că-l loveşte pe Sharagan chiar în umărul brațului care mânuieşte revolverul – tocmai când Coltul individului se descarcă a doua oară. Şi-n chiar acelaşi moment, plumbul lui Saunders îşi face datoria, iar corpul adversarului e zdruncinat puternic.

Iar glonțul al doilea zboară undeva în sus.

Saunders continuă cu calmul care l-a consacrat. Trage şi a doua oară şi o face aproape pe îndelete, gospodăreşte. Glonțul se opreşte în celălalt umăr al ambițiosului administrator.

Undeva, în dreapta, pistolarul aude acum lătratul Coltului ortacului său.

Fiindcă ajutoarele lui Sharagan nu rabdă să rămână inactivi până la capăt. Dându-şi seama că şeful lor va fi învins, pun mâna pe arme.

Iar acesta e semnalul care-l face pe Webster să acționeze.

Reuşeşte să-i bată, scapă însă doar datorită şansei de glonțul celui de-al doilea dintre ei.

După asta se lasă iar liniştea.

O adiere uşoară face ca fumul exploziilor să fie dus de acolo.

Jack Sharagan e îngenunchiat în țărâna ogrăzii sale.

Unul dintre acoliți a căzut cu fața în jos, celălalt zace într-o rână.

Este acea linişte rea, paralizantă, nemiloasă, care domneşte după ce confruntarea s-a terminat. Dar ea nu durează decât câteva clipe; celor de față li se pare însă că sunt minute în şir.

Şi de-abia acum se aud gemete şi blesteme scrâşnite, în care se contopesc durerea fizică şi amărăciunea luptei pierdute.

Sharagan, în genunchi, nu-şi poate lua privirea de la cel care l-a înfrânt.

Iar acesta se apropie acum de el, îi desface cămaşa şi dă astfel peste cureluşa petrecută pe după grumazul bărbatului. Şi de fâşia asta de piele – nu mai groasă decât un şiret – atârnă o cheie cu floarea dublă. O tăietură de cuțit aduce cheia în căuşul palmei pistolarului.

Cel îngenunchiat, holbându-se în continuare la Saunders, spune scrâşnit:

— Am fost totuşi mai rapid ca tine. Te-am învins. Şi te-am

şi lovit. O, Saunders, ai avut baftă, atâta tot – o baftă împuțită.

— S-ar putea să fie şi aşa, dă acesta din cap, nu pot să spun că n-am avut noroc. Dar ar fi trebuit să-ți iei mai mult timp pentru a ținti. Asta se numeşte greşeală. Eu am scos într-adevăr arma ceva mai încet, dar am țintit mai bine.

Face trei paşi înapoi şi se răsuceşte.

Webster Leehill încă mai adastă cu Coltul în mână, de parcă s-ar aştepta ca din ferestrele clădirilor, sau dintr-un alt ascunziş să se tragă asupra lor.

Nu se uita deloc spre partenerul său – îşi face ochii roată şi, lucru sigur, nu se simte deloc bine aşa, în mijlocul bătăturii.

Vocea lui Saunders se aude acum – tăioasă şi puternică:

— Hei, oameni buni! Ieşiți şi ocupați-vă de răniți! Veniți şi ajutați-i! Lupta sa terminat! Ajutați răniții!

Merge spre verandă şi din câțiva paşi a ajuns în casă.

Nu e greu să găseşti acea cameră care trebuie să fie un fel de birou al ranch-ului.

Iată şi seiful masiv.

Păşeşte spre el şi introduce cheia aceea specială, cu floare dublă, în broască:

Cheia se potriveşte. Arcul opritorului de broască se dă la o parte. În momentul în care omul răsuceşte mânerul, acesta antrenează barele de blocaj. Uşa cea groasă – căptuşită cu cărămidă refractară – se deschide.

Aruncă o privire înăuntru.

Da, aici se află o grămadă de bani. Tot câştigul realizat din vânzarea cirezii se află în acest seif asigurat împotriva focului.

Răsuflă uşurat.

Realizaseră şi cea de-a doua parte a contractului.

De-abia acum se ocupă şi de rana sa sângerândă. Lichidul cel roşu izvorăşte din ţesuturile sfâşiate de glonţ şi se adună într-un pliu al cămăşii, deasupra centurii.

Rana îl doare zdravăn. Respiră ceva mai repede – uneori acest gâfâit face loc şi unor gemete.

Într-un colţ se află un lavoar, alături de care se găseşte şi un urcior mare cu apă. Pe perete e agăţată o oglindă, lângă care atârnă şi un prosop.

Se duce acolo, îşi desface nasturii cămăşii, ca apoi s-o dezbrace.

Sângele a făcut ca tricoul să se lipească de corp.

Ar vrea să înjure, dar renunţă.

Blestemele nu-şi mai au rostul, mai degrabă ar trebui să fie recunoscător Celui de Sus că mai trăieşte.

2.

— Deci te-a nimerit totuşi.

— Da, a făcut-o nenorocitul, mârâie Saunders. Şi după ce

te minunezi îndeajuns, poate faci bine şi cauți nişte pansamente. Trebuie să existe şi de astea pe undeva pe aici. Şi nişte alcool, ar fi bun, ca să-l turnăm pe rană şi să muiem feşele în el. A! Îmi vine să cred că aş putea să suport chiar şi-o înghițitură.

Amuțeşte scrâşnind şi se priveşte în oglindă; de acolo îl întâmpină mutra flăcăului care a mai întârziat puțin.

Dar Webster se pune îndată în mişcare. Se răsuceşte, deschide mai întâi un dulap, apoi începe să tragă, rând pe rând, de sertarele unui scrin.

— Iată şi trusa, spune el.

Vreme în care gunmen-ul, s-a putut examina în oglindă.

Ceea ce vede, nu-i place de fel. Sigur că da, încă mai arată ca un bărbat dur şi puternic, semănând vădit cu un indian uscățiv. Zadarnic ai căuta pe corpul său un gram de prisos. Ceea ce nu-i rău.

Dar mai e şi cicatricea din umărul brațului cu care mânuieşte revolverul, această afurisită de cicatrice care arată foarte clar că rana de acolo a însemnat şi sfâşierea unor tendoane şi muşchi.

Țintuieşte cu privirea aceşti ochi fumurii care răspund. Acolo-n ochii, aceştia citeşte – ca să spunem aşa – adevărul. Dacă până acum n-a vrut să-şi confirme irevocabil acest lucru – nu mai are încotro: de astă dată a avut noroc. Confruntarea următoare s-ar putea să însemne sfârşitul. Soarta a mai ținut odată cu el.

Dacă mai are ceva minte în cap, renunță la orice alt duel cu un țintaş rapid.

Sau e condamnat să ajungă un *killer*[47], unul din flăcăii din specia celor care ucid pe la spate; ucigaşi tocmiți de unii pentru a elimina astfel persoanele incomode.

Dar gândul acesta nu stăruie prea mult. Omul îl izgoneşte îndată.

Nu, pentru astfel de ucigaşi murdari n-a nutrit decât dispreț dintotdeauna. Pentru el „au fost mereu" personificarea laşității în tot ce are ea mai urât. Nu aveau nimic de care puteau fi mândri. Şi probabil că le lipsea şi acel ceva care i-ar fi făcut să-şi dea seama de asta.

Erau „morți" în sinea lor n-aveau onoare, n-aveau mândrie. Pentru el n-au prezentat niciodată mai mult decât gunoiul cel mai de jos.

Ar prefera mai degrabă să moară luptându-se, decât să ajungă un astfel, de individ josnic. Şi din pricina asta va rămâne un Cavaler al Coltului până când acea ultimă luptă se va sfârşi. Iar viitorul şi-l va lăsa în seama sorții care i-a fost hărăzită desigur de la naştere şi pe care nu o poate schimba.

Tânărul se iveşte lângă el.

— Să ştii că mă descurc binişor ca infirmier, spune el. Fiindcă în timpul războiului a trebuit deseori să ne ajutăm

---

[47] *Killer – Ucigaş plătit.*

unii pe alții – sanitarii n-aveau cum să fie pretutindeni în acelaşi timp. Se pare că individul a fost într-adevăr foarte rapid, nu? N-am putut să privesc scena, fiindcă trebuia să mă concentrez asupra celorlalți doi. Cred că nu l-ai lovit destul de bine cu primul foc. Poți spune că ai avut noroc, Dutch. Glonțul a străpuns doar carnea coapsei, chiar deasupra centurii. Zău aşa, ai avut noroc!

Saunders nu răspunde. Se aud doar măselele care scrâşnesc.

E plecat puțin în față, se sprijină cu amândouă coatele pe masă, iar brațele le ține ridicate.

Webster îi desface cureaua care susține pantalonii. Centura revolverului se află oricum mai la vale. După ce-i trage puțin pantalonii în jos, infirmierul voluntar se apucă să-i curețe rana. Sângerarea aproape că s-a oprit. Într-adevăr, plumbul nu atinsese niciun organ vital.

Durerea este însă insuportabilă. Lucrurile din jurul lui Saunders îşi pierd conturul, apoi totul se afundă în întuneric. Genunchii i se înmoaie. Când Webster toarnă alcool peste rană, suferința devine atroce.

Tânărul îşi face treaba conştiincios şi cu pricepere, iar asta nu-i de mirare dacă te gândeşti că flăcăul a fost aproape cinci ani în război. Desigur că a fost nevoit să îngrijească destui camarazi în toți aceşti ani de lupte sângeroase, în aceşti ani în care moartea a secerat fără răgaz.

După ce termină, rănitul se îndreptă clătinându-se către

un scaun turnant şi se aşează. Întinde mâna spre sticlă. Webster o apropie şi îl priveşte apoi cum soarbe o înghiţitură zdravănă – una singură doar.

— Nimeni nu trebuie să ştie că am fost rănit totuşi destul de grav, murmură el apoi. Ia caută prin casă, poate găseşti un tricou şi o cămaşă. Şi până faci asta, rămân aici şi poate o să mai trag o duşcă, dar puţin mai târziu.

Tânărul îl examinează îngrijorat.

Nu i-a scăpat cicatricea de la umărul pistolarului. A mai văzut astfel de urme şi ştie ce va să zică asta.

— Urât te-a mai prins aici, la umăr, spune el cu glas scăzut. Şi urma asta e destul de proaspătă încă. Cum de mai poate lucra braţul ăsta?! Sau nu mai eşti acum atât de rapid ca odinioară?

Saunders îl fixează aproape furios. În privirea lui se îngemănează duşmănia cu suspiciunea. Dar ochii limpezi a tânărului îi spun că întrebarea a fost pusă fără răutate şi fără gânduri ascunse.

— După câte vezi, mă mai descurc încă şi cu flăcăii cei mai repezi, murmură el. Şi poţi să mă crezi că Sharagan ăsta făcea parte dintre ei. Îţi mulţumesc că te-ai ocupat de ceilalţi doi *hombre*[48] eşti un ortac de nădejde, Webster.

— Şi care o fi câştigul nostru de astă dată? întreabă acesta.

---

[48] *Hombre – Bărbat, om.*

— Chiar aşa, apucă-te şi numără – poți să pui imediat deoparte şi cei douăzeci la sută care ni se cuvin, spuse Saunders rânjind strâmb arătând spre seiful care rămăsese deschis.

Afară se aude zgomotul pe care-l face un vehicul apropiindu-se şi tropotul a doi cai.

Tânărul se grăbeşte spre uşă, străbate din câțiva paşi gangul şi iese în verandă.

Aruncă o singură privire spre docarul uşor care se opreşte în curte. Apoi revine în casă şi îi raportează lui Saunders:

— Frumoasa Deborah, împreună cu lupul ei cărunt. A venit să preia ranchul. Poate să te găsească astfel sau să...

— Sigur că da, răspunde gunfighter-ul. Şi aşa n-o să vadă decât un bandaj. Cât despre rană, îi vom spune că nu-i decât una superficială. Dar îndepărtează repede cămăşile astea însângerate şi varsă apa din lighean. Repede, ieşi prin uşa din spate.

CAPITOLUL VII

DEBORAH ÎŞI AŞAZĂ JETOANELE DOAR PE NUMERE CÂŞTIGĂTOARE

1.

Ochii ei revin la bărbatul aşezat pe scaun.

— Nu, nu sunt un beţiv, vorbeşte el. La următoarele două întrebări ai putea să-ţi răspunzi şi singură, cunoscându-mă cât de cât pe mine şi ştiindu-l destul de bine pe el. Cât despre ultima întrebare – ei bine, răspunsul este nu. Nu, n-am fost rănit grav. Nu-i decât o rană superficială, care, e drept, a sângerat din abundenţă. Aşa că nu trebuie să-ţi faci griji, doamnă Hawk! Şi partea finală a contractului – cea de-a treia – va fi rezolvată.

— Când? întreabă ea, apropiindu-se de-abia acum de pistolar.

Deborah Hawk e încinsă cu o centură de arme de care e prins un Colt cu ţeava scurtă de felul celor pe care îl poartă

agenții de la *WELLS & FARGO*[49] atunci când, amestecându-se printre ceilalți pasageri care folosesc diligența, nu vor să se deosebească prea mult de aceştia.

Sprijinindu-se – cu coatele de tăblia biroului, femeia, îl examinează pe Saunders din imediata apropiere.

— Eşti desigur un om absolut remarcabil, spune ea încetişor. Şi pe undeva mi-aminteşti de „Big" Clay. Chiar aşa! Şi el era la fel.

— Dar e mort, murmură pistolarul. Care a fost pricina decesului?

Femeia se ridică şi în ochi îi apare expresia unui refuz.

Apoi ia sticla. Ce rămăsese încă destupată şi trage o înghițitură. Zdravănă.

— Avea cincizeci şi unu de ani, vorbeşte ea fără ca vocea să-i adopte un alt ton. Şi era un bărbat care ar fi putut îngenunchea un taur. Sau cel puțin aşa se credea despre el. Într-o noapte însă, a murit în brațele mele. Înțelegi, în brațele mele! Stop cardiac. Era un uriaş, s-ar fi putut măsura cu oricine. Dar...

—... dar avea aproape dublul vârstei dumitale, murmură Saunders. Şi probabil că încerca să pară prea tânăr în brațele dumitale, Deborah. De fapt, cum ai ajuns să-l cunoşti?

---

[49] *Wells & Fargo – Una din celebrele companii de transport cu diligența (stage-coachcs).*

Întrebarea e destul de brutală şi directă.

Femeia nici măcar nu clipeşte.

— Când aveam cincisprezece ani, m-a cumpărat de la părinții mei, care, proaspeți colonişti fiind, înjghebaseră de curând o gospodărioară țărănească, unde mureau de foame împreună cu ceilalți şase frații mai mici ai mei, fiindcă şi cea de-a doua recoltă fusese tare proastă. M-a cumpărat pentru cinci sute de dolari şi ăştia erau toți banii săi. Lichizi pe vremea aceea. Familia mea a plecat, încercând altundeva un nou început. Eu însă am rămas cu el. Şi s-a purtat frumos cu mine. Chiar, după ce a înțeles, că nu vom avea copii – că nu-i voi putea dărui moştenitori – tot nu s-a schimbat. Alte întrebări Saunders?

Omul clătină capul în semn că nu; n-avea ce să mai întrebe.

Intră Webster. Are pe braț câteva cămăşi pe care le-a găsit pe undeva.

— Da repede ați mai venit, ma'am, spune el. Şi dacă pierdeam bătuta, ce se întâmpla cu dumneata?

În vreme ce răspunde, femeia, zâmbeşte provocator.

— Să pierdeți? Voi să pierdeți? Nu prea păreți din ăştia. Eu, când îmi pun toate jetoanele pe un număr, mă gândesc, întotdeauna doar la câştig, la victorie. Ați făcut o treabă bună. Ranch-ul ăsta va fi condus de acum încolo de un om în care pot avea încredere.

Arată apoi spre seiful deschis:

— Desigur că vreți să vă încasați şi de astă dată onorariul, nu-i aşa? Cum ați făcut-o şi în Hawk's City, luați-vă bănuții! Şi după asta dați-mi cheile, fiindcă vreau să-l închid.

Tânărul rânjeşte.

Se apropie de masa în spatele căreia Saunders tot mai şade în scaunul turnat şi aşază cămăşile la îndemâna lui. Apoi se duce la casa de bani şi, scoate teancurile de bancnote.

— Bani câştigați destul de rapid şi de lesne, vorbeşte Deborah, cu o voce supărată, ostilă. Pradă bogată, nu? Dacă stau să mă gândesc cât de rapid, se pot câştiga banii cu Coltul, atunci îl admir pe răposatul şi mai mult ca înainte. Şi el ştia să mânuiască foarte bine arma. Dar a preferat să înalțe ceva, să construiască, n-a fost dintre cei care să sfarme. Sigur, a trebuit să se lupte cu bandiții, cu indienii apache – dar dacă i-a distrus pe aceştia, n-a uitat în schimb să clădească: orăşelul de pildă, ranch-ul, linia de transport pentru oameni şi mărfuri – ba şi mai mult, el a fost cel care a reactivat vechile mine abandonate la puțină vreme după ce spaniolii plecaseră de aici. A fost un om, într-adevăr, mare!

Ia din nou sticla de pe masă şi trage o duşcă zdravănă.

Vocea lui Saunders sună batjocoritor când spune:

— Şi-acum e mort, Deborah Hawk... şi cât o fi fost el de mare şi de destoinic – doar Colturile noastre mai pot acum să te ajute să-ți recapeți drepturile. Fiindcă „Big" Clay a făcut o

greşeală mare şi hotărâtoare.

— Care, întrebă ea bătăios, cu vocea aceea a cărei răguşeală e totuşi învăluitoare.

— N-a îngăduit în ținutul ăsta decât o singură lege şi voința lui, bunul său plac. În ultimă instanță tot Coltul, desigur, al său! Cum s-ar zice, a fost, într-un fel, lupul care conducea haiticul. Şi după ce a murit, au început luptele pentru moştenirea lui – şi pentru a-i dobândi şi lupoaica. Dacă „Big" Clay ar fi admis în ținutul acesta legea ce-ar trebui să fie pretutindeni valabilă, supunându-i-se şi el, atunci dumneata ca văduvă a sa...

— E de-ajuns, îl întrerupe ea. Ştiu ce vrei să-mi spui. Am nevoie fie de un bărbat puternic, care este aşa cum a fost „Big" Clay al meu, fie de protecția legii. Ştiu... Ştiu.

Se întoarce şi iese. Apoi i se aude vocea. Probabil că oamenii ranch-ului au apărut acum din grajduri, ateliere şi celelalte clădiri. Şi ea le dă dispoziții.

Webster Leehill numără teancurile de bani care fuseseră în seif.

— Cred că i-ai explicat corect situația, apreciază el, în vreme ce adaugă un pachet de bancnote de o mie celorlalte. Dacă nu vrea să fie dependentă de un protector puternic, trebuie să admită în ținutul ăsta prezența unui *sheriff,* a unei administrații subordonate autorităților districtuale, a unui judecător şi a atâtor altele de acest fel. De-aş avea cu vreo câțiva anişori mai mult, tare mi-ar plăcea să fiu *eu*

apărătorul ei.

Şi după asta continuă să numere.

Gunmen-ul vârstnic îl priveşte şi îşi aduce aminte că flăcăul acesta atât de primejdios a apărut în faţa sa, îmbrăcat doar într-o pereche de izmene şi hăituit de fraţii unei fete – din pricina unei aventuri amoroase.

Webster este – ca mai toţi flăcăii sănătoşi de vârsta lui – destul de nebun după fete.

Şi dându-şi seama de toate astea, spune:

— Poţi fi sigur că n-are decât cinci ani mai mult decât tine. Pentru ea ai fi tocmai bun. Deoarece fiind mai *în* vârstă şi mai experimentată decât tine, te-ar stăpâni, conduce, dirija. Lucru de care nici măcar nu ţi-ai da seama, fiindcă te-ar aduce până într-acolo încât i-ai citi din ochi orice dorinţă. Ea ar avea astfel Coltul tău cel rapid şi tu n-ai duce-o rău deloc. Oricum, un flăcău ca tine îi convine mai degrabă decât un bărbat matur, pe care n-ar avea cum să-l aducă la cheremul ei în asemenea măsură.

După ce spune acestea, îşi alege o cămaşă din teanc şi o trage peste cap, acoperind şi pansamentul care începuse să se păteze.

Tânărul îi urmăreşte mişcările şi poate uşor recunoaşte că ele sunt greoaie şi provoacă dureri.

Aşa că râde uşurel şi spune, aparent, într-o doară.

— Aiurea, nici nu vreau s-o încerc *cu ea* sau *la ea.* Sunt ortacul tău şi-acum ai nevoie de mine mai mult ca oricând.

Acest Jack Sharagan trebuie că a fost într-adevăr al dracului de rapid. Dacă nu te ocupai tu de el, ar fi fost desigur cu putință să fiu eu în situația ta de acuma – sau poate şi mai rău de atât. Când crezi că ai să te poți urca iarăşi în şa, Dutch? Sus, în camerele acelea, am văzut un pat nemaipomenit. Ai putea să...

— Plecăm peste două ceasuri, îl întrerupse Saunders. N-avem cum să trândăvim pe aici, astfel încât, boss-ul minelor – acest Boyd Shaklee – să primească pe tavă toate informațiile despre ce s-a petrecut şi să-şi ia şi el măsurile. Riscăm o primire prea „fierbinte". Trebuie să pornim cât mai repede. Iar înainte de asta, frumoasa Deborah va trebui să ne mai dea nişte relații. O să mă odihnesc o oră pe sofaua asta de colo. Dacă voi adormi cumva să mă trezeşti. Şi ai grijă ca peste o oră să putem mânca zdravăn.

După vorbele astea se ridică şi se îndreaptă spre sofaua de piele şi – gâfâind uşurel – se întinde.

Partenerul său continuă să numere banii.

Ajunge la un total de patruzeci de mii de dolari.

După ce pune deoparte opt mii, îi aşază pe ceilalți la loc, apoi închide seiful. Vâră cheia în buzunar şi iese.

Din direcția islazului îngrădit şi corral-ului Deborah se apropie cu trei bărbați. Unul dintre ei este bătrânul care o face pe recepționerul de la hotel. Şi care de astă dată are la el flinta, cea bearcă. Arma o ține în mâna dreaptă, ale cărei trei degete au prins-o undeva înainte de locul în care țevile se

îmbină cu cocoşul.

Ceilalți doi bărbați fac parte din personalul ranchului.

Însoțitorii femeii se îndreaptă acum spre mesele de lângă bucătăria lipită de bunkhouse.

Deborah îl aşteaptă pe tânăr.

Acesta se apropie de ea şi-i întinde cheia seifului.

— Nu l-ați golit de tot? întrebarea e pe jumătate glumeață – pe jumătate provocatoare.

Dar chipul lui Webster era serios.

— Doamnă Hawk, spune el cu un ton care se potriveşte cu mâna lui, suntem Cavaleri ai Coltului, înțelegeți? Luăm doar ce ni se cuvine, nici mai mult şi nici mai puțin.

Ea zâmbeşte şi dă din cap, iar privirea ce i-o adresează este cea a unei femei care se interesează de un anume bărbat şi care ar vrea să-l cunoască mai îndeaproape. Şi o face astfel încât cel în cauză să priceapă acest lucru.

Feminitatea ei îl impresionează, desigur.

În timpul, războiului a avut de-a face, când s-a încartiruit ici şi colo şi cu câteva femei mai în vârstă. Odată chiar şi cu soția unui maior care lupta pentru tabăra adversă, deci pentru unionist!

Nu este prin urmare, neexperimentat în ce priveşte această categorie de femei. Şi desigur că războiul l-a făcut să fie mult mai copt şi mai rutinat în materie decât ar presupune-o vârsta lui.

Dar acum se simte zăpăcit.

Fiindcă Deborah este prea frumoasă, prea atractivă; din ea izvorăşte un ce foarte puternic, o vrajă căreia cu greu poți să reziști. Fără să vrea, flăcăul simte că trebuie să înghită un nod.

Apoi însă se gândeşte la cuvintele lui Dutch Saunders, cuvinte pe care acesta le rostise de-abia cu câteva minute în urmă.

„Pentru ea ai fi tocmai potrivit", spusese partenerul. „Ea te-ar stăpâni, conduce, dirija. Şi nici măcar nu ți-ai da seama de asta, fiindcă te-ar duce până acolo încât i-ai citi din ochi orice dorință. Ar avea astfel Coltul tău cel rapid".

Da, cam astea fuseseră cuvintele. Şi le reaminteşte. Şi îl ajută acum să lupte împotriva vrăjii care încearcă să-l cuprindă, iată că dintr-odată, reuşeşte, să gândească limpede.

Mai pricepe şi că femeia îşi dă seama de acest lucru.

Fiindcă ea renunță instinctiv. Flăcăul, simte asta. Unda puternică ce venea dinspre ea, începe să slăbească.

Deborah râde încetişor.

— Ce face Saunders? întreabă ea. Rana lui e doar una superficială? Sau trebuie să mă bizui acum în primul rând pe dumneata, Webster?

— Plecăm peste un ceas, sună replica. Cred că nu mai aveți nevoie de noi aici?

— Acum nu, spuse ea. Am trimis vorbă ca toți oamenii ranch-ului să vină încoace. Mâine vor fi cu toții aici. Voi

numi un nou vechil şi le voi da toate ordinele necesare. Dar am nevoie pentru viitor de un bărbat care să-mi fie supus ca un prieten credincios, unul care să ştie ce este abnegația; el va veghea ca ordinele şi dispozițiile mele să fie aplicate. Fiindcă nu sunt totuşi decât o femeie slabă.

Pe fața lui Webster apare grimasa aceea obraznică.

— Slabă? întrebă el. Deborah Hawk, eşti o femeie puternică. Pentru făpturi ca dumneata bărbații au cucerit sau au creat imperii. Şi au fost răsplătiți cu dărnicie.

— Da şi eu l-aş răsplăti astfel pe omul ce mi-ar fi credincios murmură ea gânditoare. Apoi face un semn spre sala de mese: Haide să mâncăm. Şi cu Saunders ce e?

— Am spus doar că peste o oră va fi în şa, răspunde tânărul.

Şi în vreme ce-o însoțeşte, ştie că ar putea rămâne cu ea, ca un fel de protector. Coltul lui înseamnă foarte mult pentru ea. Da, l-ar răsplăti cu tot ce-şi doreşte.

Dar atunci ar fi cu totul şi cu totul în mâinile ei.

2.

După ce mănâncă, trec alături, în bunkhouse. Cei doi răniți fuseseră aduşi aici la porunca femeii. Lucrul acesta fusese foarte umilitor pentru Jack Sharagan, care locuise în clădirea cea mare şi care trăise şi se comportase chiar ca

rancherul căruia îi aparţinuseră toate acestea.

Omul e lucid. Durerile crâncene din umerii săi îl obligă la asta. Iar febra traumatică se va instala de-abia peste câteva ore.

Se holbează la Deborah şi la Webster ca un lup încolţit. Pe chipul său smolit, ochii cei verzi sunt muiaţi în otravă.

Recunoaşte:

— Ai câştigat, Deborah Hawk. Şi ştiu de-acum că vei găsi tot mereu bărbaţi care să se lupte pentru interesele tale. Dar de ce n-aş fi fost eu acela? Nu eram destul de bun? Şi eu m-aş fi bătut pentru tine.

— Nu, răspunde ea, nu pentru *mine.* Doar pentru tine. Şi în afară de asta ar fi trebuit să mă supun ţie. Voiai să ajungi boss peste toate, aşa cum fusese „Big" Clay. Peste *toate* – şi asta mă cuprindea şi pe mine. Dar nimeni nu-i ca „Big" Clay. Fii atent, astăzi încă, o căruţă te va duce în oraşul cel mai apropiat în care se găseşte un medic. În Hawk's City nu există aşa ceva. Tu şi cu Nick Bennett plecaţi de aici, iar când vă faceţi bine, uitaţi drumul încoace, s-a înţeles? Să nu mai reveniţi niciodată! E limpede?

— Eşti prea nemiloasă, Deborah. Nu uita că eu am mânat cireada la Santa Fe şi m-am întors de acolo cu aproape cincizeci de mii de dolari. Am fost credincios ranch-ului. Şi ce-a fost greşit în faptul că am vrut să fiu urmaşul lui „Big" Clay? Ce a fost greşit?

Întreabă acest lucru agitat şi uită, desigur, pentru o clipă

rănile sale atât de dureroase.

— Care a fost greşeala ta? Tot nu-ți dai seama? Tu *nu eşti* „Big" Clay, spune ea răspicat şi iese.

Webster mai rămâne puțin.

Jack Sharagan îl priveşte.

— Fără tine, zice el, fără tine băiete, marele şi legendarul Dutch Saunders n-ar mai fi în viață. Oamenii mei l-ar fi ucis. Chiar şi eu l-aş fi învins destul de uşor dacă nu l-aş fi supraapreciat atât de mult. Şi-a scos arma ca un bătrân chinuit de reumă. Nici vorbă că ar fi rapid! Dar eu am crezut în povestea asta şi m-am grăbit atât de tare, încât primul foc l-am declanşat pripit. După ce am scos arma, aveam timp să țintesc în linişte. Şi-atunci glonțul meu l-ar fi nimerit şi mai bine decât a făcut-o. De fapt, partenerul ăsta al tău n-a avut nicio şansă reală, decât un noroc neruşinat, un noroc orb, atâta doar, noroc! Fiindcă omul ăsta e un schilod, are umărul paradit... Ai de gând să rămâi cu el? Sau ai s-o faci pe cavalerul lui Deborah Hawk, punându-i la dispoziție Coltul?

Flăcăul nu răspunde.

Toate rămân ascunse sub chipul său tânăr, trist şi ironic în acelaşi timp.

Nu se poate observa ceva schimbat.

Dar acum ştie. Ştie adevărul în privința urmărilor rănii care încrustase în umărul lui Saunders acea cicatrice.

Fără ajutorul său, partenerul n-ar mai fi putut câştiga

niciun dolar cu Coltul. Luptase pentru omul ăsta la Cibola deja, când stătuse față în față cu Neil Pembroke – adversarul lui Saunders, de fapt – şi când se amăgise cu astfel îşi dă examenul de admitere în nobila breaslă a pistolarilor! Aiurea!

Şi fără el, acelaşi Saunders n-ar mai fi acceptat nici misiunea care i-a adus la Les Cruzes. Şi cu atât mai puțin povestea de acum, care începuse la Hawk's City şi care încă nu se terminase, Las Cruzes, Hawk's City – etape ale drumului Cavalerilor Coltului de care era atât de mândru. Totul clădit pe o minciună.

Webster Leehill dă să se întoarcă.

Privirea îi cade asupra celuilalt rănit. Acestui Bennett îi vârâse un glonț în umăr şi un altul în picior.

Şi Bennett este lucid.

— Fecior blestemat de curvă, se aude glasul rănitului. Când mă voi înzdrăveni, să ştii că o să te caut. Şi atunci voi avea în mână *o* flintă încărcată cu alice indiene – din cele mari. Un singur foc al ei va fi de-ajuns să te rupă în două.

O ură neîmpăcată răzbate din vocea lui.

Iar Webster gândeşte: „Asta-i deci! Dacă nu-ți ucizi adversarul, dacă doar îl răneşti, atunci, s-ar putea ca în curând pe drumul tău să se ivească o umbră de care cu greu mai scapi. Şi cel care nu te-a putut învinge într-o luptă dreaptă, fair, va încerca să-şi spele umilința, trăgând asupra-ți dintr-o ascunzătoare, pe la spate. Afurisită fie ea, viața asta de pistolar!"

Este pentru prima oară când gândeşte astfel.

Drumul acesta de Cavaler al Coltului n-are nimic nobil, nimic înălțător în el.

Faimosul drum nu este probabil altceva decât o soartă blestemată, mai grea decât a altora.

Şi pentru prima oară simte că-l năpădeşte ceva care s-ar putea numi grijă, teamă sau dezamăgire. Nu reuşeşte să limpezească prea tare sentimentul. Probabil că e un amestec din toate acestea.

Pleacă spre clădirea principală, pentru a-l găsi pe Saunders.

Dar, mai înainte, trece pe la bucătărie şi îi spune fetii să ducă dincolo o tavă de mâncare.

3.

După ce apare fata cu tava încărcată şi aşază tacâmurile, Webster îl trezeşte pe pistolarul mai vârstnic.

Apoi îl urmăreşte cu privirea cum se ridică de pe sofa; nu e greu de constatat cât de prost se simte.

Se întreabă: „Cât de mult o duce la tăvăleală? Dar dacă *vom* pleca într-adevăr acum, îmi voi da destul de lesne seama".

Cât mănâncă nu-l scăpă din ochi şi constată că Saunders nu prea are apetit; dacă totuşi se hrăneşte e pentru că vrea

să-şi refacă puterile.

Omul a pierdut o groază de sânge.

În Webster bântuie o furtună şi simțăminte contradictorii.

Poate să-l înțeleagă foarte bine pe ortacul său cu părul cărunt. Saunders vrea să mai facă o dată rost de bani pentru a porni cu frumoasa Isabella spre miazănoapte – în căutarea unui alt început. Şi când l-a cunoscut pe Webster, a văzut în acesta ultima sa şansă de Cavaler al Coltului.

Dar atâta nu-i de ajuns.

Fiindcă omul nu mai este în deplinătatea puterilor, nu mai este luptătorul imbatabil de altă dată.

Până acum a avut doar noroc – şi cu el şi Webster Leehill.

În timp ce-l priveşte cum mănâncă, tânărul ar vrea să-i spună acestea. Să-i spună şi că se simte înşelat. Fiindcă tot atât de lesne s-ar fi putut întâmpla ca amândoi să fie morți până acum.

Dar nu este în stare s-o facă, iar gândurile se continuă astfel: „Ce i se întâmplă lui acum, s-ar putea să mi se întâmple mie cândva. Şi tot aşa aş încerca şi eu să fac: Să salvez ceea ce se mai poate, pentru a încerca un nou început. Da, îl pot înțelege”.

Şi fiindcă gândeşte astfel, nu-şi, poate duce la bun sfârşit intenția de a-i spune aceste adevăruri dureroase.

Dar e îngrijorat.

Fiindcă dacă pleacă, acum spre exploatările miniere, atunci partenerul său Dutch Saunders nu mai este doar un

pistolar care a devenit mai încet, unul care nu mai este în stare să se măsoare cu un adversar cât de cât în formă – nu, mai este pe deasupra şi rănit, mai e şi bolnav.

Iar un astfel de bărbat, în loc ca să-ți fie partener, în loc să te ajute şi să te poți bizui pe el, ajunge să fie o povară.

Când însă se uită îngrijorat în ochii lui Saunders. Poate citi acolo hotărârea nestrămutată a acestuia de a continua.

4.

Momentul plecării lor e surprins de Deborah Hawk care, împreună cu Caleb Pratt, bătrânul ei pistolar pensionat, se află pe verandă.

După ce priveşte îndelung în urma celor doi călăreți, femeia se răsuceşte spre bărbatul de lângă ea, care fusese şi un însoțitor al lui „Big" Clay, dar căruia acum, din milă, i s-a încredințat serviciul de portar la hotelul din Hawk's City, fiindcă de altceva nu mai era în stare:

— Ce crezi, Caleb, o s-o scoată la capăt? Cred că Saunders ăsta e mai grav rănit decât vrea să recunoască. O fi oare în stare să-l dovedească şi pe Shaklee?

Ochii lui Pratt se îngustează. Şi când inspiră aerul, gest pe care îl face de parcă ar vrea să adulmece, nările vibrează. Pentru o clipă pare mult mai tânăr, pare a fi chiar cel care cândva era alături de „Big" Clay Hawk, căruia îi acoperea

întotdeauna spatele.

Apoi omul spune încet:

— Deborah, porumbița mea, acest Saunders e ca „Big" Clay. Cândva, soțul tău, cu vârful unei săgeți în umăr, a gonit după un grup de indieni apache mai bine de cincizeci de mile şi tot i-a ajuns din urmă, redobândindu-şi astfel prețioasele iepe de prăsilă pe care aceştia i le furaseră. Aşa a fost „Big" Clay în anii săi cei mai buni. Iar Saunders e un om din acelaşi soi.

— Şi Webster – băiatul ăsta.

Face o pauză scurtă şi încheie:

—… e şi el din aceeaşi stirpe?

— Ăsta nu mai e un băiat, dar…

Amuțeşte nehotărât.

—… Dar? Deborah pune întrebarea cu nerăbdare.

Bătrânul dă din umerii săi uscățivi, în cele din urmă spune cu glas scăzut:

— Nu cred că Webster Leehill e de pe acum un adevărat cavaler al Coltului. Ceea ce îl face să călărească alături de Dutch Saunders este un fel, de devotament, cutezanță, dorință de aventură, curiozitatea, dorința de a se afirma printre cei mari ai breslei şi altele de acelaşi fel. Poate chiar şi simbria asta pe care o poți câştiga cu revolverul – adică nişte bani pe care-i obții destul de repede – dacă scapi, dacă supraviețuieşti. Dar nu cred că Webster va ajunge un cavaler al Coltului la vârsta lui Saunders. Nu, fiindcă are pilda

acestuia în fața ochilor. Cred că flăcăul se va retrage din timp.

— Ce vrei să spui cu „pilda acestuia”, Caleb?

— Uită-te la mine, răspunde bătrânul Pratt. Nici eu n-am familie. Şi dacă naş avea la tine slujba asta, dacă nu v-ați fi făcut pomană cu mine – „Big” Clay şi cu tine – atunci nici măcar grija pâinii mele zilnice n-ar fi limpezită. Cam în felul acesta s-ar putea întâmpla lucrurile şi cu Dutch Saunders. Poate că e deja prea în vârstă pentru a mai voi să schimbe ceva. Poate că lupta asta care îl aşteaptă să însemne chiar şi moartea lui. Poate că tânărul va supraviețui. Poate. Orice ar fi, acum nu trebuie oprit. Şi nici n-ai avea cum.

CAPITOLUL VIII

PRIMEJDIOASA FEBRĂ A AURULUI

1.

Călăreții înaintează o milă şi încă una – şi, oricât ar fi de ciudat, se pare că lui Dutch Saunders nu-i merge defel rău. Cum se poate aşa ceva? Lui Webster nu-i vine să creadă.

Astfel că n-are încotro şi trebuie să recunoască încă o dată tăria, tenacitatea acestui om.

Tot mereu e încercat de dorința de a face astfel încât discuția să ajungă la bluful bărbatului vârstnic, la încercarea lui de a trece tot drept pistolarul mare şi imbatabil care fusese cândva.

Ar vrea să-i reproşeze lui Saunders că le-a primejduit amândurora viața, bazându-se doar pe această păcăleală sinistră, pe noroc şi pe arma lui – a lui Webster.

Dar nu-l răbdă inima s-o facă. Fiindcă respectul său față de Saunders creşte cu fiecare milă străbătută. Pistolarul se chinuie într-adevăr. Şi totuşi, voința aceea extraordinară a bărbatului cărunt reuşeşte să domine şi să înfrângă slăbiciunea şi durerea.

Dutch Saunders nu vrea să renunțe la confruntarea aceasta.

Fiindcă ea le va aduce o sumedenie de dolari, sau echivalentul în aur.

Iar dolari sau aur îi trebuie. Îi trebuie cât mai mulți, dacă încercarea de a ajunge undeva în miazănoapte cu Isabella – pentru a face acolo un nou început – vrea să fie într-adevăr o reuşită. Fiindcă un bărbat ca Saunders nu se poate lăsa întreținut de o femeie. Nici vorbă nu poate fi de aşa ceva. Dacă vrea să înceapă o nouă existență în care Isabella urma să-i fie tovarăşă de viață, atunci dorea şi să-i poată oferi ceva.

Iată pricina pentru care voia să-şi termine existența sa de pistolar cu o lovitură mare, cu o victorie care să şi merite. Iată pricina pentru care înainta acuma – chinuindu-se să se poată menține în şa – spre ultima luptă.

Drumul prin ținutul minier le fusese în amănunțime descris de Caleb Pratt şi de stăpâna lui; mai primiseră şi o sumedenie de alte îndreptări.

Astfel că ştiu tot ce trebuie despre locurile pe care le străbat şi despre lucrurile cu care vor avea de-a face.

Ținutul minier e alcătuit dintr-un canion principal, căruia i se spune Nugget Canyon, întrerupt pe alocuri de canioane laterale şi de câteva prăpăstii înguste. Cavalerii spanioli, cuceritorii de odinioară, care tot căutau în actualul district Santa Anna nişte mitice oraşe de aur, îl numiseră Orogrande.

Spre acest El Dorado se îndreptă acum Dutch Saunders

şi Webster Leehill.

Şi, într-un fel, se aseamănă cu doi cavaleri dintr-o veche poveste, plecați să ucidă un balaur.

În cazul de față, balaurul se cheamă Boyd Shaklee.

Iar dacă omul este dispus să se angajeze într-un duel direct, aşa cum au făcut-o Upson şi Sharagan, atunci s-ar putea ca pistolarii să nimerească într-o capcană din care n-ar mai avea cum să scape prea uşor.

Când întunericul învăluie canionul principal, au undeva în dreapta lor luminile minei „Santissima Trinidad", care ferestruieşte înspre apus peretele abrupt al văii.

Din drumul de care se desprinde o potecă îngustă. O urmăresc câtva timp şi se opresc din nou, scrutând luminile exploatării miniere. În apropierea haldelor se zăresc câteva clădiri de piatră.

O maşină cu aburi gâlgâie ritmic şi nişte şteampuri concasează de zor minereuri. Mina lucrează vădit atât ziua cât şi noaptea.

— Cred că le e destul de greu să facă tot mereu rost de combustibilul pentru maşinile astea cu aburi, spune Saunders cu vocea reținută, continuând apoi: Deci luminițele din stânga înseamnă clădirile administrației. Acolo ar trebui să-l găsim pe Shaklee. Dacă avem puțin noroc, s-ar putea să nu ştie nimic despre sosirea noastră; poate n-a fost avertizat.

— Dacă avem noroc... mormăie Webster şi vocea lui are şi un accent amar.

— Ți-e teamă?

— Eşti rănit. Şi mai mult ca sigur că nu mai eşti primejdiosul şi invincibilul Dutch Saunders care erai cândva. Ai pus la socoteală şi treaba asta?

Accentul amar din vocea tânărului se aude acum destul de limpede.

Şi iar îi stă pe limbă să-i spună anumite lucruri lui Saunders. Care să-l facă pe acesta să recunoască deschis că brațul care mânuia cândva atât de sigur revolverul, nu mai este ce era şi că el, faimosul şi invincibilul pistolar, nu se mai poate bizui decât pe tupeu şi pe noroc – şi, bineînțeles, pe prezența partenerului său, Webster.

Dar nu, nu mai e în stare de aşa ceva, nu-i poate vorbi astfel bătrânului gunmen.

Mai ales că Saunders spune acum, râzând aspru şi forțat:

— Ei, ortacule, chiar dacă rana mea mă supără – în schimb te am pe tine. Ce nu mai sunt în stare să fac eu, ai să faci tu. Poți să fii sigur că voi izbândi şi de astă dată! N-are cum să fie altminteri. Deci, hai s-o facem şi pe-asta!

Dă iar pinteni calului.

Webster ar vrea să-l rețină, să-i facă reproşuri, să-i spună că nu mai are cum să-l însoțească şi că din acea clipă „contractul” lor, tovărăşia lor a luat sfârşit.

În ultimul moment îşi dă seama însă că nu e capabil de aşa ceva.

Fiindcă e fascinat, fiindcă admiră curajul aproape

disperat al pistolarului încărunțit, trebuie să îl urmeze. N-are cum să se opună acestei forțe.

Saunders s-a luptat, milă după milă, cu dificultățile drumului în şa.

Şi chiar şi în halul în care se află, tot e gata să acționeze imediat.

Fiindcă timpul îi zoreşte. Există primejdia ca Shaklee să fie avertizat – ba se poate chiar ca lucrul ăsta să se fi şi întâmplat.

Cei doi îşi continuă drumul, unul lângă celălalt.

Iar când au ajuns la intrarea incintei îngrădite, îi întâmpină un paznic ce ține în mâini o flintă cu alice. Arma are două țevi:

— Cine sunteți? Ce vreți? întreabă omul răstit, înaintea lor, puțin mai spre dreapta, se află o construcție din piatră, alungită şi nu prea înaltă, în care sunt adăpostiți desigur minerii. Câteva fâşii de lumină se strecoară prin deschizăturile uşilor şi ferestrelor. Siluete de oameni se văd stând pe băncile de lângă pereți. Cineva cântă la muzicuță. Tura liberă se bucură vădit de răcoarea care începe să se simtă.

Dutch Saunders răspunde celor două întrebări ale pazniculuí.

— Venim de la ranch. Jack Sharagan ne-a trimis încoace. Trebuie să-i dăm de ştire lui Shaklee despre unele noutăți. Se pare că e vorba de ceva important. Aşa că, frate dragă,

lasă-ne să trecem. Unde-l găsim pe boss-ul vostru?

Paznicul şovăie.

Apoi eliberează trecerea.

— Acolo, în clădirea cea mare, spune el. E în birou, ca întotdeauna la ora asta, după cină. Cântăreşte aurul extras azi şi-l închide în casa de bani.

Trec pe lângă paznic şi oricât ar părea de nepăsători în şeile lor, sunt totuşi pregătiți de orice. Dacă bărbatul ar ridica flinta spre ei, cei doi i-ar răspunde îndată cu plumbi din Colțurile lor. Sunt hotărâți să nu rişte nimic.

Dar paznicul nu face greşeala asta. Îşi ține arma în brațe, cam în felul cum o face cu un bebeluş. Țevile sunt îndreptate în sus şi puțin oblic.

În vreme ce descalecă şi îşi leagă animalele de o bârnă care se găseşte acolo anume pentru aşa ceva, un bărbat, iese în întâmpinarea lor şi-i întreabă:

— Da cine sunteți voi?

Are două Colturi prinse cu mult sub nivelul şoldurilor; este deci un *two revolver man*[50].

Two revolver man sunt de cele mai multe ori nişte țintaşi de mâna a doua, care încearcă să intimideze prin ținuta lor.

Niciun om din lume nu e în stare să scoată din toc două revolvere cu rapiditatea cu care ar scoate unul singur. Pur şi simplu nu se poate. Când te concentrezi asupra unei singure

---

[50] *Two revolver man – Pistolar care poartă două arme.*

arme, reflexul este mult mai rapid.

— Venim de la ranch. Ne trimite Jack Sharagan, Trebuie să-i aducem la cunoştinţă lui Boyd Shaklee ceva important. E aici, înăuntru?

Omul confirmă cu un gest al capului şi îi lasă să treacă, timp în care, profitând de lumina care se strecoară prin uşa întredeschisă, îi examinează cu atenţie. Aruncă o privire şi spre dangaua de pe coapsele cailor.

Cum cei doi veniseră pe caii ranch-ului, nu vede altceva decât acel „H” întortocheat. Din pricina asta trebuie să-i considere pe călăreţi ca făcând parte dintre oamenii lui Sharagan.

Intră în prima încăpere. Uşa către cea de-a doua e deschisă. Două lămpi îşi fac datoria. Traversează antecamera zăngănindu-şi pintenii ca nişte autentici cowboy-i.

Webster îl fură lateral cu ochiul pe Saunders.

Poate recunoaşte fără greutate cât de concentrat e partenerul său cărunt asupra celor ce vor urma. Nu-ţi poţi da seama în niciun fel că omul ar fi rănit. Se ţine foarte drept, cu toate că plaga de la şold e extrem de dureroasă.

Şi tânărul e cuprins din nou de respect, iar simţământul devotamentului faţă de pistolarul vârstnic e mai prezent ca oricând.

Da, ar vrea într-adevăr să iasă învingători şi din ultima încleştare, să scape cât de cât teferi – după părerea lui, Dutch Saunders o merită din plin, chiar şi numai pentru

capacitatea sa cu totul ieşită din comun de a rezista, de a îndura până la capăt.

Când ajung la uşa deschisă ce îngăduie intrarea în birou propriu-zis, îi dă întâietate.

Dar nu rămâne în urma lui decât cu o jumătate de pas.

Totul încearcă să arate aici ca fiind aidoma cu felul în care au gândit vechii spanioli amenajarea interioară – acum mai bine de trei veacuri. Clădirea asta de piatră ridicată de ei aproape că n-a suferit modificări; proprietarii care le-au urmat, s-au mulțumit doar s-o întrețină.

În spatele unui birou, a cărui tăblie pare să fi fost cândva podeaua unui vehicul, şade Boyd Shaklee. Da, el trebuie să fie – Deborah îl descrisese amănunțit.

Omul îi întâmpină cu o privire vădit interesată.

E un individ blond-roşcat, cu mutră dură, pe care sunt diseminați o mulțime de pistrui. Ochii săi irlandezi sunt de un albastru intens şi mustața arcuită ca o seceră îi spânzură pe lângă colțurile gurii.

— Sunteți cumva cowboy-i de la ranch-ul „H”, întreabă el, în vreme ce-şi trece tocul prin hățişul părului creț, undeva în spatele urechii.

E un tip dur, un inginer minier care ştie cum să-i ia pe cei mai înăspriți lucrători ai adâncurilor şi care se pricepe să le stoarcă din plin puterea de muncă.

Cei doi parteneri nu se lansează încă.

Privesc în juru-le.

Şi ambii simt semnalele de avertisment lansate de instinct. Da, îşi surprind o tensiune lăuntrică. Ca şi cum li s-ar spune să fie atenți la ceva… oare la ce anume?

Sau sunt doar surescitați?

Fiindcă nu constată nimic ce le-ar putea provoca vreun rău.

Boyd Shaklee şade în spatele biroului şi înainte de intrarea lor făcea pare-se nişte înscrieri în registrul principal. Una din mâinile sale încă mai ține tocul. Cealaltă odihneşte liniştită pe tăblia mesei.

Nimic amenințător în toate acestea.

Poate doar luminițele reci care joacă în ochii individului. Ele să fi declanşat alerta din cei doi?

Pe peretele opus se află o casă de bani. E mai mare decât cea a ranch-ului şi cântăreşte cu siguranță cel puțin patru sute de kilograme mai mult decât cealaltă.

Uşa masivă e deschisă.

Şi în tezaur se văd lingouri de aur! Da, lingouri sunt stivuite exemplar şi fiecare bucată cântăreşte zece kilograme.

Asta înseamnă că exploatarea auriferă „Santissima Trinidad” dispunea în afară de şteampuri şi de instalațiile de măcinare şi de una de spălare, precum şi de toate celelalte amenajări necesare întregului proces – de la extracție până la topire.

Barele de aur lucesc mat în lumina lămpilor.

— Deci, ce poftiți? întreabă calm Shaklee. E foarte liniştit,

ai zice chiar că se amuză, incontestabil, prea lipsit de orice grijă.

Dutch Saunders spune încetişor:

— Shaklee, trebuie să vă atrag atenția asupra unei greşeli. Credeți desigur că suntem trimişi de Jack Sharagan, dar...

— Ba nu, ştiu foarte bine că vă trimite Deborah Hawk. Şi mai-nainte i-ați făcut arşice pe Upson şi pe Sharagan, împreună cu gărzile lor de corp, nu-i aşa? Ei, totul e o problemă de bani. Cât eşti dispus să plăteşti pentru nişte informații nou-nouțe? Sunt la curent în legătură cu voi: am aflat, cu o oră înainte de sosirea voastră, tot ce s-a întâmplat la ranch. Vă aşteptam. Deborah a reuşit într-adevăr să angajeze doi Cavaleri ai Coltului cum rar găseşti. Cât vă plăteşte?

— Douăzeci la sută din ceea ce salvăm pentru ea – adică din ce vă luăm, răspunde Saunders.

Face un semn cu degetul gros peste umăr, în direcția seifului.

— Aurul acesta îi aparține. Ea e moştenitoare unică. Aveți dreptul doar la salariul de administrator pentru şase luni – atâta tot şi...

— Tezaurul e deschis, îl întrerupe Shaklee. Iar cheia e vârâtă în broasca secundară. Cât despre broasca principală, cea care e acționată printr-un cifru – n-aveți decât s-o potriviți voi: deocamdată am pus-o la combinația „0”. Mă

supun. După ce-am aflat ce-au păţit Upson şi Sharagan, mi-am dat seama de calibrul vostru. Şi despre dumneata, Saunders, am mai auzit câte ceva şi mai înainte. Mă supun şi vă predau totul. E bine aşa? Atunci, dacă vreţi, puteţi să începeţi inventarierea – puteţi să vă apucaţi de număratul lingourilor. O cincime din ele vă aparţin oricum. Aţi învins!

Partenerii au rămas locului, îl fixează cu privirea şi se miră.

Inginerul e desigur un dur, un individ mai primejdios decât ceilalţi doi care n-au vrut s-o recunoască pe Deborah ca moştenitoare.

Şi totuşi omul acesta cedează.

Poate şi faptul că e rănit şi că arde de dorinţa de a isprăvi odată, îl face pe Dutch Saunders să răsufle uşurat. Apoi se adresează agale lui Shaklee:

— Mister, se pare că eşti un tip dibaci. Da, urma să te aducem şi pe dumneata la dimensiunile normale. Ne pare bine că eşti de înţeles.

Se răsuceşte spre casa de bani şi se apropie de ea. Iar, Webster îl urmează. Fiindcă şi tânărul este la fel de curios ca şi el. L-a prins puţin febra aurului. Şi asta nu-i de mirare. Să fi dat într-adevăr cei doi lovitura cea mare? Minele oricum produseseră mult mai mult decât avusese Deborah în vedere.

Webster nu neglijează nimic priveşte peste umăr tot mereu în direcţia lui Shaklee, gata să se întoarcă fulgerător şi să scoată Coltul.

Dar inginerul nu se clinteşte de pe scaun; liniştit, nu-i pierde din vedere. Aşteaptă.

Apoi tânărul ajunge lângă pistolarul cărunt.

În aceeaşi clipă, vechea trapă se deschide în pardoseala de piatră de sub ei. E alcătuită din două dale de piatră care se desfac precum aripile unei uşi balanțe.

Cei doi parcurg în cădere câțiva metri buni. Şi în momentul în care ajung jos, impactul e teribil. Leşină.

2.

Când îşi revin, îşi dau seama că lucrul acesta se întâmplă din pricina că sunt târâți cam în felul cum se face uneori cu nişte saci prea grei.

După câtva timp, plimbarea involuntară încetează.

Nişte felinare luminează. Sunt de tipul lămpaşelor miniere, alimentate cu kerosen.

Pistolarii se ridică. Sunt înconjurați de câțiva bărbați.

— Dați-i drumul în jos, spune o voce răstită. Da, ce vă uitați lung, coborâți în puțul acesta orb! Hai, ce mai stați?

Încetul cu încetul văd mai limpede, încep să priceapă. Înțeleg în cele din urmă că se află într-o galerie minieră din care pleacă spre adâncuri un puț, un aşa-zis „puț-orb” numit astfel fiindcă nu începe de undeva de la lumina zilei, ci din vatra unei galerii.

Fiecare primeşte un lămpaş. Apoi sunt împinşi către o scară ce duce în jos.

— Şi ce să facem acolo jos – să crăpăm? întreabă Saunders.

Indivizii râd. Apoi purtătorul lor de cuvânt spune:

— Nu, doar să munciți, să continuați puțul tăind trepte – aşa ceva se face. Poate dați de vreo nouă vână de aur. Şi dacă nu umpleți destule hârdaie, pe care noi le ridicăm cu troliul ăsta, atunci nu primiți pâinea, ,nțeles?

Da, acum înțeleg.

Şi n-au de ales.

Trebuie să coboare.

Şi când au ajuns acolo, la capătul găurii aceleia adânci, se ghemuiesc şi se holbează unul la celălalt, la lumina puțină a lămpaşelor.

— Îmi pare rău, Webster, mormăie Saunders. Chiar îmi pare rău pentru tine că n-am ştiut cum să evit capcana asta. Am căzut în ea ca nişte berbeci.

— Aşa-i, răspunde tânărul. Şi brațul tău care mânuie revolverul, nu făcea oricum două parale – de câtva timp deja. Ai ținut-o aşa – doar cu tupeul şi cu bafta. Şi acum bafta s-a isprăvit.

— Deci ți-ai dat seama de adevăr? Pistolarul cel vârstnic pune întrebarea mirându-se. Şi totuşi m-ai însoțit? De ce?

— Fiindcă şi eu am crezut în norocul nostru, fiindcă nu voiam să te las singur, după ce mi-am dat seama că e vorba

de ultima ta şansă pe drumul ăsta al Cavalerilor Coltului şi după ce mi-am dat seama cât te chinuiai ca să poți rămâne în şa. Voiai să începi nouă viață cu Isabella. Şi pentru asta ai riscat tot ceea ce poate risca un bărbat. N-aveam cum să te las singur. Fir-ar să fie, de m-aş fi putut lupta cu simțămintele astea idioate ale mele!

— Of, băiete... murmură Saunders.

Tac câtva timp.

— Drace! Ne-au luat şi banii – dolarii noştri pe care ni i-am câştigat din greu cu Coltul, suspină flăcăul. După asta adaugă: O, în gaura asta tot n-avem ce face cu ei.

— Trebuie să mă odihnesc puțin, îl aude el şoptind pe Saunders. Sunt terminat şi trebuie mai întâi să mă odihnesc, înainte ca...

Nu sfârşeşte. Probabil că a leşinat din nou, sau epuizarea l-a cufundat astfel într-un somn reparator.

Şi Webster Leehill simte osteneala. Amărăciunea resemnării îl cuprinde, se răspândeşte în venele sale ca plumbul topit.

Resimte dureri din pricina căderii.

Iar altceva decât să se odihnească tot nu poate face. Deocamdată.

Firicelul de lumină dat de lămpaşe, îi permite să vadă scara care urca spre talpa galeriei superioare.

Dar ştie foarte bine că sus veghează cel puțin un paznic înarmat.

De acolo coboară acum o frânghie, de care e prins un hârdău. Cu un troliu, totul poate fi ridicat sau lăsat în jos.

Sunt deci captivi într-o mină.

De ce n-au fost omorâți?

Au nevoie de ei ca brațe de muncă – au nevoie de sclavi?

Sau acest Boyd Shaklee vrea să-i arate lui Deborah, ca femeia să înțeleagă că el este tipul împotriva căruia zadarnic încerci să lupți?

Dar şi Webster adoarme în cele din urmă.

Au pierdut. Şi e bine să poți uita pentru câtva timp asta.

3.

Se trezesc, deoarece cineva de sus azvârle cu pietricele. Lămpaşele încă mai ard. Şi din galeria superioară vine ceva lumină.

Până la talpa orizontului de deasupra sunt şase până la opt yarzi. Puțul orb are vatra de formă pătrată cu laturile de cinci yarzi, deci o suprafață de douăzeci şi cinci de yarzi pătrați – cam cât are o cameră de hotel.

De sus răsună o voce gâfâită:

— Hei, voi ăştia de colo, cât mai aveți de gând să visați femei în pielea goală? Ia ridicați-vă din pătuțurile calde! Schimbul vostru a început – hârdăul e lângă voi! Aşa că umpleți-l şi dați o strigare încoace când e gata, ca să-l tragem

în sus! Hai, ridicați-vă în două picioare. Gata cu soilitul! Ceva mai târziu vine şi crăpelnița!

Asta era.

Se ridică, apoi se sprijină de pereții puțului şi privesc în sus. În licărul slab al luminii îl pot vedea pe omul care stă acolo, chiar lângă capătul scării şi care se uită în direcția lor.

Pietricelele curg în continuare. Tipul n-are cum să nu i nimerească. Fiecare proiectil micuț îi atinge dureros – nişte şfichiuri de bici ar avea cam acelaşi efect.

Sunt sclavi, nişte sclavi maltratați, lipsiți de apărare şi de şansă.

Şi fiindcă n-au de ales, se pun în mişcare. Au la dispoziție cele de trebuință: târnăcoape, lopeți, răngi, dălți şi sfredele, baroase şi ciocane.

Totul e pregătit pentru trudnica muncă de adâncire a puțului.

Traversează nişte roci foarte dure. Trebuie să mânuiască tot mereu icurile, răngile şi târnăcoapele, până ce materialul dislocat e îndeajuns de mult ca să poată umple hârdăul. Apoi intră în funcție lopețile.

Singurele clipe de răgaz ale lui Saunders, apar atunci când ține cu băgare de seamă de dalta ce urmează să lărgească o fisură, aşteptând şocul provocat de izbitura barosului mânuit de Webster.

Rareori se aude câte un cuvânt, truda nu îngăduie aşa ceva.

Iar când totuşi se opresc ca să-şi mai tragă răsuflarea, blestematele acelea de pietricele aruncate de sus le crestează pielea capului sau a spinării.

De-abia după câteva ceasuri – între timp destule încărcături au urcat la gura puțului – un ciubăr deşertat se reîntoarce cu mâncare.

Vocea aspră a individului de sus se aude:

— Juma de oră pauză de prânz. Juma de oră, s-a înțeles?

Cei doi se ghemuiesc.

Şi în vreme ce mesteca tortilla cu slănină, bând din când în când o gură de apă, cei doi se privesc în lumina lămpaşelor.

— Cumva, zise Saunders răguşit, scăpăm noi de aici. Treaba asta ți-o promit, Webster. Cumva vom ieşi de aici. Scăpăm noi şi de asta.

— Sigur că da, confirmă tânărul dând din cap îndârjit, nu rămânem aici. N-au cum să ne țină aici ca pe nişte sclavi sau ocnaşi – în gaura asta! Când eram copil, am citit nişte povestiri despre întemnițați celebri. Erau închişi în mine de plumb, erau puşi în lanțuri în fortărețe sau exilați pe insule pustii, în spatele unor ziduri groase. Şi tot izbuteau într-o bună zi să evadeze. De ce ar fi altfel în cazul nostru? Ce-ți mai face rana?

— Cred că nu s-a inflamat, răspunde Saunders mestecând. Mă doare dar nu simt zvâcniturile acelea care trădează aşa ceva. Voi rezista. Poți să te bizui pe asta.

Apoi tac, termină de mâncat şi îşi sprijină acum spatele de peretele puțului pentru a se odihni puțin.

Dar n-au parte de asta.

Iar încep să-i lovească blestematele acelea de pietricele şi vocea omului de sus se aude strigând:

— Hei, ia ridicați-vă să vă vadă lumea mai bine! Sus!

Se ridică în silă şi privesc spre gura puțului.

Lumina palidă a lămpaşelor îi face să desluşească vreo câteva siluete.

Şi una dintre ele pare a fi Deborah Hawk.

Da, chiar este!

Se află între Boyd Shaklee şi paznic şi priveşte țintă spre cei de jos. Femeia tace. Şi întemnițații fac la fel.

Dar atât femeia cât şi cei doi pistolari ştiu că au pierdut partida. Era de aşteptat ca Deborah să vină acolo.

Doar venise şi în salon, de îndată ce Ash Upson fusese scos din luptă.

La fel făcuse şi la ranch, unde apăruse după ce Jack Sharagan îngenunchease în țărână. Venise pentru a prelua iarăşi totul.

Tot aşa procedase şi în cazul minei – îşi pusese toate jetoanele pe numerele câştigătoare, închipuindu-şi că pistolarii „ei” vor învinge şi de data asta, ajutând-o astfel să-şi recapete moştenirea.

Partida fusese însă pierdută.

CAPITOLUL IX

ORTACI, MAI MULT CA ORICÂND

1.

Boyd Shaklee o prinde de braț şi o conduce afară. Au destul de mers, fiindcă galeria principală e lungă. De abia după o bucată de timp ies la suprafață.

Peste tot se lucrează. Şi în galerie trebuiseră să le facă loc minerilor sau unor vagoneți traşi de cai apatici.

Gâfâitul maşinii – cu abur care antrena instalația de steampuri şi moara de măcinat minereu, cât şi zgomotele acestora din urmă, răsunau puternic.

Shaklee îşi apropie gura de urechea femeii.

— Ei, ai priceput acum, frumoasă Deborah?

Ea nu răspunde, dar îl urmează în clădirea principală şi în birou, în care se găseşte şi seiful acela plin cu aur.

Bărbatul păşeşte spre el şi deblochează închizătoarele de siguranță ale încuietorii meşteşugite.

Cele două dale de piatră din pardoseală, care constituie elementele batante ale trapei, nu se deschid de astă dată. Când Shaklee trage acum de uşa tezaurului – cu care prilej

se aude acel zgomot caracteristic de aer aspirat – privirea femeii se opreşte asupra lingourilor de aur strălucitoare.

— Mina asta, zice el, este probabil cea mai productivă dintre toate exploatările aurifere ale ținutului, din ultima sută de ani. Honey[51], aş fi un nerod, dacă aş fi de acord să mi se ia toate astea, rămânând doar angajatul tău pentru un anume salariu. În schimb, tu poți să faci un business[52] ca lumea: să mă accepți. Te vreau, aşa cum te-a vrut „Big" Clay cândva. Şi sunt mai tânăr decât el. N-am să fac un stop cardiac în brațele tale. Pot chiar să te asigur că te vei simți foarte bine. Pe urmă, nu ți-am dovedit oare că nici măcar doi pistolari din cei mai primejdioşi nu mă pot birui? În orice împrejurare, eu voi fi câştigătorul. Ca răposatul. Deci n-ai decât să mi te predai. Treci cu arme şi bagaje în tabăra mea. Acceptă-mă şi vom fi o pereche ideală. Singurul lucru pe care ți-l puteai dori, era să găseşti un bărbat care să fie într-adevăr un demn urmaş al lui „Big* Clay. Să ştii că în unele privințe sunt chiar mai bun decât el.

Dar toate acestea, tot ce avea să-i spună şi să-i ofere, le ştia ea mai demult.

Femeia priveşte țintă la cele două dale de piatră de sub picioarele ei.

— Da, ai câştigat, murmură ea, dar asta fiindcă bătrânii

---

[51] *Honey – Termen ele alintare (iubito, puicuțo etc.).*

[52] *Bussiness – Afacere.*

spanioli au creat şi gangul subteran care porneşte de sub clădirea asta şi duce la mină. Iar urmaşii spaniolilor au născocit şi această trapă şi...

Dar se opreşte şi face un gest obosit şi resemnat arătând că orice vorbă e de prisos.

Shaklee râde încetişor.

— Ştiu, ştiu, zice el, eşti o tigresă orgolioasă. Dar curând ne-am putea îngădui să facem – ca o pereche de bogătaşi, nu? – să facem un voiaj împrejurul lumii. Asta nu înseamnă chiar nimic pentru tine? Ia gândeşte-te! Ți-aş aşeza tot pământul la picioare, ce zici?

Deborah nu răspunde, fixează tot mereu cele două dale şi îşi face reproşuri. Da, ştiuse despre această trapă din mina spaniolilor. Dar îşi închipuise că mecanismul nu mai funcționează de mult, că totul s-a distrus şi s-a năruit. Boyd Shaklee repusese instalația în funcțiune. Ar fi trebuit să ia şi asta în calcul şi să-i avertizeze pe cei doi asupra periculosului chepeng-capcană.

A făcut o greşeală esențială şi din această pricină a pierdut.

Când îşi ridică fruntea şi se uită în ochii albaştri şi strălucitori ai bărbatului nu simte altceva decât o ură fierbinte.

Da, este ură. Şi Shaklee citeşte asta în privirea ei.

Dar nu se sperie.

Dimpotrivă: Râde senzual, de parcă asta i-ar face plăcere.

Deborah întreabă:

— Ce au făcut oamenii tăi cu bătrânul Pratt?

— O, zice el, nu ne punem noi mintea cu bătrânei din ăştia. I-am luat doar puşcociul acela cu ţevile retezate. Acum a trecut la o muncă mai puţin primejdioasă: curăţatul cartofilor, căratul apei şi ce mai e nevoie prin bucătărie. Avem de lucru aici pentru oricare. În fiecare zi obţinem un kilogram de aur. Cred că în curând vom ajunge şi la două kilograme. Iar eu te vreau pe tine. Şi toate astea pot fi ale tale. Ce trebuie să fac? Să te îmblânzesc, să te dresez – sau îţi bagi singură minţile în cap?

Ea îl fixează cu ochi scânteietori.

— Şi Ash Upson şi Jack Sharagan m-au vrut împreună cu toată moştenirea. Omule, sunt în mâna ta. Dar dacă vei îndrăzni să mă atingi împotriva voinţei mele, atunci, într-o bună zi – poate chiar şi în pat, te vei trezi cu un cuţit înfipt între coaste sau cu nişte otravă în cafea. Aşa că păzeşte-te!

Râsul lui se sparge de pereţii de piatră.

2.

Când tura lor de douăsprezece ore se termină şi când paznicul le trimite cina cu hârdăul golit în puţul orb, Saunders se simte la capătul puterilor. De abia reuşeşte să înghită ceva. Tăcut, se culcă pe partea sănătoasă şi cade

într-un somn vecin cu leşinul.

Şi Webster este istovit, fiindcă felul acesta de muncă e complet neobişnuit pentru el.

Palmele lui sunt băşicate, sângerează şi îl dor.

Cu un braț care mânuieşte revolverul, atât de afectat, desigur că n-ar mai putea să fie prea rapid şi prea exact – dacă ar trebui să folosească un Colt.

Mestecă încet, fără poftă. Da, se sileşte să se hrănească.

Nu-şi poate lua privirile de la scară.

Dacă s-ar putea urca pe neobservate!

Hârdăul gol e ridicat în acest moment. Acelaşi lucru se întâmplă apoi cu scara; după ce urcă aproximativ două staturi de om, e plasată oblic, astfel că obturează partea superioară a puțului.

Paznicul strigă spre ei:

— Să nu încercați cumva să vă cățărați încoace. Unul dintre noi veghează. Riscați să vă alegeți cu capetele sparte.

Tânărul nu răspunde.

Dar o disperare crâncenă îl năpădeşte.

Ar vrea să blesteme, să urle, să spumege ca un bezmetic – ar vrea să-l înjure cât mai cumplit pe paznic, să-l amenințe chiar.

Dar se stăpâneşte. N-ar vrea ca omul de sus să fie martorul unui asemenea acces. Şi nici n-ar avea vreun rost.

Deodată se gândeşte la acea Elma Frobacker, pe care au adus-o înapoi în ranch-ul dintre dealuri, unde o aştepta tatăl

ei.

Pentru o mie de dolari.

Şi fata îi transmisese prin bătrânul ei că ar fi oricând bine-venit acolo. Da, cât de tare îşi doreşte în această clipă să fie acolo.

Cu tatăl ei – care, vădit, e un tip căpățânos – s-ar descurca el. Elma îi plăcuse tare mult. Şi trecutul ei... probabil că o transformase în mare măsură, o făcuse să nu mai fie acum aceeaşi fată capricioasă, îndărătnică.

Ajunsese o femeie matură, pățită e drept şi ştiind că nu tot ce străluceşte e...

Sigur că nu mai avea nici ea chef să părăsească lumea cea mică şi fericită a ranch-ului, pentru lumea cealaltă, mare, urâtă şi murdară.

Damned, gândeşte Webster, dacă ajung să scap de aici, trec negreşit pe la Elma. Şi dacă ea vrea, rămân acolo şi încerc să mă înțeleg cu bătrânul ei.

Privirea lui cade asupra lui Saunders care zace nemişcat.

Luptaseră, vărsaseră sânge şi uciseseră.

Şi acum se aflau prinşi – aidoma unor şobolani într-o cursă.

Acesta să fie capătul drumului?

Tot îşi mai priveşte partenerul mai vârstnic.

Nu, nu-i vine să creadă că vor izbuti să scape din groapa asta doar prin forțele lor proprii.

3.

Muncesc astfel trei zile în gaura căreia i se spune puț orb şi cu toate că trebuie să se încadreze riguros în programul turei de douăsprezece ore, Dutch Saunders rezistă. Şi cum rănile sale – deci cele două locuri prin care glonțul a intrat şi a ieşit din corp – au prins crustă, nu are nevoie nici măcar de alte pansamente.

Noaptea însă zace ca un mort.

Sigur că în groapa asta nici nu poți face distincție între zi şi noapte. Pentru ei e noapte tot timpul. Li se dă suficientă apă de băut. Ba chiar şi pentru spălat. Hrana nu e rea. Temnicerii se străduia să-i mențină în formă, ca ei să poată să facă față muncii anevoioase.

La sfârşitul acestei zile li se dă voie să iasă. Doi paznici înarmați îi însoțesc. Soarele tocmai apune. Arşița zilei începe să dispară din canion. Fac o mică plimbare în aerul proaspăt şi după asta cinează în sala cea mare de mese. Expistolarul Caleb Pratt îi serveşte. Se mulțumesc să-şi facă semn cu capul.

Ce ar avea să-şi spună?

După asta trebuie să se reîntoarcă în mină şi să coboare în puțul lor.

Nu fac nicio încercare să-şi ia paznicii prin surprindere.

N-ar avea rost.

4.

După alte trei zile – sau ture – dau peste o vână de aur curat. Trec de-a curmezişul vetrei tăiate a puțului, căreia i s-ar spune „smârc” dacă săpătura ar fi terminată – şi asta fiindcă acolo se colectează eventualele ape freatice.

Acum trebuie să urmărească filonul aurifer. Vâna asta de aur fusese rațiunea pentru care săpaseră treptele puțului orb.

Când îi strigă paznicului ce descoperire au făcut, primesc curând „vizitatori”.

Boyd Shaklee şi alți doi indivizi – probabil maiştrii de-ai săi – coboară şi examinează totul cu minuție.

— Trebuie să urmăriți vâna. Spre apus se va îngroşa din ce în ce mai mult. Iar apusul e în partea asta.

Face semn spre unul din cei patru pereți ai puțului.

— E o ramificație a filonului principal, explică el. După calculele mele trebuia să dăm de ea pe undeva pe aici. De aceea am şi croit puțul ăsta orb. Bine, veți primi nişte ajutoare.

După cuvintele acestea se răsuceşte spre scara ce trebuise să fie înnădită între timp.

Dar Dutch Saunders rosteşte în urma lui:

— O clipă, Shaklee!

Omul se opreşte.

— Ce-i? întrebă el peste umăr.

— Câtă vreme trebuie să mai muncim aici ca nişte sclavi? În vocea lui Saunders nu există nimic pătimaş, e o simplă întrebare la obiect.

Shaklee revine în centrul puțului.

— Până când frumoasa Deborah Hawk îşi va băga mințile în cap, răspunde el. Şi în afară de asta vi se cuvine şi-o pedeapsă, nu? Atunci când veți ieşi de aici n-o să mai fiți pistolari – mai degrabă veți fi nişte cârtițe, dar pistolari niciodată! Ha! Ha! Ha! Ați venit aici ca să mă nimiciți? Dar roata s-a întors şi e rândul vostru să plătiți pentru asta.

Se îndreaptă iarăşi spre scară.

Saunders intervine din nou:

— Putem lucra mai lesne şi mai cu spor dacă ni se dau câteva batoane cu pulbere explozivă, împreună cu fitilele respective. Ştim că aveți explozivi. Zilnic auzim detunăturile. Puşcați peste tot. De ce n-am face-o şi aici?

Omul se întoarce din nou spre pistolarul cel cărunt, chibzuieşte puțin, se scarpină în cap şi aruncă o privire către păienjenişul scânteietor care se ramifică din filon.

În cele din urmă dă din cap, în semn că e de acord.

— Bine, o să primiți explozibilul. Dar, să ştiți că şi numărul de hârdaie va trebui să crească!

După aceste cuvinte începe să se cațere pe scară.

Cei doi însoțitori îl urmează.

5.

În ziua următoare puşcă de câteva ori, după ce au forat nişte găuri adânci.

Deocamdată nu folosesc prea mult explozibil, fiindcă n-au cum să se adăpostească.

Dar cantitățile extrase din groapa lor sporesc considerabil.

Şi când omul de sus, de la troliu, ridică acum ultimul ciubăr, probabil că afară, în canion, se lăsase deja noaptea.

Omul de la brațul manivelei troliului de cablu urmează să fie curând schimbat şi se bucură de pe acum de aerul proaspăt şi răcoros al nopții.

Nu vede că dintre fragmentele de piatră din ciubăr se ridică un norişor subțire de fum, aşa ca şi cum cineva ar fi uitat acolo o țigară aprinsă.

Dar când imprimă recipientului rotația cuvenită, astfel încât acesta să ajungă – trecând pe lângă manipulant, deasupra vagonetului în care urma să fie deşertat, detună o explozie neaşteptată.

Hârdăul – împreună cu conținutul său – sare pur şi simplu în capul omului şi, în pofida faptului că încărcătura explozivă nu fusese prea puternică, acesta este proiectat la vreo trei metri, vine astfel în contact şi cu peretele galeriei şi

se prăbuşeşte pradă unui leşin.

Iar când, ceva mai încolo, îşi revine, totul e schimbat.

Fiindcă e dezarmat şi legat fedeleş. Şi nu mai e singur. Lângă el se află, în aceeaşi situaţie şi schimbul său. Cei doi ortaci – puteau fi denumiţi astfel şi la propriu şi la figurat, nu avuseseră atâta răbdare să-l aştepte şi pe acesta.

Muncitorii imobilizaţi încep acum să înjure, iar după câtva timp chiar să strige. Nu li se pusese căluş.

Dar deocamdată nu vine nimeni. Puţul orb nu este legat direct de galeria principală. Strigătele răsună deci fără să fie auzite. Iar detunătura n-a atras desigur atenţia nimănui. Asemenea explozii sunt ceva obişnuit aici. Aşa că nu vor fi găsiţi decât după ce va reveni flăcăiaşul cu vagonetul gol, pentru a înhăma calul la vagonetul care ar fi trebuit să se fi umplut între timp. De abia acest mexican tinerel le va auzi urletele.

6.

Saunders şi cu Leehill îşi caută drumul prin mină. Au desigur lămpaşele cu ei şi nu prea se deosebesc de ceilalţi oameni din subteran.

Ici şi colo, galeria principală – la care reuşiseră să ajungă între timp – e întreruptă de altele transversale sau de steril – aşa cum un canion e tăiat de alte văi adiacente.

Şi pretutindeni se lucrează. Se aud lovituri de baros, voci şi tot felul de alte zgomote. Se întâlnesc chiar cu flăcăiandrul ce revine cu vagonetul gol, care e tras de un cal mic dar puternic.

Reuşesc să scape neidentificați. Şi asta datorită faptului că tinerelul cel scund se află de cealaltă parte căluțului, ducându-l de căpăstru.

În sfârşit se găsesc afară.

Au asupra lor armele celor doi paznici.

— Vezi, ți-am promis în urmă cu câteva zile, zice Dutch Saunders răguşit. N-au putut să ne țină prea mult timp acolo. Şi acum o să-l vizităm pe mister Boyd Shaklee. Oare Deborah o mai fi aici? Nu ne va fi prea greu să ajungem la el, drumul îl cunoaştem. Da, cred că vom da şi peste ea acolo – omul n-a lăsat-o desigur să plece. Ce ochi o să holbeze individul! Şi, atenție, Webster! Tipul îmi aparține, s-a-nțeles? Feciorul ăsta de cățea e al meu!

Tânărul ar vrea să riposteze, ar vrea să-i aducă aminte că nu mai este invincibilul Dutch Saunders şi că mai bine l-ar lăsa pe el, Webster, să rezolve chestiunea. Dar tace. Îl înțelege foarte bine.

Se opresc şi îşi umplu plămânii cu aer din belşug.

Da, se lăsase noaptea. Tura întâia a servit cina după douăsprezece ore de muncă istovitoare şi s-a vârât în aşternuturile de pe priciurile din bunkhouse.

Şi acolo nu pâlpâie decât o singură luminiță gălbuie.

Băncile din fața clădirii sunt pustii.

Dar bucătăria e luminată. Uşa e deschisă. O pârtie lată de lumină cade la fântâna acționată de o pompă, care se vede şi ea.

Nici acolo nu se mişcă nimic.

Cei doi pistolari îşi îndreptară atenția spre corral – acolo unde peste zi se agită caii de colo-colo.

Acum însă, e aceeaşi linişte ca pretutindeni.

Noaptea e destul de luminoasă. Luna şi stelele strălucesc. Instalația de steampuri şi moara de măcinat minereu nu lucrează în noaptea aceasta, pricină din care nu se mai aude nici gâfâitul maşinii cu abur.

Saunders spune încetişor:

— Hm, cam prea mare linişte. Ce naiba, pe undeva ar trebui să fie totuşi măcar un paznic. Cum poți lăsa mina nesupravegheată?

Cei doi o iau spre dreapta.

Nu prea departe de ei – cam la jumătate de azvârlitură de băț se vede clădirea principală. Se sprijină de peretele de stâncă. Când trapa se deschisese sub ei, lunecaseră într-o galerie veche. Constructorii îşi asiguraseră astfel un drum prin care se puteau salva din casă, refugiindu-se în mină. Poate din pricină că pe atunci îi asediau indienii?

Ferestrele clădirii sunt şi ele luminate.

— Hai să-l vizităm pe Boyd Shaklee, mârâie gunfighter-ul vârstnic.

Dar cum se pun în mişcare... nu le vine să creadă ceea ce aud.

— Hei, ce înseamnă asta? răsună tăios vocea lui Saunders.

7.

Şi în ziua asta – ca şi în toate celelalte – bătrânul Pratt a ajutat până-n noapte târziu pe bucătarul chinez, făcând-o pe băiatul de bucătărie.

Este o decădere înjositoare pentru bătrânul luptător, care alături de „Sig" Clay cucerise cândva acest ținut, care se bătuse cot la cot cu acesta împotriva indienilor apache şi a bandiților.

Dar cel mai rău lucru pentru Caleb Pratt este că, în tot acest timp, n-a putut s-o apere pe Deborah.

Şi o iubeşte ca pe propria-i fiică.

Ştie că „Big" Clay încă se mai aştepta chiar şi pe lumea cealaltă ca el, Pratt, să-şi dea la nevoie şi viața pentru Deborah. E sigur că „Big" Clay aşteaptă din parte-i această dovadă de credință.

Iar credința, devotamentul au fost dintotdeauna calitatea cea mai manifestă a lui Caleb Pratt.

În noaptea asta – luând încă o dată două găleți de apă de la fântână pentru a spăla vasele murdare de la bucătărie – se

hotărâse să întreprindă ceva.

După ce pompând, a umplut cele două găleți cu apă, se opreşte şi fără să se mişte din loc, scrutează clădirea principală. Toate încăperile sunt iluminate.

Şi ştie că acolo înăuntru, Deborah este la cheremul lui Shaklee.

Oare cum s-o comporta individul cu ea? E întrebarea pe care şi-o pune a nu ştiu câta oară.

Tare mult ar vrea să ştie dacă Deborah ar rămâne acum de bunăvoie – sau dacă o face în continuare silită.

Paznicul se apropia dinspre, corral şi se opreşte în preajma lui.

— Ei, tăticu', întreabă flăcăul, ai măcar destulă mâncare aici? După câte am auzit, acum vreo câțiva ani încă mai erai cineva în materie de mânuit Coltul. Dar, ce să-i faci, toți îmbătrânim cândva. Ia spune, cunoşti povestea celor doi bătrâni care se întâlnesc? Unul dintre ei întreabă: „Sam, cum merge, ai?" Şi celălalt răspunde: „Ei, Joe, *cum merge,* ştiu eu! Dar că *o să meargă...* mă îndoiesc". Ha! Ha! Ha!

Paznicul râde răsunător şi îl bate pe umărul uscățiv.

Şi în bătrânul pistolar se ridică o undă de furie rece, ca atunci, în anii tinereții sale furtunoase şi sălbatice, când cineva îl jignea sau îl întărâta prea tare.

Brusc, îl urăşte pe flăcăul ăsta mojic de lângă el, fiindcă dintr-odată îl face să se simtă atât de bătrân, atât de inutil. Da, simțământul acesta e provocat de puterea individului din

fața lui.

Ar vrea să-l învețe minte, să-i arate cu cine are de-a face.

Aşa că se preface îngrijorat:

— E ceva în fântână. Poate că pisica a căzut înăuntru. Bucătarul ăsta are una. Dacă se îneacă şi începe să...

— Fir-ar a dracului de pisică! exclamă paznicul cel mătăhălos şi se pleacă mult peste cheile fântânii, încercând zadarnic să desluşească dacă animalul se află sau nu acolo. Stelele se reflectă în luciul apei. Dar rămân şi destule locuri umbrite unde n-ai cum vedea mare lucru.

Şi când paznicul dă să se îndrepte, caucul mare şi greu de lemn de fag îl trăsneşte în ceafă. Omul nu cade încă, dar îl cuprinde un fel de paralizie. Şi Pratt mai loveşte o dată. Apoi dă drumul caucului, se apleacă şi prinde picioarele adversarului chiar de sub genunchi.

Geme, opintindu-se zdravăn şi izbuteşte să-l prăvălească în fântână.

Puşca paznicului a rămas însă sus, pe pământ.

Caleb Pratt rămâne locului, răsuflând greu. Acțiunea asta violentă l-a istovit. Simte nişte dureri puternice în spate. Probabil, că s-a vătămat, săltând greutatea malacului ăluia. Şi totuşi îl cuprinde o puternică, senzație de mândrie, de mulțumire.

Oho, acum nu mai este „băiatul de bucătărie" bătrân, „moşulică" ăla bun doar să spele vasele, să care apă şi să facă alte asemenea corvezi – nu, acum a sosit şi clipa să-l

învețe minte şi pe Shaklee.

Culege puşca de pe jos, dar arma asta nu-l mulțumeşte. Aşa că se îndreaptă spre dormitorul în care o duzină de oameni sforăia, mai tare sau mai încet.

Da, ştie foarte bine care dintre minerii ăştia are un Colt.

Şi când părăseşte clădirea, ține un revolver în mână!

Faptul că are iar o asemenea „sculă”, acționează înăuntrul lui, continuând acolo, acel ceva care începuse încă înainte de izbânda asupra pazniculuí.

Bătrânul pistolar, al cărui timp trecuse de mult, era pe cale să redevină cel de odinioară.

Nu se putea altfel.

CAPITOLUL X

FAREWELL GUNMAN!

1.

Ca în fiecare dintre serile acestea Deborah Hawk şi Boyd Shaklee stau la masă, față în față, ocupându-se de cina pe care bucătarul chinez a aşezat-o la îndemâna lor.

Asta face parte din felul cum vajnicul inginer a orânduit programul zilnic. Crede că astfel se vor obişnui mai repede unul cu celălalt.

Femeia a fost obligată să locuiască în aceeaşi casă cu el.

Tot ca în fiecare seară, mănâncă fără a schimba vreo vorbă. Din când în când îşi aruncă o privire.

Ochii lui Shaklee o cercetează cu o expresie triumfătoare, de parcă ar vrea să spună: N-ai să rezişti prea multă vreme, cândva va trebui să te supui – şi de ce nu azi?

Dar căutătura ei e severă şi refuzul evident.

Şi inevitabilul se produce, după ce bucătarul revine să strângă vesela şi să întrebe dacă mai au vreo dorință deosebită. Tot ca în fiecare seară, femeia întreabă:

— Shaklee, cred că îți dai seama că mă reții aici împotriva

voinței mele? Că ai făcut din mine o prizonieră?

Iar bărbatul are acelaşi râs ca în serile precedente.

— Doar mândria ta te face să fi atât de îndărătnică – doar mândria. Dar ai să te răzgândeşti. Haide să-ți mai arăt o dată aurul. Şi în seara asta trebuie să depozitez o nouă bară în tezaur. Hai cu mine.

Se ridică de la masă, după ce şi-a aprins o țigară de foi. Coltul îl poartă şi aici, dar nu într-un toc, ci vârât la spate, între cureaua pantalonului şi corp. Toate celelalte arme sunt puse bine într-un dulap masiv. Femeia a încercat de mai multe ori să-l deschidă. În zadar, însă.

Şi la ce i-ar folosi o armă?

Boyd Shaklee avea la dispoziția sa o jumătate de duzină de mânuitori ai Coltului, care făceau pe gărzile de corp.

Îl urmează în încăperea cealaltă. Este cea în care se găseşte casa de bani; Iar pe masa din apropierea acesteia se află lingoul de aur. E iarăşi unul de zece kilograme şi nu prea impunător ca volum.

Dar strălucirea sa mată în lumina lămpii îi conferă ceva tainic.

Aur! Pentru omenire a însemnat dintotdeauna o substanță cu totul deosebită, o substanță care mai tot timpul i-a provocat nişte mutații – şi de cele mai multe ori nu în favoarea ei. Aproape întotdeauna aurul i-a scos din minți pe oameni, sau, cel puțin, i-a făcut să fie lipsiți de scrupule şi egoişti. Şi pentru a-l avea, au înfăptuit toate păcatele

imaginabile.

Şi când Shaklee deschide uşa cea masivă, făcând iarăşi să se audă acelaşi sunet de aer aspirat, privirea femeii cade asupra celorlalte bare.

Ştie că aurul de acolo trebuie să valoreze în jur de un milion de dolari. Tezaurul e aproape plin cu lingouri.

Inginerul se răsuceşte spre ea şi zâmbeşte sec şi provocator în acelaşi timp:

— În curând va fi plin, spune el. Şi într-un puț orb am descoperit o altă ramificație a filonului principal. Tot la patru, cinci zile obținea câte o bară de zece kilograme de aur, pur. Acest tezaur pe care „Big" Clay l-a adus cândva cu mulți bani şi cu multă trudă, părea a fi totuşi inutil. Dar nu „Big" Clay ci eu am găsit vâna cea mare – eu, pricepi? Şi tu poți împărți totul cu mine. Uită-te bine la aurul ăsta şi uită-te la mine! Ai putea să spui că nu-ți place? Nu sunt eu un bărbat cum nu găseşti între o mie alții? Haide, vorbeşte!

În vocea lui se aude acum şi nerăbdarea. Deborah poate recunoaşte în ochii lui semnele mâniei. Mândria lui abia mai poate suporta refuzul permanent al femeii.

E un bărbat obişnuit să biruie mereu greutățile şi obstacolele. Că ea nu se predă, că nu i se supune, că nu trece la el cu arme şi bagaje – cum se spune – îl tot întărâtă, îl tot macină, îi tot biciuie mereu vanitatea.

Poate că vrea s-o aibă acum mai degrabă pentru a nu consemna o înfrângere. Chiar dacă n-ar mai găsi-o atât de

demnă de râvnit, tot ar trebui s-o aibă acum, pentru a nu se simți ca unul care pierde.

Deborah contemplă vreme îndelungată comoara din seif.

Bărbatul o priveşte atent, încearcă să desluşească în ochii ei semnele periculoasei febre a aurului.

Dar nimic de felul acesta nu se poate vedea. Tot ceea ce simte, ştie să păstreze tăinuit în ea. Şi din pricina asta îi face impresia unui sfinx, iar faptul că nu reuşeşte s-o înțeleagă, constituie desigur tot o enigmă de nedezlegat. Nerăbdarea lui devine primejdioasă.

— Aş putea să te iau împotriva voinței tale, cu forța, zice el răguşit. Aş putea să te domesticesc. Eu...

— Şi după asta ai fi desigur tare mândru de tine, Shaklee, răspunde ea cu un dispreț muşcător. Să nu uiți cuțitul despre care ți-am mai vorbit şi cu care te-ai trezi în coaste – sau poate ți-ar conveni cafeaua dreasă cu şoricioaică. Oricum, poți să fii convins că ți-ai primi cândva răsplata... şi cu dobândă!

Omul rânjeşte furios.

— A, de asta nu mă tem, spune el. Dar dacă muntele ăsta de aur nu-i de ajuns ca să fii a mea de bunăvoie, atunci...

Amuțeşte şi face cu ambele mâini un gest care aproape că-i trădează neputința, ca şi cum fraza neterminată ar fi urmat să se încheie aşa:

—... nu mai am încotro şi vei fi a mea prin constrângere.

Însă nu o spune.

Mâna bărbatului arătă acum spre uşa dormitorului:

— Noaptea asta, spune el, vom dormi în patul meu, din încăperea asta. În noaptea asta ți-a venit sorocul, honey. Şi poate să te vând apoi unui bordel din Mexic pentru un pumn de dolari. Da. Da, n-am ce-ți face, trebuie să te domesticesc aşa cum se face cu o iapă nărăvaşă! Basta!

Deborah a încremenit. A uitat demult de muntele de aur din seiful deschis. Ştie că nimic nu o mai poate ajuta acum. Boyd Shaklee a aşteptat prea mult. Răbdarea lui s-a epuizat.

Bărbatul se apropie încet de ea şi spune:

— Ar fi trebuit să...

Dar nu poate continua.

Fiindcă pe chipul ei se poate citi în fine ceva.

Da, dintr-odată a apărut o expresie. Surpriză? Nădejde? Poate şi una şi alta – iată însă că se ivesc şi grija, ba chiar şi frica.

Shaklee e silit să privească înapoi.

Şi atunci vede şi el pricina pentru care chipul femeii atât de răvăşit.

Bătrânul Caleb Pratt e în pragul uşii, iar mâinile sale sunt încleştate pe revolverul pe care l-a luat din bunkhouse.

Fiindcă nu poate stăpâni doar cu o mână şocul declanşat de un Colt calibrul 44 în acțiune.

Iar vocea lui spartă spune implacabil:

— Shaklee, ajunge! Aştept până îți scoți Coltul. Haide!

Şi Boyd Shaklee e uimit.

Se răsuceşte încet, întorcându-se la femeie.

— Dă-te la o parte, porumbița mea, spune bătrânul Caleb. Dă-te la o parte! Fiindcă va trebui să-l ucid.

Dar Shaklee râde, amuzat şi furios în acelaşi timp.

— Moşule, zice el, vremea ta a trecut de mult. Ştiu, cândva ai fost şi tu „mare”, dar acum eşti pe jumătate orb, pe jumătate surd, eşti olog de-a binelea – eşti un fel de câine căruia i-au căzut dinții şi care trăieşte din mila şi din pomana celor din jur. De-abia dacă mai eşti în stare să speli vasele la bucătărie, aşa că... lasă pârâitoarea aia în pace că tot nu mă poți nimeri cu ea. Şi du-te iar la bucătărie. Fă-ți treaba acolo şi lasă-ne în pace. N-avem timp de tine acum.

Şi după cuvintele astea se răsuceşte iar. Da, ai zice că disprețul îl face să-i întoarcă spatele bătrânului.

Când însă mişcarea asta îl aduce în situația ca mâna lui dreaptă să nu mai fie văzută de oaspetele nepoftit, scoate cu ea Coltul dintre pantaloni şi cămaşă şi vâră țeava revolverului pe sub brațul celălalt. Omul e întors acum pe trei sferturi către Deborah, dar arma sa e îndreptată chiar spre bătrân.

Femeia țipă:

— Atenție, Caleb!

Inginerul e însă condamnat. Strigătul lui Deborah era de prisos, fiindcă bătrânul Caleb Pratt îşi mai reaminteşte foarte bine asemenea trucuri, din vremea trecutului său învăluit în fumul exploziilor. Chiar dacă din punct de vedere fizic este

un bătrân uzat, aproape înțepenit de reumatisme şi de gută, chiar dacă e într-adevăr pe jumătate orb şi nu mai aude aproape deloc, declanşează la timp şi glonțul cel greu străpunge corpul adversarului – undeva în apropiere de gura țevii revolverului care răsare pe lângă cotul îndoit.

Dar Shaklee e un tip dur. Şi arată din plin asta. Reuşeşte să tragă de trei ori şi fiecare glonț îşi nimereşte ținta.

Iar în vreme ce trage, se împleticeşte de-a-ndărătelea spre tezaur.

Puterea îi mai ajunge să se întoarcă spre acesta, mai aruncă o privire barelor de aur, apoi se prăvăleşte şi Coltul îi lunecă din mână. Corpul se apleacă înainte şi mâinile mai încearcă să se sprijine pe stiva de lingouri.

— O, blestemat fie...

Şi odată cu geamătul acesta, moare.

Deborah aleargă spre bătrânul Caleb.

Acesta zace pe podeaua de piatră. Mai trăieşte încă şi are ochii deschişi.

Şi când femeia se ghemuieşte lângă el şi-l priveşte, un zâmbet al omului îi arată dinții îngălbeniți de tutun, dar zdraveni încă. Reuşeşte să şoptească:

— Nu-l plânge pe bătrânul Caleb, porumbița mea. E mai bine aşa. Am mai reuşit să mă bat încă o dată pentru ceva care merita aceasta. Aveam dreptul la această luptă – după toate umilințele. O, am ajuns la capătul drumului. Şi acum e bine.

Privirea sa se goleşte dintr-odată.

Zâmbetul piere... Deborah înțelege că omul a murit.

Şi când ridică iarăşi fruntea îi zăreşte pe Saunders şi Leehill, care tocmai intrau.

— A luptat pentru voi... Şi pentru mine, spune Deborah şi vocea ei pare stridentă. Era treaba voastră, dar bătrânul a făcut-o!

Cei doi nu răspund.

Ce s-ar putea spune acum?! Înțeleg foarte bine durerea femeii. Şi când cineva este atât de tulburat, poate fi uneori şi nedrept.

Afară începe zarva. Se aud voci.

O lasă pe Deborah lângă bătrân şi ies.

În fața intrării se află acum câțiva bărbați. Detunăturile au fost auzite prin ferestrele deschise. Chiar şi cei care dormeau duşi în bunkhouse, s-au trezit.

Şi acum se află aici.

Îi recunosc, pe cei doi pistolari. Se ştia că lucrau, ca un fel de prizonieri, în puțul cel orb. Se vorbise despre asta.

Câțiva din cei de lângă uşă sunt paznicii din schimbul de zi.

Niciunul dintre ei nu ştie ce trebuie să facă în această situație. Lipsesc ordinele clare ale boss-ului.

Dutch Saunders spune:

— Şeful vostru e mort. L-a ucis şi pe bătrânul Caleb. Până acum există deci doi morți! Cred că e de-ajuns, nu? Sau...

Moştenitoarea legală a lui „Big” Clay este doamna Deborah Hawk, văduva lui. Shaklee era un tâlhar care voia să-i răpească moştenirea.

În acea clipă, în pragul construcției de piatră se iveşte şi femeia.

— Omul ăsta v-a spus totul, zice ea. Sunt văduva şi moştenitoarea lui „Big” Clay. Duceți-vă înapoi la bunkhouse. Mai înainte, cine era contramaistru aici?

— Eu doamnă, zice unul dintre cei mai prost îmbrăcați şi care n-au arme asupra lor. Atât aceştia, cât şi ceilalți, care se bucuraseră de trecere în fața „noului şef” nu par a fi ostili.

— Bine, deocamdată vei încerca dumneata, să conduci treburile minei.

2.

După aproape cinci săptămâni, Dutch Saunders şi Webster Leehill revin din Kansas City la Agua Fria. Ei îşi opresc caii în fața micuței case a Isabellei Delgado.

Vin din Kansas City fiindcă au mai făcut ceva pentru Deborah Hawk; împreună cu câțiva oameni de încredere au transportat în taină tot mormanul acela de aur acolo şi l-au depus la bancă.

E aproape ora prânzului şi, ceva mai devreme, înainte de a pătrunde în oraş, Saunders spusese:

— O, Isabella va pregăti iar ceva deosebit, în vreme ce noi ne vom îngriji de cai şi o să dăm jos colbul drumului. Hei, băiete, dacă ai şti ce am eu de gând.

— Ştiu chiar foarte bine, rânjeşte Webster în felul acela special care-l prinde atât de bine. Vrei să pleci din ținutul ăsta al nostru cuprins între Rio Pecos şi Rio Grande – vrei să pleci spre miazănoapte, în Wyoming sau Idaho, nu? Şi, desigur, împreună cu Isabella! Acum chiar că ai ce-i oferi. Deborah Hawk a fost într-adevăr generoasă. Felul în care a răsplătit ajutorul nostru întrece toate aşteptările. Nu-i aşa?

— Da, desigur… şi unde mai pui că puteai să rămâi cu ea – s-a văzut limpede că i-ar fi convenit aşa ceva.

La discuția asta de la porțile oraşului se gândesc acum. Aşteptând în fața casei ca Isabella să apară.

Uşa se şi deschide într-adevăr.

Mai întâi apare un bărbat care se opinteşte cu două geamantane – apoi iese şi Isabella, înarmată cu o poşetă, o geantă de voiaj şi o umbrelă.

Şi când îi vede pe cei doi călăreți, se opreşte puțin.

— *Hello,* Dutch, *hello,* Webster, spune ea aproape gutural. Îmi pare bine că vă revăd. Poftiți înăuntru şi instalați-vă comod. Noul proprietar n-are cum să aibă ceva împotrivă, deoarece căsuța devine proprietatea sa de-abia de la data de întâi a lunii viitoare. Aşa că faceți-vă comozi. Din păcate, n-am cum să vă ospătez cu mâncare şi băutură. Fiindcă plec spre miazănoapte cu Clell Ryland. Îl cunoşti pe Clell, nu-i aşa

Dutch?

Saunders şade nemişcat pe calul său şi face o mutră de om năuc şi nu prea inteligent. Se miră neîncrezător, de parcă ar fi văzut un viţel cu două capete.

Bărbatul care a lăsat între timp geamantanele jos, intervine şi el:

— *Hello,* Dutch – nu ne-am văzut de-o groază de vreme nu-i aşa? De când furam cai pentru ai noştri, ca să nu fie obligaţi să câştige războiul făcând-o doar pe infanteriştii. Da, plec cu Isabella spre miazănoapte. Vom începe acolo o nouă viaţă.

După cuvintele astea, se înhamă iar la geamantane şi privirea sa o caută pe cea a femeii. Isabella îl fixează însă pe Saunders.

În ochii ei poate fi zărită umbra unei păreri de rău.

Apoi îşi săltă dârz bărbia.

— Mult noroc, Dutch, spune ea. Aşa e, cum ţi-a spus Clell. Diligenţa noastră pleacă peste câteva minute. Trebuie să ne grăbim. Deci...

Se pune în mişcare.

Şi Clell Ryland, care este sau a fost un pistolar ca Dutch Saunders, prinde mai bine geamantanele şi păşeşte în urma femeii, cu un zâmbet de mulţumire pe figură.

Iar când trece pe lângă calul lui Saunders, murmură:

— Ai venit prea târziu, bătrâne.

Dutch Saunders dă doar din cap şi nu spune nimic.

Cei doi călăreți privesc în urma perechii care se îndepărtează grăbită.

De abia după câtva timp, pistolarul cărunt mormăie:

— Într-adevăr, am venit prea târziu. Prea târziu!

După cuvintele astea îşi răsuceşte fața către partenerul său:

— Hei, băiete, să nu fii tot atât de neghiob ca mine. Renunță la afurisitul ăsta de drum al pistolarilor. Doar ai văzut chiar acum ce se poate întâmpla unui bărbat care umblă pe un asemenea drum. Sau se alege cu un glonț şi o mierleşte, sau nu mai poate să găsească drumul celălalt, cel spre *viață.* Doamne, cât am putut să fiu de nătărău!

Şi după cuvintele astea, dă pinteni calului şi pleacă spre miazăzi.

Webster Leehill vrea să îl urmeze.

Dar Saunders mai opreşte o dată animalul şi se răsuceşte în şa:

— Plec singur, zice el. Nu mai suntem ortaci. Băiete, caută-ți un loc sigur. N-are rost să rămâi cu mine. Găseşte-ți propriul tău drum. De câteva ori ai visat-o pe fata aceea, pe Elma. În orice caz, i-ai pronunțat de câteva ori numele în somn. Încearcă-ți norocul acolo. Îndreaptă-ți calul către ranch-ul dintre dealuri. Şi bătrânului Frobacker poți să-i restitui cu uşurință mia de dolari pe care ne-a plătit-o fiindcă

i-am adus înapoi fata. Rămâi cu bine, *sunny boy*[53].

Şi după cuvintele astea, porneşte din nou.

— *Farewell*[54]*, gunman!* rosteşte tânărul cu voce sugrumată.

Rămâne pe loc.

3.

E o situație ciudată.

Tânărul priveşte în urma celui care se îndepărtează în trapul calului.

Saunders i se pare bătrân şi epuizat.

De fapt, Dutch Saunders nici nu mai este un pistolar, un Cavaler al Coltului. Fiindcă brațul care mânuia revolverul... Bărbatul cărunt de colo rămăsese printre cei vii şi izbutise să mai strângă nişte bani, doar fiindcă soarta făcuse să-l întâlnească pe Webster şi fiindcă tot ea voise ca el să-i devină partener.

Altminteri gunmen-ul ar fi fost pierdut.

Şi-acum e totuşi pierdut – deşi într-alt fel.

A ratat posibilitatea de a pleca spre miazănoapte, de a începe o nouă viață alături de Isabella.

---

[53] *Sunny boy – Aproximativ „băiat fericit”.*

[54] *Farewell – Rămâi cu bine, adio.*

Că va găsi o altă femeie cu care să încerce aceasta; iată un lucru care ține tot de soartă – cum i-o fi scris.

În timp ce Webster rămâne astfel locului în şa, însoțindu-l pe fostul său ortac cu privirea, gândul său reface – milă cu milă – drumul pe care l-a străbătut alături de acesta.

Astfel i se limpezesc două lucruri.

Se poate reîntoarce la această Deborah Hawk şi să devină protectorul ei. Şi dacă o va sluji dezinteresat ca un cavaler credincios, atunci va avea desigur parte de dezmierdările ei, de dragostea fizică. Da, e convins de asta.

Ar duce-o bine acolo. Femeia l-ar accepta; îi dăduse de înțeles că poate reveni.

Dar pentru ea n-ar fi decât un bărbat care o ocroteşte de ceilalți – un instrument în oarecare măsură. Ea ar domina, l-ar conduce, chiar dacă pentru asta tânărul ar fi îngrijit cum se cuvine şi ar avea parte de tandrețe şi de bani cu duiumul, de leafă.

Da, leafă!

Şi dacă o va servi câțiva ani în toate privințele, va ajunge un om bogat. Deşi nici acum nu stă tocmai rău. Acel zece la sută înseamnă destul de mult.

Dar dacă ar rămâne un timp oarecare cu Deborah, va fi bogat de-a binelea.

Să se reîntoarcă deci la ea şi la „regatul”, pe care îl redobândiseră pentru frumoasa văduvă?

Dar şi cealaltă cale e ispititoare.

Se gândeşte din nou la Elma Frobacker, la roşcovana cu ochi verzi, pe care o aduseseră înapoi tatălui ei, în schimbul a o mie de dolari. Se gândeşte la ranch-ul dintre dealuri.

Şi fata îi transmisese atunci că poate reveni oricând.

Webster înghite cu greutate.

Apoi îşi umezeşte buzele crăpate.

Mai aruncă o privire asupra casei pustii a Isabellei Delgado.

Dă pinteni calului.

Nu, nici el nu va rămâne la *Agua Fria.*

Porneşte spre Elma. Şi primul pas făcut acum de calul său, înseamnă un pas pe un alt drum decât cel al Cavalerilor Coltului.

SFÂRŞIT